

UYKU

Yeraltı Edebiyatı

ANNELIES VERBEKE

Ayrıntı Yayınları

ANNELIES VERBEKE: 1976'da Belçika'nın Dendermonde şehrinde doğdu. Gent Üniversitesi'nde Alman Dili ve Edebiyatı, Brüksel'de Rits'te senaryo yazarlığı eğitimi gördü. "Dogdreaming" adlı senaryosu, 2003 Berlin Film Festivali sırasındaki büyük senaryo yarışmasında European Pitch Point 2003 ödülünü kazandı. 2003 yılı sonunda De Geus yayınevi tarafından yayımlanan *Slaap!* (Uyku) adlı romanı çok kısa sürede 10. baskısını yaptı. "Affaires" adlı öyküsü, yazarın gelecek romanı konusunda bir ipucu olarak değerlendiriliyor. Annelies Verbeke su sıra senaryoları ve yeni romanı üzerinde çalışıyor. Arada sırada film eleştirileri ve gazete makaleleri yazıyor. Verbeke'nin aylık muhalif dergi *Deng*'de köşesi bulunmaktadır. Yazar kendini şöyle değerlendiriyor: "Benim öykülerim genellikle sürekli haksızlığa uğrayan kişiler üzerine kurulu, çünkü; bence bu, yaşamın anlamına daha yakın duruyor ve kendisi için gerçeği arayış serüveninde daha ilginç. İnsanları etkilemek, güldürmek ve onlara dayanışma duygusunu aşılamak istiyorum. Böylece, kısa bir süre için bile olsa, onların birbirine daha yakınlaşacağını umuyorum."

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Uyku

Annelies Verbeke

Ayrıntı: 473
Yeraltı edebiyatı dizisi: 30

Uykı
Annelies Verbeke

Hollandacadan çeviren
Gül Özlen

Yayına hazırlayan
Semra Ulusoy

Kitabın özgün adı
Slaap!

© Uitgeverij de Geus / 2003

Türkçe yayım hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak illüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak düzeni
Deniz Çelikoğlu

Düzelti
Ayten Koçal

Deze uitgave is mede mogelijk gemaakt door de financiele bijdrage van Vlaams fonds voor de letteren

Bu kitap Flaman Edebiyatını Destekleme Fonu'nun katkılarıyla yayımlanmıştır.

Baskı ve cilt
Sena Ofset (0 212) 613 38 46

Birinci basım *2005*
Baskı adedi 2000

ISBN 975-539-465-6

AYRINTI YAYINLARI
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr
Dizdariye Çeşmesi Sk. No.: 23/1 34400 Çemberlitaş-İst. Tel.: (0 212) 518 76 19 Faks: (0 212) 516 45 77

Uyku

Annelies Verbeke

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

DÖVÜŞ KULÜBÜ
Chuck Palahniuk

EŞİKTEKİLER
Philippe Djian

SON SÜRGÜN
Dragan Babic

YATAK ODASINDA FELSEFE
Marquis de Sade

ACEMİ PEZEVENK
Ola Bauer

TAVANDAKİ KUKLA
Ingvar Ambjörnsen

GÖNÜLLÜ SÜRGÜN
Suerte
Claude Lucas

EROJEN BÖLGE
Philippe Djian

KOZMİK HAYDUTLAR
A.C. Weisbecker

HAYRAN OLUNASI CASANOVA
Philippe Sollers

GÖSTERİ PEYGAMBERİ
Chuck Palahniuk

KUZEY GÖZCÜSÜ
Ola Bauer

İSİS
Tristian Hawkins

TIKANMA
Chuck Palahniuk

HIRSIZIN GÜNLÜĞÜ
Jean Genet

DENİZCİ
Jean Genet

FLAMENKO'NUN İZİNDE
Duende
Jason Webster

ODA HİZMETÇİSİNİN GÜNLÜĞÜ
Octave Mirbeau

GÖRÜNMEZ CANAVARLAR
Chuck Palahniuk

ADSIZ DEVLER
Pascal Bruckner

ANNEM
Georges Bataille

ÇARPIŞMA
J.G. Ballard

MELEKLER
Denis Johnson

FAHİŞE
Nelly Arcan

KAÇAKLAR VE MÜLTECİLER
Chuck Palahniuk

CENNETTE BİR GÜN DAHA
Eddie Little

SEVDALI TUTSAK
Jean Genet

YALANIN ERDEMİ
Joachim Zelter

İSA'NIN OĞLU
Denis Johnson

UYKU
Annelies Verbeke

Sevdiklerime

And I'll show you
Who I've been running from
It's the feeling
Of waiking
*And it's gone.**

Tindersticks, *A Night In*

* Ve sana gösterirm / Kimden kaçtığımı / Uyanma / Duygusudur bu / Ve geçiyor. (y.h.n.)

Gecelerim gündüzlerimden daha uzun, çünkü geceleri yalnızım. Remco'ya baktığımda onun yanı başımda horlayarak uyuduğunu görüyorum. Son günlerdeki yegâne dengem oydu, ancak uyuyabiliyor olması aramızdaki bütün dengeleri altüst etti. Sıcacık karnımdan dışarı kayarak doğrudan Rüyalar Ülkesi'ne geçiyor. Bense orayı hatırlamakta giderek daha fazla zorlanıyorum.

Uykusuzluğumun başladığı ilk haftalarda çeşitli doktorlara ve yakın arkadaşlarıma danıştım. Önerilerine eksiksiz uydum. Yatmadan önce koşu. Sıcak ballı süt. Nefes alma alıştırmaları. Bir *Alprazolam.* Beş *Alprazolam.* Esrarlı bir sigara. Bir şişe şarap. Bir sürü kitap.

Bütün bunlara rağmen geceleri bedenimin beni zıvanadan çı-

karttığını ve sinirlerimin yay gibi gerildiğini hissediyorum. Zihnim, gündüzleri olmadığı kadar açık ve berrak. Sürekli olarak kafamdaki düşünce fırtınasıyla boğuşuyorum. Genellikle iyimser başlayan ama gereksiz varoluş sorunları ve kendime acınayla sona eren düşünceler. Her şeyin planlanmış olduğu bir geleceği hedeflememek iyidir. Hiçbir ilişki sonsuzluk sözü veremez. Çocuk mu? Hayır, teşekkür ederim. Ya bir iş? Bunda bir sorun yok. Sahip olduğum diplomalar. Mizahçı ruhum. Becerilerim. Sırlarım. Korkularım. Hiç kimseyi gerçekten sevmiş miydim? Yıllardır, inatçı bir şekilde ve kızgınlıkla sadece kendime bakmıyor muydum?

Bazen sabaha karşı kendimden geçer gibi oluyorum, kendimi uyku ile uyanıklık arasındaki yerde buluyorum; ancak burası Rüyalar Ülkesi'ne çok uzak.

Böyle acılı bir insanlık durumu olur da bu konuda bir video filmi olmaz mı? Remco beni, altı ay uyuyamayan bir okul müdürünün hikâyesi ile yüzleştirmeye kararlıydı. Ailesi, uyuyamayan adamı uykusuzluğunun ilk günlerinden itibaren hastanede çıldırmış bakışlarla yatağa düşene kadar filme çekmiş. Doktorlar elleri kolları bağlı, çaresizce uğraşıyorlar. Günler süren gözlemlerden sonra adamı asla indirilemeyen bir şaltere benzetiyorlar. Doktorlar adama sorumsuzca, bir öküz sürüsünü uyutmaya yetecek kadar çok uyku hapı veriyorlar. Ancak Roger'in şalteri bir türlü aşağı inmiyor. Kafasının içinde öküzler böğürüyor, dudaklarının kenarından salyalar akıyor. Nihayet öldüğünde, herkes onun uzun zamandır hak ettiği huzura kavuştuğunu düşünüyor.

Film bittiğinde sustuk kaldık. Remco'nun bakışları kucağımda duran ellerime kaydı, kalçalarımı okşamaya başladı. O günlerde hep yaptığım gibi ben de mekanik hareketlerle saçlarını okşamaya başladım.

Boğazı düğümlenerek; "Bu gece kaç saat?" diye sordu.

"Dört" diye yalan söyledim. Oysa sadece bir saat uyumuştum. Her iyi niyetli yalanda olduğu gibi gene karşı koyamadığım bir gülme krizi tutmuştu. İlk başlarda Remco da, en azından mutlu oldu-

ğum için benimle beraber gülerdi. Ama artık kontrol edemediğim şokun farkına varmış, gözyaşlarının katılığını görmüştü. Biliyor ama anlamıyordu. Komik olan şuydu ki; ben de anlamıyordum. Gözümün önüne eşeğin iki kere aynı taşa çarpması, bir cücenin küçük bir muz kabuğuna basıp kayması ya da temizlik yaptığım şirkette önemli bir adamın kovaya takılarak düşmesi görüntüleri geliyordu. Onlar da komikti.

"O da komikti" dedim ve bunu bütün gece tekrarladım. Remco iç çekerek uykuya daldı. Saat on bir buçuğu çoktan geçmiş ve gece hayatına en uygun saatler gelmişti.

Hayatı, bisiklete binerek, karanlık caddelerde tüm gücümle aramaya koyuldum. Saat sabahın üçüydü. Boş meydanlar, karanlık sokaklar, orada burada uyanık güvercinler. Sokak lambaları bu hayvanları şaşkına çevirmiş durumda. Güvercinlerin boynu kolay kırılır mı? Herhalde kırılmaz. Şu uçan sıçanlar ne kadar da dayanıklı.

Bazen bir insana da rastladığım olurdu. Denildiği gibi, "Şehir hiç uyumaz". Ancak bu uyumayanların, ruhdaşlarım olmadığını fark etmekten hiç hoşlanmazdım. Onlar gece az da olsa dinlenmişler, dinlenmedilerse bile evlerine gittiklerinde dinleneceklerdi. Bok herifler. Onlara gününü göstereceğim.

Benim kırgınlığım geç saatlere kadar uyanık kalanlara ya da erken uyananlara değil. Hele aydınlatılmış camların arkasında duran fahişelere hiç değil. Sahi fahişeler ne zaman uyur? Bu soru kafamı kurcalıyordu. Glazen Sokağı'na yöneldim. Bisikletimle yürümeye başladım. Hanımların bir çoğu beni görmekten memnun olmamıştı. Kimileri de bana kendini beğenmiş bir biçimde ve acıyarak bakıyordu. Korkuyor musun ha? Korkuyor musun?

Soluk yüzlü, kilolu bir kadının oturduğu camdan kafesin önünde durdum. Kadın, parlayan bluzu için fazla şişman, lasteks siyah eteği içinde kendine fazlasıyla güvensizdi. Kafasındaki kesinlikle peruktu, hiç kimsenin bu kadar çok saçı olamaz. Gözleri kirli deniz suyu rengindeydi ve bana dikkatle bakıyordu, uykusuz beynim ona küstahça karşılık verdi. Cama vurdum. Bana yardım et, yoksa avcı beni vuracak.

Kapıyı açtı, dar koridordan beni havasız odasına aldı. Her şey pembeydi. Raflardaki porselen biblolardan, plastik penise, hatta yatağa kadar. Orada mı uyuyordu?

"Sana sadece bir soru sormak istiyorum?" dedim.

Güvensizliğini saklamaya çalışarak, yapmacık bir ifadeyle güldü ve:

*"No understand. Just arrive."**

*"When do you sleep?"***

Burada daha uzun kalmak istemiyordum. Soruyu dolaylı olarak soracak bir durumum yoktu, kaldı ki anlaşılamıyordun bile.

*"Sleep?"*** Tombul elleriyle çenesini kavradı ve gözlerini kapatarak: *"No sleep Miss, only fuck."*****

Yalan söyledi. Huysuz karı. Burada ne arıyordum? Fahişelerin uykusundan şüphelenmek de ne fikir ama. Herkes uyur. Uyku geçmişle bugünü birbirine bağlar. Uyku sindirir, yaraları sarar. Uyku, zenginle fakiri, kadınla erkeği, insanla hayvanı eşitler. Benden başka herkesi.

Aylak aylak dolaştığım daha ilk gecede yumuşak yataklarından gözkapaklarının içine bakabilen, ruhlarının arkasına geçebilen milyonlarca kadın, erkek ve çocuktan nefret etmeye karar vermiştim. Yarın zorlukla uyanacaklar, mahmur mahmur kahvaltı sofrasına ya da tuvalete oturacaklar. Üzerlerinde de sabah huysuzluğu olacak, sanki huysuzluk etmelerini gerektiren bir durum varmış gibi.

Sigaramdan son bir nefes aldıktan sonra izmariti kanala attım. *Muhteşem kadın iş başında!* Apartmanın içine girerken dış kapı hiç ses çıkarmadı. Sadece sensörlü lamba içeri girer girmez kısık bir ses çıkartarak yandı. Posta kutularının üzerine hepsi birbirinden özenle yazılmış olan soyadlarına baktım. Debaere, Van Kieleghem, De Wachter, Zordana, Ahib, De Gieter (süzgü), Won (Kazanmış). Son üç soyadının arka arkaya gelmesiyle ortaya çıkan kombinasyon yıpranmış gülme kaslarımı harekete geçirdi. Ahib süzgü kazan-

* Anlamıyorum, yeni geldim. (ç.n.)
** Ne zaman uyuyorsunuz? (ç.n.)
*** Uyku mu? (ç.n.)
**** Uyku yok bayan sadece sikiş. (ç.n.)

mış ve onunla ne yapacağını bilemiyor. (O kadar da komik değil!) Ahib'in su vereceği bir çiçeği bile yok (hah hah ha, yeter artık). Zavallı Ahib kırk yılın başında bir şey kazanmış (Dur artık!) Kahkahalarım iki cam kapının arasında yankılandı. Kendimi susmaya zorladım, onun yerine zillere basmalıydım. Ahib'le başlayalım. Zile bastım ve kulağım mikrofona dayadım. Açılması uzun sürdü. Bu çok iyi. Dünyaya dön. İşte gerçeklik!

"Evet?"

Korkak bir kadın sesi. Korkutucu bir sessizlikte ısrar ediyorum.

"Alo? Kim var orda?"

İnsanlar ne kadar bayağı laflar edebiliyor.

Uzun bir sessizlik. Yoksa ahizeyi bırakıp aşağıya mı iniyor?

"Bunun için mi uyandırdınız? Gece istirahatine ihtiyacım var!" Uykulu sesi bağırmasına engel oluyordu. Amacıma ulaşmıştım. Sessizce dışarı sıvıştım, bisikletime atlayıp sadece bana ait olan, sadece beni isteyen gecenin içine doğru uzaklaştım.

Gündüzleri en son ayrıntısına kadar her şeyi açıklıyordum. Gündüzleri deliliğimi sınırlıyordum. Gündüzleri herkesi sakinleştiriyordum. Annem en büyük sorunların kendininkiler olduğunu düşünürken bana da iç çekerek "ballı süt" diyordu.

Yıllardır masaj becerilerini üzerimde denemek isteyen bir arkadaşım "Güzel bir masaj iyi gelir" diyordu.

Geceleri yaptıklarımın farkına varmaya başlayan Remco ise "Psikiyatrist' diyordu.

Başlangıçta onun önerisini ciddiye almaya niyetliydim. Kendime onun gözüyle baktığımda farklı bir şeyin olamayacağını anlıyordum. Bir sorunum vardı. Gündüzleri bunu çok iyi anlıyordum. Geceleri ise onun gözleri kapalıydı ve ben kendimi göremiyordum.

Remco psikiyatristlere telefon etmeye başladı, sorular soruyor, ücretleri karşılaştırıyordu. Oturduğum kanepeden ona göz kırpıyor, yorgunmuş gibi yapıyordum. O da bana gülümsüyordu.

"Sanırım birisini bulduk. Sıcak sesli bir kadın. Yarın."

Başımla onaylayıp ona sarıldım.

"Burada mı, yukarda mı?" diye sordu sevdiğim. Bir süredir yatak odası sözcüğünü kullanmıyordu. Tabular, farkında olmadan işte böyle doğuyor.

Onu, elinden tutarak konforlu yatağımıza doğru çektim. Birbirimize sarıldığımızda kulağıma beni sevdiğini fısıldadı. Onun okşamaları son zamanlarda hiç bu kadar iyi gelmemişti. Kalbi benimkinin yanına yaklaştı. Doruğa eriştiğinde ben de gelmiştim. Mükemmel bir senkronla kaslarımızı hareket ettirirken bunun, onun bedenine huzur vereceğinden ve mışıl mışıl uykuya dalacağından emindim. Ve benim de bunu görmeye tahammülüm olmayacağından.

"Her şey düzelecek, gözlerini kapa ve uyu" diye kendi kendine mırıldandı. Fazla bir şeye ihtiyacı yoktu. Onu kükreyerek uyandırırken çıkarttığım ses beni de korkutmuştu. Ne sanıyordu? Günün bu saatinde uyuyabileceğimi mi? Bunu ne kadar çok istediğimi bilmiyor muydu? Ama uyuyamıyordum. Ben mi? Hayır. Geceler de hayır. Saatlerce uyuyan insanları seyrediyordum. Geceleri neden dışarı çıktığımı sanıyordu? O kadar da keyifli bir gezinti olduğu söylenemezdi. Her neyse hırsını ondan almamalıyım. İnsanlara da haksızlık etmemeliyim. Benim yardıma ihtiyacım vardı. Bunu söylemek kolay değil, ama kabul etmeliyim. Bulduğu o güzel sesli psikiyatristi kıçına soksun. Kendi de gidebilir. Ona ihtiyacım yok. Nasıl, o nereye gidiyor? Yanındaki çantayla ne yapacak? Bunu kastetmiş olamaz. Derhal geri gelmeli! Lütfen!

Bunu takip eden günlerde bütün rekorlarımı kırdım. Yetmiş iki saatin iki saati zorlukla uyudum. Tam kırk sekiz kişiyi uyandırdım. Üç saat boyunca bahçede dolaşarak avaz avaz aynı şarkıyı söyledim: *"Mister Sandman, bring me a dream / make her complexion like peaches and cream / give her two lips, like roses and clover / and tell me that my lonely nights are over!"**

Sağ taraftaki komşular polis, sol taraftakiler de ambulans çağırdı. Polislere ve hemşirelere içecek bir şeyler ikram ettim ve verdi-

* Uyku perisi, bana bir düş ver / onun teni kremalı şeftali gibi olsun / ona güller ve yonca gibi dudaklar ver / ve bana yalnız gecelerimin bittiğini söyle. (y.h.n.)

ğim rahatsızlıktan dolayı özür diledim. Profesyonel opera sanatçılarının –genellikle uzun yol giden lüks gemilerde yani evinden çok uzaklarda sahneye çıkanların hayat tarzına uygun bir çevrede ev bulmaları ne yazık ki mümkün olmuyor. Haklısınız gündüzleri daha az rahatsız edicidir. Buna dikkat edeceğim. Beyefendinin saygıdeğer eşi de operayı çok severmiş, muhteşem. Hayır, başka bir şeye ihtiyacım yok. Çok teşekkürler ve iyi uykular !

O gece sırada: Won* var. Geçmiş zamanlı bir fiil olmanın dışında –arkadan gelen gürültülere bakılırsa– oldukça azgın ve bol çocuklu bir Asyalı. Telefonu uykulu uykulu açan karısıydı. Ancak adam can havliyle yetişip kadının elinden ahizeyi aldı ve "Para mara yok!" diye bağırdı.

Görünüşe bakılırsa uyuyabilenler de dertsiz değil. Bisikletimle karanlığın içinde yol alırken bunu düşünüp, kendimi neredeyse keyifli hissettim.

Oysa yorgundum. Ölesiye yorgundum. Bezgindim. Bu sefer de köprünün üzerindeki bir gence meleklik yaptım.

Gecenin ilk saatlerinde, "Artık uyku zamanı" diyerek kahveleri boşaltan üç kahve sahibi ile kavga ettim. Son kahveden dışarı çıktığımda ise bisikletimin çalınmış olduğunu fark ettim. Kendime yeni bir bisiklet edinme girişimlerimse başarısızlıkla sonuçlandı.

Ağzımın içinde küfürler geveleyerek köprünün ortasından karşıya geçiyordum. Göz ucumla yanımda durduğunu gördüm. Üzerindeki kolsuz ceketin sırtında *Speed Kills*** yazılıydı Ağzından burnundan sümükler gözyaşı ile beraber akıyor, elleri kanayana kadar köprünün paslı demirlerine vuruyordu.

"Kendimi öldüreceğim." Sesi çok derindendi ama duydum. (Zavallı bir salak. Ona ayıracak ne zamanım var ne de isteğim.) İlerledim, dört adım attım. (Bir. Şeyler. Yapmalıyım.) Geri döndüm.

"Sorun nedir?"

"O bir fahişe!"

---

* (İng.) Kazanmış. (ç.n.)

** (İng.) Hız öldürür. (ç.n.)

"Neden?"

"Herkesle sikişiyor!"

"Yapma ya."

Başını ellerinin arasına alarak ağlamaya başladı. Deliye dönmüş bir hali vardı. Gece insanları nadiren mutludur. Bir süre sonra başını kaldırıp bana baktığında bakışları adeta aristokrat bir mülk sahibi gibiydi. Gözbebeklerinde ceketinin üzerindeki sloganı göstermek istediği anlaşılıyordu.

Elimi uzattım. Kuşkulu ama hırslı bir şekilde elimi sıktı.

"Anjela" dedim.

"Carlos" dedi. Uydurduğum ismin yarattığı sembolik anlamı kavramadı. O halde daha dünyevi bir soru sormalıyım.

Köprü demirlerine dayalı duran dolu çöp torbasını göstererek:

"Bu torbada ne var?" diye sordum.

"Onun elbiseleri" dedi.

Ve torbayı köprüden aşağı boşalttı. Beraberce seyrettik. Renkli ipekliler dantellilerle birlikte siyah ayna üzerinde salındı. Ölmüş tahta ve pislikle dans etti. Sonra bir yılan hızıyla suyun içinde kayboldu. Nehir görev aşkıyla sessizliğe bürünmeden önce üç dalga boyu iç geçirdi. Bunun benim için ne anlama geldiğinin farkında değildi. Sadece ben hissedebiliyordum. Duygulandım. Dörtnala giden tayların tüylerinde buharlaşan ter. Yeni yıkanmış bebeğin ayaklarındaki çiy. Sabah güneşinde kum. Özlem.

Elimin üzerinden süzülen gözyaşlarına şaşkınlıkla baktım. Daha sonra şairlerin kralı Carlos'a döndüm; artık orada değildi. Herhalde uyumaya gitmişti. Uyku iyileştirir.

TRIP (Total Relax/Inner Positivity). Bütünsel rahatlama, İçsel Olumluluk kursu bundan daha fazlasını vaat ediyordu. Pembe mayolu sarışın Cynthia hızlı bir yaşantısı olduğunu ama artık günlük kaygılarını gecelerine taşımadığını gururla anlatıyordu. Bu önemliydi çünkü o uykusuzluğun ne demek olduğunu biliyordu.

"Bütün bunlar, benzersiz Japon bilgeliğinin, eşsiz Kenya dansı ile bir araya gelmesi sayesindedir. TRIP bana huzurun ne olduğunu

öğretti. TRIP benim hayatımı kurtardı."

Cynthia bundan sonra zorlayıcı bir erkek sesi ve Amerikan aksanıyla: "TRIP videolarını bayrağınızın yanındaki numaradan sipariş edebilirsiniz" dedi.

Ağzını birkaç dakika daha hiç ses çıkarmadan kıpırdattıktan sonra göz kırptı ve programı kapattı. Eğlenceli bir kadın. On yedinci defadan sonra beni hâlâ güldürebiliyor.

Alışveriş kanalı, gerçekten yapacak başka hiç bir bok yoksa izlenir. Bu programları geceler boyunca, belki hipnotize olur da uyuyakalırım umuduyla izledim. Buna benzer bütün programları biliyordum. Kablosuz, yumurta pişirici mutfak robotu, genç yaşlı herkes için ideal (*Cut and Boil 2002*), karnınızın sürekli olarak sorun yaptığı boya lekelerini hayatınızdan tamamen silip çıkartan plastik bir eklenti (*Galaxy Spot Control*), içinde kırk iki çeşit yüksük bulunan bir kutu (*Beetle Box Utopia, mixed version*).

Şimdi iş kişiselleşti. Cynthia ile bir anlaşma yaptım; bu gece uyuyabilirsem önerdiği yöntemi denemeye söz verdim. Gerçekten bu çevrede TRIP merkezi olup olmadığım araştıracağım.

Gözlerimi kapattını ve bir buçuk saat sonra açtım. Bu çelişkili bir durumdu. Cynthia'nın sesini duymamıştım ama yağmaya başlayan yağmurun sesini duymuş, kolumun altına giren kediyi hissetmiştim.

"TRIP hayatını kurtardı."

Ayrıca o da hâlâ uyanıktı.

"Total Relax Inner Positivity"

Anlaşıldı, verilen söz, insana suçluluk duyurabiliyor.

"Ağaçların yaptığı gibi,
yuvasındaki kuş misali,
sen de huzuru bulacaksın."

Dokuzuncu hauki* sadece benim içindi. Kendini Mama Miriam diye tanıtan, koltukaltı kılları inanılmaz uzun terapist, yanıma gelerek yere çömeldi. Sadece bende başarılı olamamıştı. Diğerleri,

* Hauki: Japonlara özgü üç mısralık kıtadan oluşan kısa şiir. (ç.n.)

–korkak gençler ve sıkıcı erken emekliler– toplantı salonunun soğuk döşemesi üzerine uzanmış, utanmadan horluyorlardı. Duvarda asılı duran bakır haça baktım ve kendime öfkelendim.

İlk yarım saat içinde benliğimizin özgürleştirilmesi üzerinde duruldu. Diğerlerinin utanmadan bu kadar hevesli davranmalarına dayanamadım ve ben de onlara katıldım. Unutulmayacak bir deneyimdi.

Alıştırmalar, beş dakika bilinçli terleme ile başladı, ardından attığımız taklalar sırasında hayatımızı mahveden kişinin adını yüksek sesle haykırarak devam edecektik. Adı Irene olan şişman ev kadını "Theo!" diye bağırırken minderden kaydı, zayıf bir adama doğru yuvarlandı ve ayağıyla hızla çarparak adamın köprücük kemiğini ezdi. İşin tuhafı bu adamın adı da Theo'ydu. İkisinin de sakinleşmesi zor oldu.

Beni gülme krizi tuttu ama bana yönelen kızgın bakışların ardından ağlıyor gibi yaptım. İnsanlar bundan daha çok hoşlanıyor. Bir Hollywood filminde son nefesini verirken hayatı gözlerinin önünden geçen bir kahraman gibiydim. Ölmek üzere değildim ama Remco beni terk etmişti. Bir görüntüde Remco'yla sevişiyorduk, başka bir ülkede sahilde yürüyor ya da yemek yiyorduk. Her zamankinden daha güzel ve bana daha bağlı görünüyordu. Mama Miriam memnundu. Beni gururla kollarının arasına aldı. Bir yandan ter kokusundan diğer yandan da ağız kokusundan kaçmak kolay olmadı.

Yanımda yerde otururken ben denemeye devam ediyordum. Gözlerindeki sabırsızlığı gizlemeye çalışarak şu mızmız dizeleri fısıldadı:

"Gecenin sessizliği içinde
kartallar uçarken,
her yeri huzur sarar"

İnsan bütün çekiciliğini yok eden beyaz bir çarşafa sarınıp neden ortalıkta dolaşır? Aslında doğru soru: "Benim burada ne işim var?" olmalı. Yattığın yerde doğruldum ve Mama Miriam'a baktım. Onun kendinden son derece emin bakışları iç benliğimi harekete geçirdi:

"Ne yapman gerekir biliyor musun?" diye bağırdım.
"Kursunu al kıçına sok ve dişlerini fırçala."

O gece: De Gieter'ın gecesi olacaktı. Avının yolunu gözleyen aslan gibi ben de kurbanlarının rahatsız olmuş seslerini gözlüyordum. Bir yandan kaybedeceğimi ya da kaybettiğimi biliyordum. Aklından zoru olan, nefret dolu biri ancak kendinde olmadığı için diğer insanların da huzurunu ve mutluluğunu bozmak ister.

Gündüzleri, geceleri yaptıklarımdan utanç duyuyordum. Geceleri benliğimin peşinden gidiyordum, her seferinde ruhumun bağımsızlığına daha da çok şaşırarak. Beynimdeki sinirlerden bacaklarıma; "Adım at!", parmaklarıma da; "Zile bas!" emri geldi.

Bu tür bir emir iz bırakacak sonuçlara yol açabilirdi. Cenazede atılan kahkaha. Sebze doğrarken bilinçli olarak parmağını da doğramak. Yeni doğmuş bir kedinin üzerine basmak. Ben bunları yapmam, ama De Gieter yazılı zile basarken aklımdan bunlar geçiyordu.

İşte tam o anda yalnız olmadığımı anladım. Sanki kalbi mikrofonun yanında atıyordu, sesime öyle hızlı cevap vermişti ki. Ve sesindeki hazır hal bana öyle tanıdık gelmişti ki bunun farkına varınca nefesim kesildi. Yukarıda, bana gece imparatorluğumun genişlediğini düşündürten bir başka gece şövalyesi yaşıyordu. Uykusuz biri, tıpkı benim gibi.

"Nihayet. Bekle orada, geliyorum."

Bütün söylediği buydu. Frenlenemeyen kalp atışlarım ve uykusuz bir ümitle orada kalakaldım.

Annemi ahçı sanıyordum. Sank. her şey bunu doğruluyordu. François'in alışverişe gitmesi, midesinin ağrısından inleyen adamlar ve tabii ki yaptığı yüzler. Saçları mayonezli beyaz lahanadan, burnu patatesten, gözleri sahanda yumurtadan ve dudakları da domatesten yapardı. Altına da benim adımı yazardı: Benoit. Soyadım De Gieter'a yer kalmazdı ama onun da buna aldırdığı yoktu.

Annem, mutfak tezgâhında bana arkası dönük duruyordu. Hareket halindeki dirseklerine bakıyordum, yüksek topukları üstünde sağa sola gidiyordu. Parlak kırmızı elbisesinin üzerine önlük takmıştı.

Annem güzeldi. Her zaman yemek ve kolonya kokardı. Yanında yattığım geceler uzun saçlarını kulağının arkasına atar, nefes alı-

şını izlerdim. Bracke Hoca; "Ay ışık vermez, güneşin ışığını yansıtır" derdi. Bu doğru değil. Yatak odasının penceresinden içeri giren ay ışığı annemi aydınlatırdı. Ay, annemin inip-kalkan yarı çıplak göğsünde, kaşlarının arasındaki kırışıklıkta, beni uyurken kucağına aldığında ensemden öptüğü dudaklarında parlardı.

Mutfak tezgâhından bana doğru döndüğünde anlardım ki, hazırdı. Benim için yapılmış, altında adım yazan bir yüz. Ama ben, hep önce ona bakardım, gözlerine ve terli gülümsemesine.

Gözlerindeki ışığı ilk defa yemek odasındaki kahverengi ahşap masada otururken fark ettim. Annem, çok yemek yemiş bir adamla yatak odasından çıkmıştı. Adam benim sınıfımdaki Willy'nin babasıydı. Bana hiç bakmadan sokak kapısına doğru yürüdü.

Annemin elinde gördüğüm paranın üzerinde durmadım. François; 'Yeter ki ödesinler" derdi. François neredeyse iki metre boyundaydı, yani bu işleri bilirdi. Ödevime yoğunlaştım ve babası bahçeden meyve toplamasına izin vermeyen Jansje'nin hikâyesini deftere geçirmeye başladım. Çocuğun mutsuzluğunu anlıyordum, iyi ki babam yok diye düşündüm.

Birisi omzuma dokundu. Soluma baktım kimse yoktu, sağ tarafta ise annem bana gülerek bakıyordu. Sıcacık elleriyle yüzümü tuttu ve alnımdan öptü. Sonra sanki saatlerce birbirimize baktık. O anda gözbebeklerinde bir şeyin parladığını gördüm. Bu pırıltıyı hiç unutmayacağımı anlamıştım.

Neredeyse sonbahardı ama biz denize gidiyorduk. "Bizim denizimiz" dedi annem. Evimiz denize çok yakındı ve oraya en çok biz giderdik. Annem nadiren yüzerdi. Elbiselerimi tutar ve aştığım her dalgadan sonra bana gülerdi.

Yedinci yaş günümde bana bir şnorkel ve dalma gözlüğü almıştı. Havayı yukarı üfleyemeden ağzının içine tuzlu su dolardı. Ağzımdaki plastik ağızlığı fırlatıp "Ben bir balinayım" diye bağırırdım. El sallardı. Beni duyar mıydı? Ona, attığım en güçlü kulaçlarımı gösterirdim.

Ayaklarımla küçük dalgaları döverken, esen soğuk rüzgâr ensemdeki tüyleri titretirdi. Annem beni kollarının altından tutarak

havaya kaldırır ve döndürürdü. Ben de onun beline bacaklarını dolar başını arkaya atardım. Denizimiz; kum, kumarhane, setler, güneş, denizimiz; köpeğini gezdiren adam, dalgakıran, denizimiz. Sonra yanağını yanağına dayardı. İşte tango zamanı, "pam- pam- pam- pam." Uzattığımız kollarınıza ciddiyetle bakardık. Kolların onu doğru yöne çekerdi. Üç sert adım atardı. Ardından birbirimize kısa bir süre bakardık ve beklediğim şeyi yapardı. "Tatataataaaa," işte gene yaptı, küçük bir köpek gibi burnuma diliyle dokunur ve yanağını uzatırdı, ben de kulağına üflerdim.

Güneş batarken gri sular altın birikintisine dönüşürdü. Eliyle saçlarımdaki tuzları atardı. Gömleğimin düğmelerini her zamanki gibi gene yanlış iliklediğim için, açıp yeni baştan iliklerdim. Ayakkabılarımı bağlardı.

"Sana uzun pantolon giydirmeliydim" dedi. Geri dönerken duvar setinin yanında bir adamla konuşmaya başladığında üşümeye başlamıştım. Adam bir şeyler fısıldıyordu. Annemin kulağına üflemeyeceğini umuyordum. Adam fısıldamaya devam etti. Annem de fısıldıyordu. Garip. Belki de adamda sağırlığın tersi bir hastalık vardı ve normal ses bile ona fazla geliyordu.

İngiltere'ye doğru gururla süzülen martıları seyrediyordum. Bu, onların da deniziydi. Bu denizi bizimle ve yemedikleri balıklarla paylaşıyorlardı. Benim için hava hoş. Ama bu hasta adamdan hoşlanmadım. Gitmesini istiyordum. Annemin bana kaygıyla baktığını fark ettim. Adama gülerek bakıyordu. Sahte bir gülüşle.

O akşam hastalandım. Annem beni yatağımıza taşıdı ve yatırdı. Ağzıma koyduğu termometreyi çıkarttığında gözleri faltaşı gibi açılarak:

"Kırk derece" diye bağırdı ve mutfağa koştu.

Bracke Hoca, ülkemizde havanın hiçbir zaman kırk derece olmadığını ama Yunanistan, Avustralya ya da Fas gibi ülkelerde bu sıcaklığa sık sık ulaşıldığını söylerdi. Annem odaya geri döndüğünde ona kırk derece ateşle bir Avustralyalı gibi görünüp görünmediğimi sordum. Annem güldü ve bana sarılarak göğsüne yasladı. Dert

etmememi söyledi ve ayaklarımın altına sıcak su torbası yerleştirdi.

Gözlerimi kapadım ve bir balinanın sırtında denizimizde gezintiye çıktım. Benimle başı ile sırtı arasındaki delikten konuşuyordu. Sesi cüssesine oranla şaşılacak kadar inceydi.

"Adım Frederik ve sizi Fas'a götürüyorum" dedi.

Başımla onayladım.

"Başınızı sallamanızdan bir şey anlamadım. Tam olarak ne düşünüyorsunuz?"

Balinalarla dalga geçilmez.

"Özür dilerim Frederik, Fas'a gitmeyi çok isterim."

"Başka bir denize gitmek zorunda olduğumuzu biliyorsunuz değil mi?"

Bunu düşündüm. Bracke Hoca başka denizler hakkında bir şeyler anlatmıştı. Ama tam olarak ne anlattığını hatırlamıyorum.

"Annem de geliyor mu?"

"Hayır."

"O zaman beni geri götür Frederik!"

"Mümkün değil."

Arkamı döndüm, sahile baktım. Annem bize el sallıyordu. Frederik'in kaygan sırtından kendimi aşağı bıraktım ve suya girdim. Korkmuyordum. Yarı yola kadar kesinlikle yüzebilirdim. Orada beni annem karşıladı.

"Paramın yarısını al ama Benoit'den uzak dur."

Kapı aralığından, annemin gözlerinden çıkan kıvılcımları görebiliyordum. Şarabım hızlıca içti. François karşısında oturuyor ayakkabısının ucuyla yerinden çıkmış bir fayansla oynuyordu.

"Üç haftadır çalışmıyorsun Lea."

"François, o hasta. Bana biraz borç verebilirsin."

"Benoit benimle yatabilir."

Annem ürkütücü bir sessizlikle ona doğru baktı, elleri titriyordu. Bardağını tekrar doldurdu. Kısa bir süre benim ateşim, annemin parası ve François arasındaki bağlantıyı anlamaya çalıştım. Ger-

çekten de çok yiyen adamlar bir süredir ortalıkta yoktu. Mutfakta daha yavaş ve daha az yemek yiyemezler miydi? İllaki şiş midelerini dinlendirmek için gürültü çıkararak yatağa yatmak zorunda mıydılar?

En mantıklı açıklama, benim kesinlikle onunla kalmak istememem karşısında anlamsızlaşıyordu. François bana diğer adamlardan daha farklı bir ilgi gösteriyordu. Bu ilgi en çok benden gerçek bir erkek yapma isteminde kendini belli ediyordu. Beni ava götürdü ve elimdeki silahın tetiğini parmaklarımın üstüne parmaklarım koyarak çektirdi. Bu atış sanki omzumu yerinden çıkarmıştı. Vurduğu tavşanı bana gösterdiğinde ben çoktan ağlamaya başlamıştım bile. Kaçmaya çalıştım ama François benden daha hızlıydı. Bir eliyle beni yakalayıp yüzümü kendine doğru çevirdi.

Alaylı bir şekilde gülerek; "Annen gibi kokuyorsun ama ondaki cesaretin yarısı bile yok sende" dedi.

Şimdiyse masada oturmuş anneme sessizce bakıyordu. Sonunda; "Daha az içsen" diye geveledi.

"Nefes almak istiyorum François, nefes almak. Tek istediğim bu." Annem çok kızmıştı, bunu ellerini açıp kapamasından anlıyordum.

François pis pis gülerek; "Tatil parası mı istiyorsun? Unutma ki bu hayatı sen seçtin" dedi.

"Seçim mi?" diye haykırdı annem ve içki dolu bardağını yüzüne fırlattı. François annemin bileklerinden tutup onu kendine doğru çekti.

Yatak odamızın karanlığından çıkarak yavaşça kapıyı açtım. Kapının gıcırtısı onları bir an durdurdu. Gözlerimi ovuşturarak onlara baktım ve "Ben iyileştim" dedim.

Okuldaki en iyi arkadaşım Stan'dı. Okulun açıldığı günden itibaren yan yana oturuyorduk. İlk gün bana bir tek kelime bile söylemedi, ben onun yüzüne bakmaya çalıştığım zaman da yüzünü başka yöne çevirdi. İkinci gün defterimin üzerine cam bir misket yuvarlandı. Elime alıp ona baktım, misket de bana bakıyordu. Stan onu elimden aldı ve göz boşluğuna geri koydu. Bu olayı sadece an-

neme anlattım. Üçüncü gün Stan onunla misket oynamak isteyip istemediğimi sordu.

Garip ikizler tahtaya çıkıp, çiftçi olan babaları hakkında gururla konuşmaya başladılar. Bracke Hoca ısrarla bizim doğru bir şekilde "traktör" demenizi istiyordu, "traktor" değil. İkizler onu hiç ciddiye almıyordu. İki kişi olunca bunu yapmak daha kolay oluyordu. Zil çalınca sustular.

"Benoit de Gieter!" Gürültünün arasında Bracke Hoca'nın sesini güçlükle duydum. Elini sallayarak beni masasına çağırdı. Masasının önüne gidip durdum. Stan, kapının önünde oyalanıyordu.

"De Gieter, hastaydın biliyorum ama yarın da senin tahtaya kalkarak bir konuda konuşmanı istiyorum. Defterine not al istersen, yapacağın konuşmanın konusu, iki nokta üst üste, babamın mesleği."

Bunun mümkün olmadığını söyledim.

"Karşılık istemiyorum genç adam, benim sınıfımda oldukça beni din-le-ye-cek-sin!"

"Ama onun babası yok ki hocam!" Stan kapıda beklemekten sıkılmış, yanıma gelip olaya el koymuştu.

Bracke Hoca elindeki kalemle anlamsızca birkaç saniye oynadı.

"Ama annen var değil mi?"

"Evet Hocam."

"Çalışıyor mu?"

"Evet Hocam."

"O zaman sorun yok. Yarınki konuşmanın konusu; annenin mesleği."

Bracke Hoca sakin bir şekilde kaleminin kapağını kapattı. Ben de Stan'la kapıya doğru yürürken sağlam gözüyle bana neden öyle sevecen baktığını anlayamadım.

En güzel el yazımla başlığı attım: "Annemin mesleği" Kırmızı kalemle de altını çizdim.

Kafamdaki soruyu günlük dertlere kapılarak unutmamalıydım. Sadece benim ve Bracke Hoca'nın bilmediği bir şey mi vardı? François'in kinayeli gülüşünde, Stan'ın "seninle arkadaş olamam" ifadesi taşıyan bakışında? Bu bilinmezliğin ortasında annemin ol-

duğu kesindi. Her şey onun etrafında dönüyordu.

"Sahi senin mesleğin ne anne?"

Neredeyse elindeki lahana dolu tencereyi düşürüyordu. Bana doğru ürkek ürkek baktı.

"Senin mesleğin hakkında bir konuşma metni yazınam gerekiyor" diyerek defterimi gösterdim.

"Annen dünyanın en eski mesleğini yapıyor." François'in içeri girdiğini duymamıştık. Annem François'e, üzerine saldıracakmış gibi baktı, sonra bakışlarını bana çevirdi. Keşke hiçbir şey sormamış olsaydım.

"Ne yaptığımı düşünüyorsun?" Sanki bana bir yerden gizli bir mesaj gelmişti. Onu kurtarmalıydım.

"Sen bir ahçısın."

Zoraki olarak başıyla onayladı. François'in gözleri anneminkiler gibi kocaman açılmıştı. Sonra kalın dudaklarını yana açarak gülmeye başladı, bir yandan da kocaman elleriyle dizlerine vuruyordu. Başım ağırlaştı ama devam etmeliydim.

"Sen çok özel bir ahçısın" dedim yüksek sesle. "Yemeklerini sadece erkekler için pişiriyorsun. Öyle güzel yemek yapıyorsun ki, onlar çok yedikleri için yemekten sonra gidip yatağımızda dinleniyorlar ama sonra midelerinin ağrısından yatakta kıvranıyorlar!"

François susuyordu. Aniden irkilten bir duyarlılıkla bana bakması çaresizliğini harekete geçirdi. Abartmalıydım. Ellerimle canımı acıtana kadar karnımı sıktım. Yemekten sonra yatağa yatan adamların çıkarttıkları inleme seslerine benzeyen sesler çıkartmaya çalışıyordum. Annemin, ağzımı eliyle kapatmasına kadar bu sesleri çıkartmaya devam ettim.

"Madem bu kadar iyi biliyordun o zaman neden sordun benim küçük Einstein'im?"

Kulağımdaki sesi, ıslak yanağıma dokunan dudakları, lahana ve kolonya kokusu, terimi buharlaştırdı, nefesimi kesti. François bizi, aramızda oluşan ittifakla baş başa bırakıp gitti.

Sınıfta, inanmak istediğim hikâyeyi tekrarladım. "Annem bir ahçı" diye başladım. "Annem dünyanın varoluşundan beri yemek pişiriyor."

Her toplulukta başkalarına akıl veren, kurbanın kim olacağını belirleyen ve nasıl kahraman olunacağını gösteren birisi vardır. Bizim aramızda da Willy böyle biriydi. Tahtaya kalkıp konuşmaya başladığım anda yüksek sesle gülmeye başladı. Yanında oturan üç kişi de nedenini bilmeden ona katıldı.

Bracke tahta cetveli masasına vurarak "Susun" diye bağırdı. Willy, bana bakarak sessizce gülümsedi. Onun kurbanı olacaktım. Bu an meselesiydi.

Okul bahçesinde Stan'la misket oynuyorduk. Başlangıçta gözü yerinden çıkıp misketlerin arasına karışacak diye korkuyordum ama bu hiç olmadı. Beni hayrete düşüren bir ciddiyeti vardı. Dizlerinin üstünde oturur ve misketle gireceği delik arasındaki mesafeyi dikkatle hesap ederdi. Yan tarafından bana doğru içimi delerek gelen sert bakışlar karşısında kalakaldım.

Misketler havada uçuştuğunda Stan otomatik olarak koluyla gözlerini kapattı. Willy'nin ayaklarından yukarı doğru bakınaya başladım.

"Senin annen ahçı değil, bir fahişe. Fahişenin ne demek olduğunu biliyor musun?"

İşte can alıcı sözcük, her şey bu sözcüğün etrafında dolaşıyor. Keşke bu sözcüğün anlamını bilebilseydim. Doğruldum ve Willy'nin üç gölgesi ile beraber geldiğini gördüm.

Stan, "Onunla uğraşma Willy" diye bağırdı, o bir gölge değildi, konuşuyordu.

"Sen bu işe karışma şaşı. Fahişe kötü kadındır."

Bunun doğru olmadığını, esas onun kötü olduğunu, pis koktuğunu haykırdım. Onu itmeye çalıştım ama kaya gibi duruyordu yerinde.

"Baban çok yemek yiyor" diye bağırdım. Beni itti, yere düştüm. Yerden kalkmaya çalıştım ama gene düştüm. Daha önce hiç kavga etmemiştim. Üç gölge alkışlıyordu. Stan "Hocam!" diye seslendi. Sesi çok uzaktan geliyordu. Willy dizleriyle ciğerlerimi parçalıyordu. "Orospu çocuğu!" Tırnaklarımla gırtlağını sıkıyordum. Bileklerimden tutup kollarımı başımın arkasına götürdü. Ağzından çıkacak

tükürükle öyle meşguldü ki bir an ellerimi unuttu. Elime sivri uçlu bir taş geçirdim, sımsıkı tuttum ve vurmaya başladım.

Kolları gevşedi. Alnından gelen kanı şaşkınlıkla fark etti. Kanı boynundan elbiselerime doğru akıyordu. Yere yıkılana kadar bekledim.

Bazı sessizlikler farklıdır. Bazı sessizlikler kafanızın içindedir. Ayağa kalktım ve Stan'a baktım. Bileğimi taş düşünceye kadar salladı. Sınıf arkadaşlarım erkek çocuklardı. İlk duyduğum ses Bracke Hoca'nın sesiydi. "Bu çok kötü bir şey De Gieter, çok kötü."

Annemle beraber müdürün odasına doğru yürüyorduk. Willy'nin anne babası okula girdiğimiz andan itibaren gözlerini bizden ayırmadı, önlerinden geçerken annesi anlamadığım bir şeyler fısıldadı, babası burnunu siliyordu.

Annem tuttuğu elimi sertçe sıktı. Neredeyse canım acıdı ama onu daha fazla hissetmek istiyordum. Çok kötü bir şey olmuştu. Bunu önce Bracke söyledi, şimdi, annemin suskunluğu da bunu doğruluyordu.

Müdürün masasının önünde oturuyorduk. Daha önce bu odaya hiç gelmemiştim, burada her zaman güvenlik görevlileri var mıydı? Bir tanesi öne doğru eğilerek bazı kâğıtları gösterdi, bir şeyler fısıldıyordu. Diğer ikisi cezalı çocuklar gibi duvarın önünde duruyor ve ileri doğru bakıyordu. Müdür görevlinin dediklerini başıyla onaylayarak dinliyor, bir yandan da bize doğru bakıyordu.

Annem her şeyi dikkatle izliyordu. Dişlerini sıktığı belliydi. Yanaklarındaki hareket, yapılan tehdidi gösteriyordu.

Bize doğru kızgınlıkla baktı ve "Onu başka bir yere götürmeliyiz Lea" dedi. Müdür, bunu öyle bir ses tonuyla söylemişti ki, dışardan duyan biri midyelerin kalitesinden şikâyet ettiğini sanabilirdi.

Annem: "Ben yaşadıkça asla!" diye bağırdı ve kolumdan tutarak beni kapıya doğru çekmeye başladı. Kapıda cezalı duran görevliler annemi durdurdu.

"Seninle yaşarsa çocuğun bir geleceği olmayacak, anlasana, işte sonuçlarını görüyorsun."

Midyeler çok kötü ama ses tonu gene de ne kadar yumuşak. Müdür söylediklerinden hoşnut, elleriyle saçlarını düzeltti. Ne mutlu bize ki bu kadar zeki bir müdürümüz var. Günün birinde onu üzebilirler. Ruhunu acıtabilirler. Başının üstünde asılı duran alçı Meryem heykelciğini ağlatabilirler. Bunu elinde taş tutan küçük çocuk ve fahişe annesi yapabilir; annesi "küçükten uzak durmalarını, yoksa karılarına neler söyleneceğini çok iyi bildiğini, hepsinin pis koktuğunu, frijit karıları olan paralı ve yalancı birer domuz olduklarını ve hiçbir bok yapamadıklarını" haykırabilir.

Parmaklarını onların gözüne soktu, kollarını ısırdı. Beni kucaklamak istediğinde engel oldular. Güvenlik görevlisinin kolları arasında kıpırdayamıyorduın. Ateş fışkıran gözleriyle bana baktığında gözleri sular altında kalmıştı.

"Seni almaya geleceğim Benoit!"
Beni almaya gelecek. Nereden?

Penguenler yemek pişiremiyordu. Tabaklarınıza birer kepçe lapa koyarlar sonra da kimin yemediğini kontrol ederlerdi. Yemekler küf kokardı. Aslında okula benzeyen ama okul olmayan bu büyük binada her şey küf kokuyordu. Masamdaki çocuklar domuz yavrusu gibi tıkınıyordu. Ben yiyemiyordum. Kırmızı saçlı oğlan arada bir benim durgun halime merakla bakıyordu. Sessizce boş tabağını benim dolu tabağımla değiştirdi. O benden küçüktü ama çok şey biliyordu.

Penguenler sıraları ve salonları çok severdi. Masalar, lavabolar ve yataklar hepsi bir hizada. Çocuklar sıra olmuş şekilde yemekhaneden bulaşıkhaneye, oradan da gene sıralar halinde yatakhaneye giderlerdi. Dişlerimi çok yavaş fırçalardım, hepsini tek tek, öndekileri, arkadakileri ve aralarını. "Güçlü dişlerin olduğunda iyi sıkabilirsin" derdi annem. Daha önceden hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştım. Dişlerimi en çok, kemikli parmaklar kulağımdan çekerek beni sıraya soktuğu gün sıkma ihtiyacı hissettim.

Penguenler neredeyse her şeyden nefret ediyordu. Bir keresinde iki tanesi gelip yanımda yatan çocuğu kaldırdı, biri onu tutarken di-

ğeri zorla ağzını açtı. Dilinin altında bir parça çikolata vardı. Onlar her şeyi görüyordu.

Benim hep sıcacık bir kadınla uyuduğumu da gördüler. Beni kucağına aldığını ve saçlarıma öpücük kondurduğunu. Ellerini yorganın dışında değil benim pijamamın içinde tuttuğunu. Beni yakaladıklarında pençelerinden kurtuldum ama bir tokat yedim.

Işıklar söndüğünde ellerimi battaniyenin içine soktum, onu hissetmeye çalışıyordum. Sağ elini şuraya, karnının yanına koyardı, parmağının ucu bazen göbek deliğime değerdi. Sol eliyle sırtımı okşardı. Bunu diğer taraftan denemeliyim. Dirseğim madeni yatak başına çarptı. Hayır ters taraftan galiba. Elim yetişmiyor.

Balina öncekinden daha hızlı yüzüyordu. Denizimizi hatırladım ama sahil uzaktaydı. Med bizim sahil, cezir de İngiltere anlamına gelebilirdi. Birden bunun doğru olmadığını anladım. Her şey aynı zamanda oluyordu. Biz tam ortadaydık, bu noktada dalgalar ya birbiriyle çarpışıyor ya da ayrılıyordu.

Kulaklarının nerede olduğunu bilmediğim için dudaklarımı balinanın konuşma deliğine yaklaştırdım:

"Frederik, nereye gidiyoruz?"

Cevap olarak ıslak bir iç geçirme sesi geldi. Çaresizce yan döndüm ve karanlık bir bulutun arkasından vuran güneş ışıklarına baktım. Başımın üzerinden uçan martılar benim bir balinayla konuştuğumu görünce güldüler. Frederik'in sırtından aldığım yosunları martıların kanatlarına doğru atım. Hiçbiri değmedi.

"Genç adam, davranışın beni çok rahatsız ediyor!"

İşte benim canlı gemimden gelen, bildik, sert bir ses tonu.

"Frederik, annem nerede?"

"Sorular, sorular," diye bağırdı "ama dayanışma gösteren yok. Sizin düşünce yapınız dikkatimi çekti, aslında esef verici demem gerekir, beni balina olarak görüyorsunuz. Oysa bana kaşalot derler genç adam. Sırtım zannettiğiniz bölge de aslında, vücudumun üçtebirini kaplayan kafam ve ilginizi çeker mi bilmiyorum ama tüm canlılar arasında en büyük beyne de biz sahibiz."

Frederik sıkıntılarını anlatırken pek alttan alınıyordu. Çıkarttığı

ses öyle yüksekti ki ne dediği zor anlaşılıyordu. Onu incitmek istemediğini, bu duruma çok üzüldüğümü geveledim. Bir kez daha fısıltıya gibi su fışkırttı ancak onu okşadıktan sonra sakinleşti.

"Annenize gelince" dedi sakinleşmiş ses tonuyla. "Bugün oradan oraya koşuşturarak sizi geri almak için çabaladı. Haklı mücadelesinde ona yardım eden olmadı, o da dizginleri eline almaya karar verdi. Bu noktaya gelmesinde, belki de, bir süre suya bakması ve sorumsuzca içtiği ucuz şarapların da rolü olmuştu. Her neyse her yiğidin bir yoğurt yiyişi vardır. Uzun lafın kısası şu anda yatağınızın kenarında oturuyor."

Gözlerimi açtım ve kendimi onun kollarına bıraktım.

Ona, penguenleri, sıraya girmelerini, koridorları, yatakhaneleri, kırmızı saçlı çocuğu, kokuyu, ilk kez nasıl yalnızlık hissettiğimi, onsuz olmanın ne kadar zor olduğunu ve onu daha önce hiç olmadığı kadar özlediğimi anlatmak istiyordum. Ve onun nerede olduğunu Frederik'in bildiğini.

"Sessiz ol" dedi. "Bizi duymasınlar."

Her şeyi daha sonra anlatmak üzere, sustum. Az sonra yorganın altında ellerinin sıcaklığını hissettiğimde ya da sırtımı okşarken, her şeyi anlatabilirdim. Şimdi ses çıkarmadan koşmalıydık. Üzerimizdeki giyecekler ve ayakkabılarımız çok fazla ses çıkartıyordu. Kapıya yaklaşmıştık, daha hızlı koşalım. Buraya girerken kullandığı yan kapıyı kullanalım o daha yakın, on metre, beş metre.

Önümüzü kesen yaratık, sıradan penguenlerin üç misli kadar büyüktü. Koca kafasını bizim tarafa doğru döndürürken bir yandan da ağzından salyalarını akıtarak:

"*Alarm! Fahişeyle oğlu! Alarm*!" diye bağırıyordu.

Kapılar açıldı, koşuşan ortopedik ayakkabı sesleri duyuluyordu. Kapıda bir anda, her askeri birliği kıskandıracak hız ve disiplin içinde beş dev penguenden bir barikat oluştu.

Annemin dudaklarının üzerinde oluşan ter taneleri sayılıyordu, onun bakışlarını izledim. Çarmıha gerilmiş adam başım öbür tarafa çevirdi, bunlar onu hiç ilgilendirmiyordu. Aslında beni de hiç ilgilendirmiyordu. Benim elimde taş vardı annem de haçı tutuyordu.

Başının üzerine kaldırdığı haçla önce en büyük penguene vurdu.

Diğerlerinin bağırışları arasında koşmaya başladık. Gecenin nemini üzerimizde hissediyorduk. Ayın ışığıyla annemin yüzü daha da beyaz görünüyordu. Su birikintilerini aynı ritimle geçiyorduk, nefeslerimiz eşzamanlıydı.

Siren seslerini duyduğumuzda durdu. Ancak o zaman bana baktı. Nereye doğru, nasıl gideceğimizi bilmiyordu. Alnımı yumuşak karnına dayadım.

"Denizimize" dedim ve onu çekmeye başladım.

Arada bir yanıp sönen alarm ışıkları bize yön değiştirtse de oraya mutlaka varabileceğimizden emindim. Frederik'in düşüncelerimi okumuş ve orada bizi bekliyor olmasını ümit ediyordum. Orada değilse kendi başımıza İngiltere'ye yüzmeliydik. İngiltere'ye ulaşamazsak da beraberce dibi boylayacaktık.

Yüzümüze vuran ışık ikimizi de kör etti, arkasından keskin bir fren sesi duyuldu. Annem beni kenara itti. Yere beraber düştük. Jandarma aracı sadece ona çarptı. Arabadan korku içinde titreyerek iki jandarma indi. Anneme doğru emekledim, ciddi bir şey olduğunu sanmıyordum. Annemin gözlerini kapatan saçlarını kenara çektim. Yağmur yüzündeki kanları yıkıyordu.

"İyi olacaksın," dedim.

"Evet," dedi ve ışıklar söndü.

Anlamlı olan son gün, o gündü.

Sonrası ise, öylesine bir hayat.

Benoit de Gieter elli üç yaşında. Üzerindeki yüz yıllık pardösü ile Komiser Colombo'ya benziyor ama ondan daha zayıf, saçları da beyaz. Altı başarısız ilişki, üç psikiyatrist ve iki terapi ile benden daha ilerde. Aramızdaki çeyrek yüzyıla rağmen içki içmekte ona fark atıyorum. Bu durumu ikimiz de sempatiyle karşılıyoruz; çünkü o, kadınların da içki içmelerinden yana, bense erkeklerin orta yaş krizlerinde kendilerini fazla abartmamaları gerektiğini düşünüyorum. Bu yaşlarını abartma eğilimini, en sevdiğim Hugo Amcam fazla içkiden kendini öldürdüğü zaman fark etmiştim. En inanılması güç olay da Benoit'in Hugo Amcam'ı tanımış olmasıydı.

Önüme bir bardak şarap koyarken "Hugo mu? O benim iyi bir

dostumdu. Muhteşem bir adamdı" dedi ve önüme bir bardak şarap daha koydu.

Sevgili Hugo Amcam için bu kadar güzel konuşan biri olsa olsa ruhdaşım olurdu. Hugo Amca psikiyatri kliniğinden kaçtıktan sonra ailenin evini ateşe vermiş ve tabii bu davranışı geri kalan aile fertleri tarafından hoş karşılanmamıştı. Sadece ben ona bunu neden yaptığını sormuştum. Cevap olarak annesinin, yani babaannemin, ölüm döşeğindeyken son arzusu olarak bunu ondan istediğini söylemişti. Ona inanan tek kişi bendim onun için birbirimizi çok severdik. Buna rağmen harabelerin arka tarafındaki bahçe kulübesine kendini hapsetmesine engel olamadım. Kapısından ona dışarı gelip gelmeyeceğini, onun için yapabileceğim bir şey olup olmadığım ya da bir şeye ihtiyacı olup olmadığını her soruşumda bana sadece "Haydi tatlım git buradan" derdi. Ama ben orada Hugo Amcam hiçbir şey demeyene kadar ve –nihayet– babam ve diğer kardeşleri gelip tahta kapıyı baltalarla kırana kadar bekledim. Amcamı pisliklerin, pıhtılaşmış kanın ve votka şişelerinin arasından alıp çıkarttıklarında da oradaydım. Onu beyaz bir çarşafa sararak götürdüler. Üzülen sadece ben oldum, dikkatini çekerim, sadece ben.

Ama şimdi birisi daha var; Benoit. Anlattıklarımdan öylesine etkilenmiş ve üzülmüştü ki, ona amcamı nereden tanıdığını ya da onunla bir anısının olup olmadığını sormaya korkuyordum.

Benoit de Gieter'ı bir akşamda arkadaşım ilan etmeme sadece bir ruhdaşa ihtiyaç duymam neden olmadı. Beni, aynı zamanda ilişki kurmaya yönelik ihmal edilmiş bir zorlama da harekete geçirdi. Ne kadar uykusuzsan o kadar yalnızsın demektir. Sekiz ay sonra bu da ağır basmaya başladı.

Diğer yandan sadece bir uykusuzla anlaşabilirdim, çünkü diğerleri beni anlamıyordu. Aslında diğerleri, arkadaşlarım, oldukça kalabalıktılar. Ben onları anlamadığım için tek tek hayatımdan çıktılar. Durumum pirenin deve yapılmasına benzemeye başladı, bu doğru ama daha çok tersinden. İyi niyetli kaygılanmalar yüksek sesli ve sert suçlamalara dönüştü. Kendi endişeleri kulağıma ezmeyi arzuladığım bir böceğin vızıltısı gibi geliyordu.

Onları, arkadaşlarımı, kendimden ben uzaklaştırdım. Gece yarı-

sı ettiğim telefonlarla onları uyanık tutuyor, çok geç olduğunu söyleyip telefonu kapatmak isteyenlere de küfürler savuruyordum. Çoğunluğu erkenden pes etti. Birkaç gerçek dost daha uzun dayandı. Beni seven en sabırlı sevgilimi de uzaklaştırmayı başardığım halde birkaç sevenim benden ayrılmamakta diretti.

Bram mesela, sevgili, sadık Bram. Kendisine de yıllarca bana duyduğu sevgi kadar ağır gelen yüz yirmi kiloluk iyiliğiyle, Bram. Bu dev adam benim sorunlarım üzerine benden daha çok kitap okuyordu. Yılmadan uyanık kalıyor ve her gün beni gevşetecek yeni bir egzersiz deniyordu. Yatak odamı en teşvik edici mavi tona boyadı. Bir anlık uykuya dalışlarımda nefesini tutarak koltuğa oturuyor ve beni seyrediyordu.

Bram, sekiz saatlik uyku gerekliliği masalına inanmamam gerektiğini vurgulayıp duruyordu. Okuduğu kitaplarda bir klinik uyku araştırması sonucunda "kısa uykucu" diye bir tabirin kabul gördüğüne bile rastladığını söylüyordu.

Bram, "Kısa uykucular genellikle enerjik, verimli ve hırslı insanlar oluyor; kendilerine çok güveniyorlar ve nadiren şikâyetçi bir yapıda oluyorlar" diye kitaptan yüksek sesle okudu sonra, "Ha, Napolyon da az uykucuymuş" diye ekledi.

Bram'a teşekkür ettim, dalga geçmek için değil gerçekten, ruhsal durumuma gösterdiği güven için. Kitaptan başını kaldırarak bana göz kırptı ve ardından yine hevesle bir başka bölüm okumaya başladı:

"Kısa uykucular psikolojik zorlukları başarıyla örtbas edebiliyor ve bu konuda konuşmaktan kurnazca kaçabiliyorlar."

Bir an birbirimize baktık. Ve o sadece benim gördüğüm gölgesinde kayboldu. O günlerde, gürültüyle sessizlik, karanlıkla aydınlık iç içeydi.

"Bram?"

"Evet?"

"Git burdan."

Gölge bütündü. Şaşkın gevelemeler anlaşılmıyordu. Karanlığın, gerçek arkadaşımı nasıl içine çektiğine baktım ve ardından kahkahalara boğuldum.

Bram'ın bana bıraktığı kitapları karıştırdım. Şehir kütüphanesinin uyku bozukluklarıyla ilgili oldukça geniş bir kaynakçaya sahip olduğu anlaşılıyordu. Özel olarak benim için diye düşündüm. Üst üste duran kitaplardan birini elime aldım ve benden önceki okuyucunun yoğun bir şekilde kitabı çizdiğini gördüm.

On beşinci sayfaya gelindiğinde kitabın uykusuz biriyle ilgili olduğu anlaşılıyordu. Düzenli olarak "uyku" kelimesinin üzeri çizilmişti. Altı sayfa ilerde "gevşetici" kelimesinin üzeri ise sinirli bir şekilde, kalemle kazınınıştı, "ruh hali ve stres" başlığı "ruh hali ve bokluk" olarak değiştirilinişti. Okurken tartılmış ve hafif bulunmuş bu kitabın okunduğu huzursuz gecenin bana ne kadar tanıdık geldiğini eğlenerek fark ettim.

Kurşunkalem karalamalarını önce memnuniyetle daha sonra kaçınılmaz bir korkuyla "yaşasın hemcinsim" duygusuyla okudum. Bu küçük ve köşeli el yazısının sahibi olan kişi bu kitabı ödünç almakta benden iki yıl dört ay öndeymiş. Kitabın yirmi beşinci sayfasındaki özetin altına "uykusuz üç yıl" notu düşülmüş. Ondan sonra yazılanlar daha da kötüydü. "Bağlantı! – Hugo Claus" yazısı daire içine alınarak "uyurgezerlik" kelimesine doğru bir ok çıkartılmış. "Çok ciddi bir sorun" başlığının yanındaki ünlem işaretleri ve "uyku dostu" kelimelerinin altı bastırılarak çizilmiş. Metnin yanında kalan boşluğa hiçbir yere ok çıkartılmadan alt alta şu sözcükler sıralanmış: şizofren, paranoyak, Gorbaçov, kahve, kalp durması, Loramet, benzin, olay-kaza-kıskançlık, alkol, kitap okuma= uyku –mışıl mışıl-, işsizlik.

Metnin içinde daire içine alınan sözcüklerin de bunlardan kalır bir yanı yok: uzak tutmak, vazgeçme sonucunda ortaya çıkan belirtiler, indirim, çalışamamak, halüsinasyon, kontrolden çıkmak, tehlike.

Son bölümün altında şu cümle yazıyordu: "Çalar saat başımdan aşağı düştü!" Arkasından gelen boş sayfada ise küçükten büyüğe doğru sıralanmış yüzlerce soru işareti vardı.

Benoit'in bira bardağını nasıl bardak altlığının tam orta yerine yerleştirdiğine baktım. Her iki yana doğru yarım santim boşluk bıraka-

rak, ne daha az, ne de daha çok. Onun bu titiz davranışı benim o kadar iyi bildiğim bir huyuydu ki kalkıp ona sarılabilirdim. Bunun yerine her yeri çizilmiş kitabı ona doğru uzattım.

Yüzünde utangaç bir ifadeyle bana baktı, sonra parmaklarıyla kitabın sayfalarını çevirmeye başladı. Son bölümdeki el yazısıyla yazılmış satırı okuduktan sonra başını arkaya doğru atarak büyük bir kahkaha attı. Bu kahkaha, ondan duymaya alışkın olduğum mırıl mırıl seslere hiç benzemiyordu. Onun sağ başparmağı ile soru işaretini kapattığını görmesem, onu tanımıyor olmamın farkındalığı, ümit ettiğim arkadaşlığının önüne geçecekti.

Kitaptaki yazı onun el yazısıydı, bunu hissediyordum. Gülmekten gözlerinden yaş gelmişti, gözyaşlarını bir yandan gömleğinin yakasıyla silerken bir yandan da sinirli bir şekilde gülürnsüyordu. O anda benim soran bakışlarımla karşılaştı. Ona gülümsemediğim için adımı müzikal olarak tekrar etmeye başladı: "Maya, Maaaayaaaa, Mayaaaaa."

Hüzünlü bir şekilde gülümsedim ve omuzlarımı kaldırdım. Ellerine bakarak "Yanımda ne yapıyorsun? Sen de benim gibi delireceksin" dedi.

Bardağına vuran ışık geri yansımıyordu. Sakin duruşumu geri kazanmıştım.

"Ben sana benziyorum. Delilik normal beyin dürtülerinden farklı değildir. Sadece zamanlama farkı" dedim ve yüzünde bildiğim bir ifade gördüm.

"Şunu mu demek istiyorsun: Yürü! Ve sen yürüyorsun! Öldür! Ve sen öldürüyorsun."

"Evet."

Bira bardağını bir milimetre daha itti, avcuna öksürdü ve düşünceli düşünceli tuvalete doğru gitti. Geri geldiğinde bar taburesinin yanında ayakta durdu ve bana neşeyle bakarak:

"Zorlayıcı emirler işlemiyor" dedi.

Seyircilere yabancılaşmış deneysel tiyatro oyuncularının ezberledikleri gibi, hep bir ağızdan "Uyku!" diye haykırdık.

"Allahın cezası ne kadar sıkıcı bir ülke burası!"

En sevdiğim ve en edepsiz arkadaşlarımdan biri olan Katja, mutfak masasında oturmuş ıslattığı parmak uçlarıyla ekmek kırıntılarını toplarken böyle bağırıyordu. Onu üç yıldır görmemiştim. Sıcakkanlı bir prens bulma ümidiyle neredeyse bütün dünyayı dolaşmış ve şimdi uluslararası on bir içinde puan yapan Rachid, Won-Jun ve Dave arasında kararsızlık geçiriyordu. Pek çok kişiyle düşüp kalktığını gizlemezdi.

Durumumla ilgili bir şey anlatmama gerek yoktu, çünkü ortak arkadaşlarımız ona elektronik posta yoluyla benim son zamanlardaki davranışlarımı tüm ayrıntılarıyla anlatmışlardı. Sınırlar arkasında sefillik. Katja'nın yolculuğu sırasında dünyanın bu en sıkıcı ülkesine uğraması da doğrudan doğruya bir kurtarma misyonu içeriyordu. Nedense ondan geldiğinde bu duruma katlanabiliyordum hatta yardım edebilmesini diliyordum. İmkânsızı başaracak bir kişi varsa o da Katja'dır.

Ayrıca neşeli bir ortak geçmişimiz var. Onlu yaşlarımızda beraberdik. Katja'nın bas çaldığı ve benim şarkı söylediğim bir grubumuz vardı ve biz çalıp söylerken müziğimizle erkeklerin en uç noktalara çıkmasını sağlardık. Katja benden iki misli daha fazla sikişiyor ve içki içiyordu. Sonrasında beraberce onun kırmızı saten çarşaflı yatağında uyuyorduk. Hareketli bir gecenin sonunda odaya dalmış ve göklerde olduğunu, kusacağım söylemişti. Yatağın kenarına, aslında kendim için koyduğum kovayı gösterdim. Mutlulukla başını salladı ve benim üzerimden kovaya doğru uzandı. Ayrılmaz iki parçaydık. Karnımın üstünden karnının nasıl kasıldığını hissettim. "Sizi gördüğüme memnun oldum" dedi ve yastığa gömüldü. Bu karşılıklıydı.

Şimdi ekmek kırıntılarını ağzına götürüyor ve bana sertçe bakıyordu. "Sana muhteşem bir gece huzuru verecek şeyi ben biliyorum. Bunu sen de biliyorsun."

Soru soran bir ifadeyle baktım. İç geçirdi.

"Seks!" dedi kısaca. Bu, onun en sevdiği konu olduğu için devam etti: "*to fuck,** *baiser*** *un polvo, joder, namorar.*" İskemlesin-

* (İng.) Düzmek. (y.h.n.)
** (Fr.) Düzmek. (y.h.n.)

de yavaşça ileri geri gitti.

"Yeter!" dedim kıkırdayarak ve Katja olmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu düşündüm. Hep fıkır fıkır, hiç yalnız değil.

"Starat sie o reke, szeretkezik, fottere" dedi peltek peltek.

"Uykusuzluğum başladığında bir sevgilim olduğunu unuttun galiba."

Katja, "Sahi, uslu çocuk Remco, bir rulo duvar kâğıdı kadar seksi. Hayır sen bu gece benimle ava geliyorsun. *Free the cunt!"* diye bağırdı. Benim yapacağım tek şey gülmek ve onun peşinden gitmek oldu.

Sıcak bedenler dans ederken ben neden karanlığı arıyordum? O gece hiç bitmeyecekmiş gibi görünen sivriliğim yavaş yavaş tükenmeye başlıyordu. Bas sesini karnının içinde hissediyor, sırtım geriliyordu. Kollarındaki tüylerin davulun ritmini aradığını ve saksafonun kalçalarını rahatsız ettiğini hissediyordum.

Her şey gümüşi ve ağırdı. Onu ayakta dururken gördüm ve sıcak genç kız kalbime gömdüm. Bu, başıma daha önce hiç gelmemişti. Aniden. Baktım ve hiçbir şeyi gizleyemedim. Gerçekten. Kalbim ağzımda atıyor, gözlerim parlıyordu. Ve daha fazlası.

O da bana baktı ve anladı. Saçları deniz kabuğu kokuyordu. Şimdiye kadar tanıdığım en yumuşak kollarıyla beni sağa sola salladı. Onun kalbini dinlerken gözlerimden akan yaşları fark ettim. Bir şey sormadı. Bana sıkıca sarıldı.

Kaskını bana verdi ve ben kendimi on altı yaşında hissettim. Gülümsedi ve motorunu çalıştırdı. Sol üst dişinin kenarı kırıktı. Kollarım onu hiç bırakmayacak gibiydi. Daha önce hiç görmediğim ağaçlı caddelerden geçtik. Şehir, benim olmadığını gösteriyordu. Ama ben onundum. Kaldırım taşları arasındaki sadık otlar ya da ezilmiş teneke kutular gibi. Ama kırılabilen cinsten.

Onu evimin kapısına, sonra da merdivenlerimden yatağıma götürdüm. Uyanık olmanın dışında hiçbir şey istemiyordum. O da öyle. Altın ve güller gecesiydi. Tenle saçın, bacaklarla bacakların birbirine karıştığı. Şimdiye ve her zamana dair. Doğallıkla. Tam bir teslimiyet.

Yarın gün süren saadet derinliğinden uyanmıştım. Saat ikiyi on geçiyor ve güneş çıplak bedenimi unuttuğum bir yumuşaklıkla şereflendiriyordu. Her şey düzelecek. Parmaklarının ucu yanımdaki yastığın üstündeki zarfa dokundu. İçindeki mektubu o yazmıştı ve beni görmek istiyordu. Adı Paul'dü. Beni uyurken seyretmiş ve bunu her gece yapmak istediğini yazmıştı. Çarşafların arasından elime bir saç teli geldi. Saçı parmaklarıma doladım ve kendime onun gerçek olduğunu tekrarladım.

Yeni olmak ne güzel. Yeni ve her şey bir arada. Yazdığı saatte randevu yerine doğru aceleyle gittim. Kalbimin atışı ciğerlerimden duyuluyordu. Üç dakika sonra yanımda olacaktı. Hak ettiğimi alacak, elimden geleni verecektim. Paul'süz, üç dakika ve arkasından iki saat daha geçti. Gelen geçen boşluk içinde kayboluyordu. O anda caddenin adının yazdığı tabelaya gözüm takıldı. İçim altüst oldu. Yanlış caddede bekliyordum. Yanlış heykelin önünde.

Dikkatli bakmadığım için. Bunu sık sık yaptığım için. Sadece bir harf farklıydı. Olmam gereken caddeye doğru koşarak gittim. Ne aptalca. İki saat kim bekler ki? Onun durmuş olduğu yerdeki boşluk içimdeki boşlukla birleşti.

Telefon numarası yok, adres yok, takıldığı kafeyi bilmiyorum. Şansa inanmıyorum. Asabi yorgunluk bir zehir gibi bacaklarımdan aşağı doğru indi. Zehir zehri besler. Benoit on ikinci (bardak) şarabını önüme koydu. Sarhoşluktan bardağımı bardak altlığının tam ortasına koyamıyordum, bunu Benoit benim için yaptı. Kaşlarının arasında kaygılı bir girinti oluşmuştu.

"Maya." Belki adımı birkaç kez tekrarlamıştı. Dikkatlice seçtiği kelimelere yoğunlaştım.

"Bu çocuğa bu kadar çabuk ve böylesine tapma, sence de biraz....şey... naif değil mi? Onunla sadece bir gece geçirdin."

Gözlerimden şimşekler çakarak ona baktım.

"Naif değilim. Aşka inanıyorum. *Nasdrovje*" diye bağırıp bardağı bir dikişte boşalttım.

"Daha önce hiç âşık oldun mu?"

Evet anlamında başımı salladım.

"Peki ona karşı şimdi neler hissediyorsun?"

Hiçbir şey, hakikaten. Haklı. Aşk bir yanılsama, aşk kısadır. Ama öyle aniden ve öyle gerçek ki. Az önce. Salak çocuk. Tam iki saat. Hıçkırdım ve arkamdan kayan paltoma baktım. İyiden iyiye ağırlaşmış başımı üzerine koymak isterdim ama onunla sürüklenmekten korktum.

"Hep bir şeyler yanlış gider. İyiden kötüye ya da kötüden daha betere" dedi Benoit. Sessizce geçmişine gömüldü. "Uyanıklıktan uyanıklığa."

Başka bir masadan bir kadının bağırdığını duydum, o anda barın benden bir buçuk metre yukarda olduğunu fark ettim. Yere düşmüş olmanın farkındalığıyla, midemi döşemeye boşalttım. Beyaz şarap ve hamburger, daha beteri de olabilirdi.

Barmen beni ensemden tutarak dışarı çıkardı. Yavru kedi gibi sesler çıkardım. Görüntümüz çok komik olmalıydı. Kaldırım taşlarına güldüm ve onlara bir öpücük verdim. Benoit, kolumu omuzlarından dolayıp dengede durmamı sağlamaya çalışıyor ama onun da bacakları aynı derecede sağa sola yalpalıyordu.

Soğuk nefesimi ve terimi hissettim. Çok içtim. Yanlış cadde. Aşk yanılsama, âşık olmak çok kısa. Altın ve güller gecesi. Bacaklar üst üste. Öyle gerçek ki. Gerçek. Yanlış cadde. Yanlış cadde.

Son damla alkolün de derimin altından hafif bir narkoz gibi çıkıp gittiğini hissettim. Benoit'in dağınık odasında, eski bir divanın üzerinde yatıyorum. Ayakkabılarımı çıkarttıktan sonra üzerime bir battaniye örtmüş. Tek kelime söylemediği gibi benim de bakışlarımdan kaçıyor. Odanın köşesinde duran yatağına bana sırtını dönerek yatmış, ben de saatlerdir başının arkasına bakıyorum. Suskunluğunun nedenini bulmalıyım.

Kalktım ve banyoyu buldum. Duş yaparken Paul'ü düşündüm. Belki de hiç gelmemiş, hiç beklememişti. Elbiselerimi giyerken yüzümü tekrar kuruladım. Benoit'in mutfakta bir şey kırdığını duydum. Küfür etti. Çok yüksek sesle. Kapının aralığından ona baktım ve bakışlarından ürktüm. Ateş gibiydi.

Yerdeki kırıkları gülerek toplamaya başladım. Yanıma gelip elimi tuttu. Ateş gibiydi.

"Sen dünkü gibi değilsin. Sen gençsin. Genç bir kızsın."

Zavallı, zavallıcık. Güçsüz saf çocuk benim dürüstlüğüme inandı. Bir melek mi bekliyordu? Bilge gençliğim ve güçlü yalnızlığımla ondan çok daha güçlüydüm. Beni artık hiçbir şey etkileyemezdi. Bunun ne anlama geldiğini görebiliyor muydu? Önemli değil miydi? Öyle mi? Daha yükseğe. Ha tamam orası. Beni şimdi anlıyordu. Evet ellerim küçüktü. Ama yapabildikleri büyük. İşte böyle. Aynı dili konuşmuyor muyuz?

Bedenini benimkine yaslarken "Maya, Maya, Maya" diye adımı tekrarladı. "Buraya gel sana ihtiyacım var."

Çıkıntısını kalçamda hissettim, yamuk parmakları göğüslerimdeydi. Ve bir şey gitti. Sesim. İhtiyacım olduğunda hep kullanacağımı düşündüğüm sesim gitti. Kullanılmayı bekleyen olağanüstü gücümle tekme, tokat atıp, tırmıklayıp, ısıracaktım. Ama ne oldu?

"Bir şey söyle Maya, yapmamam gerektiğini söyle!"

Benoit ağlamaya başladı ve beni duvara doğru itti. Bedenim ve dudaklarım onun organından daha çok sertleşmişti. Dört nala giden genç atların tüylerinde buharlaşan terleri düşündüm. Yeni yıkanmış bebeklerin ayaklarındaki çiyleri. Kum. Sabahleyin.

Karnının içine sertçe girdi. Gözyaşları sırtımdan aşağı akıyordu.

"Bir şeyler söyle Allahın cezası!"

Atlar başlarını döndürüp şaha kalkarak kişnemeye başladı ve bana göz akını gösterdi. Çiyler kan kırmızısı oldu. Dişlerimin arasındaki kurnlar gıcırdıyordu, yüreğim fren yapan bir trenin sesiyle yandı. Hiçbir yerde.

Emirler. Bisikletimin tekerleği tramvay raylarının arasına girdi. "Sür!" Karşı yönden gelen araçlara bakarken hiçbir şey düşünmüyordum. "Hareket et!" Sarı tramvay sokağa saptı. Lambalarının üzerindeki krom kaplamayı gördüm. Tamponun üzerinde "Ölüm ve Oğulları" yazılıydı.

Bekleme! Sola dön!

Çarpmayı hissettim! Öyle sertti ki.

Acım var. Gitti.

Kan görüyorum. Benim kanım.

Acil bir şey yok, acil değil.

Ölüyorum.

Ancak tünelin sonunda bir ışık göremedim. Akrabaların üzüntülerini duymadım. Melekler korosunu dinlemedim. Pis bir kotun yanındaki titrek erkek eli gecenin içinde kayboldu. Ölüm. Zavallı adam.

Araçların seslerini, bir de uzaktan gelen bir ya da iki insan sesi duydum. Neden bir şey göremiyorum? Eski bir gölgem mi bu, yoksa hiç mi göremeyeceğim? Ya da daha ne kadar sürecek? Korkularım arasında daha önceden buna hiç rastlamamıştım. Siren sesleri arasında beni yakaladı. Çektiğim acı yüzüme vuruyordu. İnsanlar neden yanıma gelmiyordu? Çok geç oldu diye mi düşünüyorlardı?

"Uyan artık!" Sanki ağzımın içinde bir çorap vardı.

Ve geldiler. Koştuklarını duydum. Onların nefeslerini ve güçlü kollarını hissettim. Şimdi yumuşak yerde yatıyordum. Aradaki kontrast sanki acımı artırıyordu. Bağırdım. Birisi bileğimi tuttu ve sıktı. Kanımın avcunun içine aktığını gördüm.

"O kadar da kötü değil."

Sıcak kumlar yüzüme değdi.

Hayatımı bir sümüklüböceğin enerjisiyle sürdürüyodum. Sırtındaki çok ağır eviyle sümüklüböcek Benoit. Geçen yılları unuttum. Yirmili yaşlarımda arkadaşlarla sağlığımıza kadeh kaldırırken çekilmiş fotoğraflarımız var. Ne adlarını hatırlıyorum ne de fotoğrafların nerede çekildiğini. Sağlığım uzun zamandır eskisi gibi değil.

Gecelerim bulabildiğim en karanlık barlarda, üzerlerinde köpeklerin pireleriyle dolaşan adamlar ve doğmamış bebeklerini içkiyle boğmak isteyen kadınların arasında geçiyor. Bu insanlarla bazen ilgileniyorum. Bu kadar çok kişinin benimle sindirim sistemleri üzerine konuşmaları hayret verici. Onları dikkatle dinliyor, başımla onaylıyor ve konuşmaları bittiğinde de her şeyin sonunda boktan

olduğunu söylüyordum. Bazıları bu sözlerimin ardından bana sarılırdı.

Gündüzleri bir yüzme havuzunda çalışıyordum. Kendime "can-kurtaran" demem doğru bulunmuyordu, "gözlemci" ya da "sorumlu kişi" demeliydim. Başka hiçbir iş beni bu kadar pasifize edemezdi. Patronum ve iş arkadaşlarının beni kendi halime bırakırdı. Bana fazla soru sormazlar ve görünmez varlığımla yetinirlerdi. Onlara müteşekkir olduğumu ise, hiç hasta olmayarak ya da işe geç gelmeyerek, akşamları ve hafta sonları da çalışarak gösterirdim. Saat sekizden ona kadar gazete okurdum. Günün diğer saatleri kitap sayfaları arasında geçerdi. İlk on yılı Fransız varoluşçuları ile geçirdim, sonrasında Ruslar vardı. Arada bir kimyasal mavi suyun içinde sürekli kulaç atanlara ilgisizce bakardım.

Salı sabahları yaşlılar doluşurdu. Eski düşmanlıkları bir kenara bırakıp zorlama keyifle yaşlı bedenlerini su yüzünde tutmaya çalışırlardı. Perşembe akşamı yüzme okulunun dersleri olurdu. Hepsi birinci olmaya çalışırdı. Onların enerjilerini gördükçe benim uyuşukluğum daha çekilir oluyordu. Diğer günler genellikle şişman çocuklar yüzmeye gelirdi. Bir keresinde bir çocuk balina taklidi yapmıştı. O günün devamında kitabımı okuyamadım. Yağmurun altında, annemin kanları arasında yere diz çökmüş oturuyordum ve hiç ayağa kalkmadığımın farkına vardım.

Bununla bile yaşamak mümkündü, ispatı bendim. Elbette kendimi trenin önüne atmak ya da jiletle damarlarımı kesmek gibi düşünceler benim de bir keresinde aklımdan geçmişti. Ama senin parçalarım bir araya getirecek ya da banyoyu yeniden boyamak zorunda kalacak insanlar için bu çok üzücü olurdu. Suyun yanındaki tahtta oturarak var olmak bana yavaş yavaş ölme hakkı veriyordu.

On yedi yıl boyunca orada oturdum. Biri boğulana kadar. O zaman işten atıldım.

Yüzme havuzundan sonra gecelerim uzadı. Uykum gittikçe azaldı. En sonunda çalar saat kafamdan düşene ve karanlıkla aydınlığı ayırt etmekte zorlanana kadar devam etti. Arkasından başka şeylerin de birbirinden ayırt edilmesi zor hale geldi, sesle sessizlik, so-

ğukla sıcak, önemli olanla sıradan olan. Üç uzun gün ve geceme çarpan bir perdenin neden olduğu kör bir çılgınlık hâkim oldu. En sonunda perdeyi duvardan aşağı indirdiğimde o ana kadar bir şey yememiş olduğumu fark ettim. Hatta poğaçamı bile unutmuştum.

Sürdürmeye çalıştığım sabah alışkanlıklarımın en sonuncusu poğaça almaktı. Sabah alışkanlıklarına çok önem veriyordum çünkü bu sağlıklı bir ruhun belirtisiydi, bir de tabii bağırsaklarımın çalışması için mideme bir şeyin girmesi gerekiyordu. Bu nedenle her sabah beyaz saçlı, top sakallı fırıncıya gidiyordum. Geceleri ekmek ve eski moda pastalar yapar, gündüzleri de bunları yavşak bir sihirbaz gülümsemesiyle satardı. Her defasında kendimi onun ellerine durmuş bakarken yakalardım. Uzun ve hızlı hareket eden parmaklarıyla sanki şapkanın içinden bir iskambil kâğıdı ya da bir dilim pasta çıkaracakmış gibi dururdu. Dükkânına girdiğimde genellikle benden başka müşteri olmazdı. Ya bir pastaya dalıp gitmiş ya da gazetesini okuyor olurdu. İçeri girdiğimde beni tanıyan bakışlarla bakar ve beklerdi. Aynı adam yıllar boyunca her sabah ne diyeceğimi bekledi. Konuşmamız hep aynı içerikteydi.

"Bir poğaça lütfen."

"Benoit poğaçayı çok sever."

"Evet, doğru."

"Afiyet olsun."

Evet ben Benoit'yım ve poğaçayı çok severim. Fırıncım sayesinde sabahlarım belli bir yapı kazanıyor, yemek yiyor ve kimliğimi hatırlıyordum. Günün geri kalan saatlerinde şehrin karanlık mekânlarında bu üçünü genellikle kaybediyordum. Gezinmek için dar sokakları seçerdim. Bu gezintilerin kaç saat sürdüğünü hatırlamam mümkün değil. Bazen kalabalıkların içinden geçerken insanların birbirleriyle konuşarak beni delip geçtiğini fark ederdim. Şeffaf bedenli, kokusu dikkat çekmeyen, sıradan giyimli bir hayalettim.

Kahvelerde beni dinleyen herkesle konuşurdum. Onların sıkıcı esprilerine gülerdim ama kendi yaptıklarıma daha da fazla gülerdim. Köpek severlerle İspanyol cocker cinsi köpekler, sekreterlerle evraklar ve yazışmalar üzerine saatlerce sohbet ederdim. Arada bir iç-

ki sınırımın boyutunu ölçmek için ateşli bir çaba içine girerdim. Midem kahramanca direnirdi.

Bu kahvenin adı *Cafe Sport*'tu. Çünkü, duvarda asılı duran küçük televizyon sadece futbol maçı olduğunda açık olurdu. Barda orta yaşlı güzel esmer Frieda dururdu. Kısıtlı boş vakitlerinde inciden küçük ağaççıklar yapar, üzerine fiyatlarını yazar, bar tezgâhına dizerdi. Bunlar hakkında kimse bir şey söylemezdi, sattığını da sanmıyorum. Belki sadece, Frieda'nın bakışlarından kendini kurtarıp televizyon ekranına bakmaya çalışan Vicky almıştır.

"Galatasaray ne acımasız değil mi Frieda?" diye bazen yumuşak bir sesle sorardı.

"Evet bu Yunanlılar işi biliyor. Yoksa o Palanitaikos muydu?" gibi bir cevap verirdi Frieda.

Bunun üzerine Vicky üzgün bir bakışla onu onaylar ve bira bardağının arkasına gizlenirdi.

Yanlışı düzeltmek için biri "Türkler" diye bağırdıysa onu "Hemen defolup gitsinler" diye bağıran bir diğeri mutlaka izlerdi. Buna genellikle bir tepki gelmezdi. Birisini yok saymanın enerji harcamadan en güçlü saldırı olduğuna inandığım hem de başkalarının vicdanlarından sorumlu olduğumu düşünmediğimden, yerimden kalkıp paramı öder ve ayrılırdım.

Franky ve' barında müzik kutusundan hep aynı eski aşk şarkıları çalardı.

Franky barın arkasından "Jacky'nin zamanından" diye iç geçirirdi. Onu aldatan aşkının adı barın tabelasında "ve"den sonra üzeri beyazla kapatıldığı halde hâlâ görünüyordu.

"Pişman olmuştur" dedim, sanki bu bir şeyleri düzeltecekmiş gibi.

İşaretparmağını bana doğru sallayarak "Çok pişman, çok pişman" dedi. "Sana kiminle beraber olduğunu söylemiş miydim?"

"Yirmi beş yaşında bir adamla" diye cevapladım.

"Adam mı? Ona oğlan da diyebilirsin. Onun için her şey bir oyun. Altında üstü açık araba, şımarık şımarık haller. Boynu kırılasıca!"

"Yapma ya."

"Nasıl yapmayayım! Kevin'miş! Tam bir ibne ismi. Sen söyle bu nasıl bir isim?" Franky bundan sonra fıçı biranın musluğunu parlatmaya koyuldu, bir yandan da homurdanıyordu. "Yok, yok," karım da melek değildi, kesinlikle o da günahsız değildi.

Her ne kadar kızgınlığı beni bazen korkutsa da –doğrudan bana bakarak anlatıyordu– yerimde oturup onu dinlemeye çalışıyordum. Bütün müşteriler gittikten sonra yalnız kaldığımız bir defasında, "Onunla ilgili hâlâ her şeyi hatırlıyorum ve unutmak istemiyorum" demişti.

Annemden sonra hayatıma başka kadınlar girdi. Bazılarında onun elleri vardı, bazılarında sesi, çoğunluğunda da mesleği. Yıpranmış genelevlerde, deri bordo koltukların üzerinde onların dizinde yatabilmek için para öderdim. Kalktığımda bana sebzelerden bir yüz yapmış olmalarını umarak uykuya dalardım. Ama genellikle poğaça olurdu, bazen de bir pezevenk tokadı. Kimseyi kurtarmak gibi bir niyetim yoktu, benim kurtarıcılarım ise hep geç kalıyorlardı. Onlar gidebilirdi.

En uzun ilişkim bir buçuk yıl sürdü. Adı Klara'ydı ve yuva öğretmeniydi. Onunla bir grup terapisi seansında tanıştım. İkimiz de iki saat süren seans boyunca çevremizdekilere alaylı alaylı bakardık. Hemen hepsi ensest kurbanı kişiler ya da istifa etmiş papazlardı. Bu terapilerle iyileşmeye çalışıyorlardı. O saatler içinde bakışlarımız kesişti. Üç gün sonra beraber yaşamaya başladık.

Klara iş saatlerinde sepetler örüyor, çocukların yaptığı resimlere bakıyor, ayakkabılarını bağlıyor ve onlarla şarkılar söylüyordu. Akşam eve geldiğinde önce yarım şişe viski içer, sonra beni yatırıp üzerime çıkar ve "Daha hızlı, daha hızlı Allahın cezası!" diye bağırırdı. Pek yemek pişiremezdi ama buna önem vermezdim. Pahalı restoranlara gider, hesap gelmeden de kaçardık. Bir keresinde beraberce bir otel odasını altüst ettik. Klara'yı üzerinde külotla perdeye tutunup sonra da kristal avizeye doğru sallandığını gördüğümde inanılmaz keyiflendim.

Onunla geçmişte neler olduğunu ya da gelecekte neler olabileceğini hiç konuşmazdık. Sadece birlikte çok eğlenirdik. Gülmesi

unutulmazdı ve biraz da histerikti. Cinsellik ihtiyacı doyumsuzdu. Hatta birkaç kere beni uykumda düzmeyi başarmıştı.

Bir gece, "Hamileyim," dedi.

Uzun bir süre tavana bakakaldık.

En sonunda, "Bu bana iyi bir fikir gibi gelmiyor" dedim ama bundan pek de emin değildim.

"Kesinlikle iyi bir fikir değil," dedi. Onun cevabı buydu.

Daha sonra ikimizi yanımızda bir çocukla baş kahraman rolünde düşünüp felaket senaryoları kurduk ve çok güldük. O çok şişmanlayacak, bu yetmezmiş gibi bir de çocuk dışarı çıkacak falan, bunları gözünün önüne getiremiyordu.

Her konuda irkiltici bir biçimde öyle aynı düşünüyorduk ki, hastaneden eve doğru giderken aynı anda ağlamaya başladık.

"Belki o kadar da kötü bir fikir değildi," dedi.

"Bence kötüydü," dedim.

Birbirimizin gözyaşlarını öptük ve artık birbirimizi kurtarmamaya karar verdik. Daha sonra ona bir kez rastladım. Kızının ayakkabısını bağlıyordu, kibarca gülümsedi.

Barların bir kapanma saati olduğu ve yağmur yaşadığım ülkeye genellikle bardaktan boşanırcasına yağdığı için gecenin en kötü saatlerinde evimin dört duvarı arasında olurdum. Yatağıma yatar, gözlerimi kapardım. Bazen beynim gözkapaklarımın arkasına küçük beyaz ışıltılar gönderirdi. Şanslı günümdeysem bunlar güneş ışığına dönüşürdü, ben de avcumun içinden parmaklarıma kayıp akıp gitmesini sağlardım. O zaman uyuduğumu anlar, birkaç dakikalığına Frederik'in sırtında dalgaların üzerinde sakin bir belirsizlikle gezinirdim.

Bu rüya benim yıllarca hatırladığım net uyku dakikalarıma eşlik etti. Bu saadet dolu dakikaların uzun sürmeyeceğini bildiğim ve konuşmanın beni uyandırmasından korktuğum için, balinayla konuşmamaya dikkat ederdim. Sırtını onun sırtına dayar, ellerimle yüzümü kapar, parmaklarımın arasından güneşe bakardım. Denizimiz sakin olur, martılar bizimle ilgilenmezdi, görünürde sahil de olmazdı.

Daha sonra mutlaka yana döndüğüm bir an gelirdi ve sanki yeniden uykuya dalar, bilincimi bütünüyle kaybederdim. Tüy gibi hafif kollar bedenimi sarar, nefesimle hareket eden karnını hissederdim. Alnıma bir baş dayanırdı. Mükemmel kucaklaşma çok zordur ve uyanık saatlerde tamamen erişilmez olur. Ancak bedenim sakladığı bu anılardan birini rüyanın son nefesinde, dünyanın uğultusunu duymaya başlamadan önce önüme çıkarırdı.

Maya ile karşılaştığım gecenin öncesi çok garipti. O günü yemeksiz geçirmiştim. Her sabahki töreni gerçekleştirmek amacıyla fırına gittim. Ancak kapısı kapalı, tezgâhları da bomboştu. Kapıdaki kâğıtta şöyle yazıyordu: "Fırıncınız şu anda hayatın tadını çıkarmak için yurtdışında bulunmaktadır." Beni terk ettiği duygusuna kapıldım ama ona kızmamaya çalıştım. Eve gidip birkaç yumurta kıracaktım, zorunlu dinlenme günlerinde yaptığım gibi. Ancak önümüzdeki günlerde kimliksiz dolaşmak zorunda olacağım gerçeği bana açlığımı unutturdu ve beni kömürlüğün sokak tarafındaki açık camın önüne bağladı.

Sırt çantalarıyla yollara düşmüş bisikletçileri, Mercedeslerinde sonuna kadar açtıkları garip müzikleriyle geçen Türkleri, okul kapısındaki gecikmiş velilere ellerindeki şehir haritalarını gösteren yollarını kaybetmiş turistleri seyrettim. Ortada duran iki apartmana iskeleler kurulmuştu. Binalardan birinin ön cephesine kum püskürtülüyor, diğerinin ise çerçeveleri boyanıyordu. Boyacı, elindeki sandviçle kum püskürten adamın elindekini işaret etti, adam; "Jambonlu sandviç" dedi. Birbirlerine başka bir şey söylemeden yorgun yorgun termoslarındaki içeceklerini bitirdiler.

Anne babalar okulun önünden çocuklarını topluyordu. Çocuklardan biri yukarı baktığında ona el sallardım. Onların bana el sallayacak zamanları olmazdı. Anneleri onları telaşla oradan uzaklaştırmaya çalışırdı, çocukların gözünde "kömürlüğü olan potansiyel suçlu bir adam"dım. Bu salaklar biraz düşünseler, ikinci katta oturan bir adamın kömürlüğünün olmasının ne kadar mantıksız olduğunu tahmin edebilirlerdi.

Alt katta Moritanya Konsolosluğu vardı. Oraya hiç kimsenin

geldiğini görmedim.

Gece oldu. Yıldız olmadığı için ayı seyretmeye başladım. Saat üçte yarım yumurta yiyip çay içtim. Annem bisikletin üzerinde geldiğinde elimdeki fincanı düşürdüm. Pencere altında duruyordu ve sanki gençleşmişti. Sinirli bir şekilde sigarasını yaktı ve kapıdan içeri girdi.

Camın arkasından onun zillere nasıl bastığını görebiliyordum. O aydınlıkta ben ise karanlıkta olduğum için onu gözlediğimi fark etmedi. Garip hobisine devam etti. Bakışları telaşlı, saçları kısaydı ve gülmesi değişikti. Coşkun düşüncelerimi sakinleştirdim ve anneme benzeyen bu kıza hayranlıkla bakmaya devam ettim.

Çevremdeki belirsiz çizgiler sallantıdaki sağlık durumumdan değil miyop olmamdan kaynaklanıyormuş. Doktor ya da bir hemşire lenslerimi çıkartarak beni belirsiz bir varoluşa teslim etmek istemiş olmalı.

Önce en yakınımda ne olduğunu anlamalıyım. Ağırlaşmış kollarımla üzerimdeki yorganı kaldırdım. Tanımadığım bir sabun kokusu burnumun direğini kırdı. Beni yıkamışlardı. O anda bir mide bulantısı başladı. Burada elbette sık sık insanları yıkıyorlardır ama gene de... Hayal meyal ambülansla yaptığım yolculuğu hatırladım. Bilincimi hemen yitirmiş olmalıyım. Acaba o anda altıma mı kaçırdım? İki sağlıklı hemşirenin benim güçsüz bedenimi yan çevirerek

her tarafımı temizlemiş olması gözümün önüne geldi. Umarım böyle olmamıştır.

Üzerimde açık yeşil, bol bir gecelik vardı. Onun altındaki, ucunda yuvarlak süsler olan ince iplikli fanila göğsümün güzelliğini bozuyordu. Sol bacağım fütürist görünümlü bir desteğin üzerindeydi. Bükmeye çalıştım. Bacağım reddetti. Kol ve bacaklarımdaki kanamalardan oluşan zengin renk paleti ile her türlü vücut boyama yarışmasından ödül alabilirdim. Yorganı bıraktım, kalın bir boyunluğun içinden çıkan başımı elledim. Sağ yanağım şişmiş, burun ve dudaklarım yara içindeydi. Alnımdan yukarı doğru kıvrılarak giden dikiş, sırtüstü yatmış bir kırkayak hissi veriyordu. Saçlarımı kazımışlardı. Bu beni fazla şaşırtmadı, yumuşak başıma önce merakla daha sonra şefkatle dokundum.

"Uyandın mı, Şey?"

Dayanılmaz bir acı eşliğinde başımı sesin geldiği tarafa çevirdim. Yan yatakta yatan kadını görebilmek için gözlerimi iyice kıstım. Lenslerimi neden çıkarmışlardı sanki? Onlarsız kendimi hiç güvende hissetmiyordum. Optik formların oluşturduğu gerçeklikler fantezilerimi harekete geçiriyordu. Konuşanın yaşlı bir kadın olduğunu sesinden anlamıştım. Sanırım başında da lila rengi bir bere vardı. Yatağının yanında duran masada da açık sarı kurdeleler üzerinde plastik bir banyo ördeği duruyordu.

"Gözlerin nasıl?" diye sordu.

Ne demek istediğini hemen anlayamadığım için açıklama yaptı:

"Şey, gözlerin kaç numara?"

"Sol gözüm eksi dört virgül yirmi beş, sağ ise eksi beş virgül yetmiş beş." Daha simetrik olmasını isterdim ama ne yapalım.

"Mükemmel" dedi ve masanın çekmecesini karıştırmaya başladı. Bir sürü kırmızı yüksük çıktı. Birini ağzına aldı. Nihayet aradığını bulmuştu. Bu uzaktan kumanda aleti ya da kalem kutusu olabilirdi.

"Yedek gözlüğüm" diye haykırdı sevinçle. "Sakın kalkma, Şey, ben sana geliyorum."

Ayaklarını yavaşça yere bıraktı. Elleriyle bir süre masadan destek aldı. Ayağa kalkmak büyük bir konsantrasyon gerektiriyordu.

Düşmesinden korktum ve yerimde doğrulmaya çalıştım. "Kalkma!" diye bağırdı, otoriter bir ses tonuyla. Ayaklarım sürüye sürüye yanıma geldi. Deri kaplı bir kutu uzattı. Kırışık parmak uçları benimkilere değdi. Kutuyu açtığımda istemeden güldüm. İçindeki gözlük eminim ki seksenli yıllarda çok modaydı. Panda biçimindeki camlar açık mavi renkteydi. Sapında da 'Sunny' yazıyordu. Gözlüğü taktım ve yanımda duran kadına baktım. Etkileyici bir saç şekli vardı, elini salladı.

Adı Olga'ydı. Yetmiş üç bahar görmüştü. Hayatı boyunca kızarmış patates satmıştı. Kendi dediğine göre; asılsız hastalıklar nedeniyle sık sık hastanede yatıyordu. "Evde kimsem yok. Şey... Eskiden hep erkek kardeşimleydim." Gözlerini yukarı kaldırarak "Ama ne yapayım...." dedi cümlesini bitirmeden.

Erkek kardeşi Swa ile hem evde hem de patatesçide yıllarca beraber olmuş. İkisi de gene kendileri gibi birbirinden ayrılmaz iki kardeşle otuz yıl evli kalınışlar ama eşlerini arka arkaya kalp krizi ve kanser yüzünden kaybetmişler. Swa ve Olga gene baş başa kaldıklarında işlerini daha öncekinden daha da başarılı sürdürmüşler, ta ki Swa'nın piyangodan kazandığı Lourdes otobüs yolculuğuna kadar. Swa "problemli yerlerden uzak durmalısın" dermiş ama Fransa'yı da bir kez olsun görmek istiyormuş. Her neyse, otobüs Brüksel'den ayrıldıktan bir süre sonra patlayan lastiği yüzünden devrilmiş ve yol kenarındaki demirleri ezerek aşağı yuvarlanmış. Elli yolcudan aralarında Swa'nın da olduğu yirmi dördü orada hayatını kaybetmiş.

"Bu nedenle buradayım. Yemekler daha iyi olabilir ama hiç değilse iki laf edecek biri var" diyerek hayat hikâyesini sonlandırdı. Parmaklarıyla masadaki sarı orkidelerin yapraklarına dokundu. Aslında benim sarı kurdelelere ve plastik banyo örtüğüne benzettiğim bu buket bana gelmiş. Ben uyuduğum sürece çiçekleri nasıl olsa göremem diye, Olga kardeşim Sofie'den çiçekleri kendi masasına koymasını istemiş.

Sofie'nin, koyun gibi, ondan istenen her şeyi yapma eğilimini bildiğim için onu buna ikna etmenin zor olmadığını tahmin edebiliyorum.

"Peki tam olarak ne oldu Magda?"

Olga, adımı bir türlü aklında tutamıyordu. Adımı ona üç kere heceleyerek söylediğim halde ve hatta sonunda: "Ha şu arı Maya gibi" demesine rağmen gene inatla "Magda" diyordu. Yeni adım her ne kadar kulağa köy marketi adı ya da ucuz bir kahve markası gibi geliyorsa da Şey'den çok daha iyiydi. Ayrıca eski adımı duymaya da o kadar meraklı değildim. Hastaneye gelişimden önce hiçbir şey olduğunu düşünmek yapılacak en akıllıca şeydi. Başı kel ve panda gözlüklü Magda. Bundan daha yeni bir başlangıç olamaz.

"Kamyonla bir kaza, pek bir şey hatırlayamıyorum."

"Yapma ya, ah şu kamyonlar" dedi Olga.

"Ya, kamyonlar" diye onayladım.

Konuşmamız bittiğinde bu sessizliğin bana iyi gelmediğini fark ettim. İnsanlar arasındaki sessizliğin zenginleştirici olduğu fikrine inanmak istiyordum. Sessizlik kabul edilebilmeli hatta bağıra basılabilmelidir. Sessizliği bitirmek amacıyla söylenen her söz saçma bir konuşmayı beraberinde getirir. Olga da benim gibi, konuşmadan yan yana yatmanın dayanılamayacak bir şey olduğunu düşünüyordu. Hastanedeki bir dakika, sokaktaki bir saatle eşdeğerdi. Konuşmak zorundaydık, havadan sudan da olsa.

"Hiç sinemaya gider misin Olga?" İstenmeyen sessizlikler bir an önce bozulmalı, ne kadar uzun beklersen ilk söz kulağa o kadar saçma gelir.

"Marlon Brando bu işi bıraktığından beri sinemaya gitmiyorum. Brando'ya deli oluyordum. Bir ara her şeyi bırakıp Hollywood'a gitmeyi ve onun ahçısı olmayı bile aklımdan geçirdim. '*Sizin için Fransız pomfritleri hazırlayabilirim*' diyecektim. Swa beni engelledi. Onun yerine bu dövmeyi yaptırdım. Bak."

Kolunu omzuna kadar açarak bana dövmesini gösterdi. Bir kısmı akmış olan yeşil mavi kelimeler insana kolundaki derinin eskiden daha gergin olduğu izlenimini veriyordu. "*Brando Forever*" yazısı zamana karşı iyi direnmiş. Aktöre duyduğu sevgi artık tamamen yok olmuş. Ondan hâlâ hoşlanıp hoşlanmadığını sorduğumda, "Magda yapma lütfen, ne kadar kilo aldığıru görmedin mi? Ayrıca anlatılanlara bakılırsa çok da zor bir kişiliği varmış" dedi.

Bu noktada konu onun için kapanmıştı, yeniden masanın çekmecesini karıştırmaya başladı. Bir paket Belga sigarası çıkarttı ve yatağında doğruldu.

"Sigara içer misin?"

Başımı salladım ve ne kadar uzun zamanı sigarasız geçirdiğimi fark ettim. Sigarayı bırakma zamanıydı. Olga benimle aynı fikirde değildi. Yatağından kalkarak robotvari adımlarla köşede duran tekerlekli sandalyeye doğru yürüdü. Yatağın içinde oturmaya çalıştım, göğsüme yapıştırılmış yuvarlak beyaz plasterleri hissettim.

"Olga ben kalkamam."

"Çek çıkar o kabloları."

"Ama..."

"Kalbin atıyor mu, atmıyor mu?"

Atıyordu. Dediğini yaptım, bütün kabloları çıkardım. Plasterler tenimde kırmızı izler bırakmıştı. Olga tekerlekli sandalyeyi yatağımın yanına getirdi. Sağlam olan ayağını yavaşça yere indirdim. Alçıda olan bacağını ellerimle tutup havaya kaldırarak –başkasının bacağıymış gibi– yere bıraktım.

"Daha ne kadar sürecek?" diye söylendim.

"Fizyoterapilerle mucizeler yaratılıyor. Sen kolunu omzuma koy" dedi Olga. Bir süre sonra uzun hastane koridorunda Olga oturduğum tekerlekli sandalyeyi itmekteydi. Sinirli bir hemşire ya da işgüzar bir ziyaretçi tarafından durdurulup geri döndürüleceğimizden korkuyordum. Gariptir yanımızdan geçip giden sedyelerin, koşuşturan çocukların gürültüsü arasında biz dikkat çekmedik. Duvardaki sigara salonu işaretini başımla Olga'ya gösterdim. Başını salladı ve "Kafeterya" tabelasını takip etti.

"Kafeteryaya mı gidiyoruz?"

"Hayır, burası iyi" dedi, durmuştuk. Başımızın üzerinde kocaman bir "Sigara içilmez" tabelası asılıydı. Tabelayı işaret ettim.

"Boş ver bazen yasak şeyler yapmak eğlencelidir!" dedi.

Cevap vermeme fırsat bırakmadan ağzıma umursamaz hareketlerle bir sigara sıkıştırdı ve yaktı. Nikotinin ayak parmaklarını titrettiğini hissettim.

Ben kel kafalı, panda gözlüklü Magda'ydım. Yanımda, omzun-

da, eskiden ünlü ama artık şişman ve kaprisli olan bir aktörün dövmesiyle, arkadaşım Olga duruyordu. Fizyoterapi mucizeler yaratıyordu ve biz yasak olan bir noktada sigara tüttürüyorduk. Bazen her şey ne kadar da basit olabiliyor.

Her gün birileri ziyaretime geliyordu. Bazıları yıllardır görmediğim akrabalarım ve arkadaşlarım. Hepsinin benim varoluşçu yalnızlık içine düşmeme engel olmak amacıyla mükemmel bir organizasyon oluşturduklarını düşünüyordum. Başarılı da oldular. Bu davranışlarının beni etkilediğini kabul etmeliyim. Yaklaşan ayak seslerini dinleyerek yatağımın yanında o gün kimin geleceğini heyecanla tahmin etmeye çalışıyordum. Gelen sıkıcı bir akraba ise o zaman Mama Miriam'ın TRIP kursunda öğrendiğim yöntemle, hayal kırıklığını minnettarlığa dönüştürmeye çalışıyordum.

Sıkıcı sessizlikleri önlemek amacıyla hep iki iki geliyorlardı. Çekingen ama merakla yatağıma yaklaşıp beni yavaşça öpüyorlardı. Ben de yeni görüntümün yarattığı şoku az da olsa hafifletmek amacıyla onları suçsuz ve silahsız bir gülümsemeyle karşılıyordum. Ziyaretçiler önce şakalar yapıyor, ciddi bir şekilde durumumu soruyor, sonra da televizyon programları, kraliyet ailesi, dernek haberleri, ilginç balık tarifleri, fanatik sağcıların güçlenmesi, ucuz tatil yerlerinden konuşuyor, arada bir yanlışlıkla benim durumuma dönseler de sonra gene tren rötarları, başkalarının aşk hikâyeleri, çatı tamirleri, işsizlik, şarkı sözleri, siyasal skandallar ve hava durumundan söz etmeye başlıyorlardı.

Bu vesileyle annem ve babam da ziyaretime beraber geldiler. Kendilerini kaybettiler, sonra keyifli zamanların hatırasında birbirlerini buldular.

Birbirleriyle konuşmadan iç geçirdiler. Sonradan bir tartışma konusu buldularsa da hır gür çıkmaması için kendilerini dizginleyerek hastane odasını terk ettiler. Bu, bana garip bir aşinalık duygusu çağrıştırdı.

Katja ve Bram da bu vesileyle eşleşerek sahne alan ziyaretçilerdendi. Katja odaya girer girmez "İki gündür ishalim" ya da "Bir ay sonra Mozambik'e gidiyorum" diyerek kendisiyle ilgili önemli ha-

berler verdi. Bram ise elinde bana aldığı hediye, Katja'nın arkasından odaya girdi.

Bütün ziyaretçiler gittikten sonra Olga ile televizyondaki yarışmaları izliyorduk. Onun verdiği hızlı ve doğru cevaplar karşısında kendi bilgisizliğimden utanç duyuyordum.

Gururlu bir edayla "Magda ben televizyonun icadından beri bu yarışmaları izliyorum" dedi. Parmağıyla başını göstererek; "Tabii insanın bildiklerini hatırlaması da çok önemli" diye ekledi.

Son yarışmadan sonra bana eliyle öpücük gönderir ve hemen uykuya dalardı. Bense bir uyku hapı alır, karanlıkta ziyaretçileri düşünürdüm. Saatler ilerledikçe en çok da gelmeyenler aklıma takılırdı. Motorize prensimin beni bulamayacağını ama Benoit ve Remco'nun mutlaka ziyaretime geleceğini düşünerek kendimi sakinleştiriyordum. Geldiklerinde yatağımın iki ucuna oturup, her biri bir elimi avuçlarının içine alarak okşayacaklar, ben de onlara "Hadi hadi abartmayın her şey yoluna girecek" diyecektim.

Zillerin yanındaki ekrandan onu izliyordum. Yüzünde, kendinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan bir bekçinin neşesi görünüyordu. Zillerin üzerinde gezinen kıvrık parmaklarında huzur yoktu. Kollarındaki kasları gergin, bacakları ise, yüksek topuklu ayakkabılarıyla attığı küçük adımlardan dolayı titriyordu. Yüzündeki durgunluk bazen durağanlık yerine, patlamak üzere olan bir yanardağın gücünü hissettiriyor ve bana anılarımı hatırlatıyordu. Gözbebeklerinden hem tehlike hem de annemin sıcaklığı yayılıyordu.

Anlaşılır nedenlerden dolayı hiçbir zaman kiliseye gitmedim. Yarattıklarının düşüşünü izleyen bir Tanrının var olması ihtimali midemi bulandırıyordu. Onun için varlığını hep inkâr ettim. Bir Ye-

hova şahidinin, "Geleceğe inanmıyor musunuz?" sorusunu, "Bir süre önce gördüğüm reklam panolarına göre gelecek parlak ve turuncu olacaktı, ancak benim naçizane görüşüme göreyse kapkara" diye cevapladım.

Düşüncelerime "kader" ya da "alın yazısı" gibi kavramları hiç sokmadım. Hayatımı, birbirini takip eden üzücü tesadüflerin ve yanlış seçimlerin belirlediğine inandım. Gelişigüzel görüntülerin birbirinin içine geçtiği metaforlar ve semboller gerçek hayatta değil, hikâyelerde vardır.

Ancak, anneme benzeyen ve uyuyamayan bu kız bana her şeyin birbirine bağlı olduğunu anlatmak için gelmişti. Bana, varoluşumun ilk sahnesinin sonundaki dönüm noktasının arkasından, ikinci bölümün nasıl açıkça ve kendiliğinden başladığını gösterecekti. Başroldeki sıradışı kahramanın yardıma geldiği başlangıcı, vakur bir ifadeyle gülümseyerek es geçecek ve ağır çekimle mutfak tezgâhından geri dönerek, elinde yemek artıklarından yaptığı yüzle bana doğru geleceği sonla ilgilenecekti. O zaman ben kör edici bir duygusallıkla gözyaşlarına boğulacak ve onu alnından öpecektim.

O gece De Gieter yazılı zile bastığında, benim elim de kapıyı açacak olan otomatik düğmenin üzerinde hazır duruyordu.

Sesi anneminkinden daha kalındı ve denizimizin şivesini bilmiyordu. Vereceği cevaplarla beni ikna edebileceği sorular üzerinde düşünmeye başladım.

Kendimi ona gösterdiğim ilk anda "Uyuyamıyor musun?" diye sordum.

"Çok az" dedikten sonraki suskunluğundan dolayı "Neden?" sorusunun onu korkutacağını düşündüm.

Onun yerine "Tıpkı benim gibi" dedim.

"Neden?" diye sordu.

Omuz silktim ve çıkıp bir şeyler içmeyi önerdim. O saatte her yerin kapalı olduğunu sanıyordu, onu *Cafe Sport*'a götürdüm. Köşedeki koltukta yaşlı bir adam ağzı açık uyuyordu. Yan masada oturan esrarkeş genç ruhsuz bir şekilde onu seyrediyordu. İçimden bir ses burasının, yeni tanıştığın genç bir hanımı getirmeye pek uygun

olmadığını söylüyordu.

Maya paltosunu bar sandalyesine geçirdi ve üzerine oturdu. Dizlerini kaldırarak iyice yerleşti ve hemen bir sigara sarmaya başladı.

"Bu halinle sincaba benzedin" dedim. Buna çok güldü.

Beyaz şarabı arka arkaya dikmesini ve hemen bir sonrakini sipariş etmesini şaşkınlıkla izledim. Bardağı dudaklarına değdirdiğinde göz ucuyla da bana bakarak düşüncemi onaylıyordu.

Yüksek sesle, "Evet, son zamanlarda çok içiyorum. Artık hiçbir şey umurumda değil" dedi ve sinirli sinirli saçlarının arasından küçük inci ağacı dalları çıkardı.

"Birçok güçlü kadın içiyor" dedim.

"Hugo Amcamı tanıyor musun?" diye sordu.

Bunun bir şaka olduğunu zannettim ve başımı salladım. Sonra anlattığı çocukluk dönemine ait hikâyeyi dinledim ve bunu onun yaşamamış olmasını ümit etmek istedim. Hikâyenin sonunda "Haydi bakma öyle, olayın üzerinden çok zaman geçti" dedi.

"Çok zaman geçmesinin bir önemi yok ki!"

"Belki, ama insan devam etmeli."

"Neye?"

"Yaşamaya yani, çok da fazla düşünmemeli."

"Ama anılar sadece aklımızda değil, daha da çok yüreğimizde değil mi?"

"Siz adsız kahramanlar derneği için mi çalışıyorsunuz Bay De Gieter?"

Buna ikimiz de güldük.

"Sahi adın ne?" diye sordum.

"Maya" dedi ve elimin üzerine küçük soğuk parmaklarıyla dokundu.

Maya'nın üzerinde nasıl bir etki yaratmak istediğimi bilmiyordum. Ama bir ihtimali dışarıda bırakmak istediğimden emindim. İlginç sorular sormaya, olabildiğince çok gülmeye, güçlü görünmeye ve keyfimi bozdurmamaya kararlıydım. Yalan söyledim. Eskiden bir yüzme havuzum olduğunu ve çok zengin olduğumu söyledim. Ba-

na inanmasını ümit ediyordum. Günün birinde ona mezar taşım için De Gieter'ı nasıl bilirdin diye sorduklarında, onun: "Benoit de Gieter'ı hiçbir şey yıkamamış, her şeyin üstesinden gelmiş" ya da ona benzer bir şey söylemesini istiyordum.

Çocukça oluşturduğum imaj sayesinde ayakta kalmaya çalışırken bir yandan da kendimi onunla yetinmeye ve kendimi onun, çocukluğumda yatağını paylaştığım kadın olmadığına ikna etmeye çalışıyordum. İfadesi anlaşılmayan bir bakışla bana baktı. Değişik bakışları vardı ama hepsinin ortak noktası karışık duygular ifade etmesiydi.

Birden, "Gözlerimi sevmiyorum" dedi. "Beni ele veriyorlar."

Oysa benim için gizem doluydular. Ben sadece komikliğinin arkasına gizlenen küçük korkularını ya da dalgınlığının altındaki kederi fark edebiliyordum. Konuşurken kendisiyle çelişirdi.

Kendisini uzun uzun ve ayrıntılı olarak anlatırdı. Ancak anlatma biçimiyle yarattığı erişilmezlik ona sormaya hazırlandığım soruları sormamı engellerdi. Hayatıma şaşırtıcı bir biçimde ve açık hedeflerle girmişti. Çok iyi dinlemeliydim.

Ayın yirmi altısında sosyal hizmetler bürosunda buluşmak üzere anlaştık. Soyadının baş harfi alfabenin sonlarında olduğu için mavi kartını damgalattıran son kadınlardan biri oydu. Ondan sonra sıra erkek işsizlere geliyordu.

Kartıma bir damga daha ilave ettirmiş olarak dışarı çıktığımda, onu beni beklerken buldum. Üzerinde bu mevsim için oldukça ince bir elbise vardı. Isınmak için elleriyle kollarını sıvazlıyordu. Maya, Maya, Maya, öyle güzeldi ki. Orada, dalgın dalgın duruşunda ne uykusuzluk, ne çılgınlık ne de içki bağımlılığı vardı. Bir metre otuz santim olmak, ona doğru koşarak bacaklarına sarılmak ve başını da karnına dayamak isterdim.

Ona baktığımı gördü ve yüzünde utangaç bir gülümseme oluştu. Bu aydınlık sabahla önceki buluşma yerlerimiz arasındaki zıtlık aramızda beklenmeyen bir yakınlaşmaya yol açtı. Hep geceleri ya sokakta ya da barlarda sözleşiyorduk. Birbirimizin evini görmemiş, bunu istememiştik de. Benim için biçtiği rol aklımda detaylarıyla

biçimlenmişti. Beni yönlendirecekti, onun için buradaydı. Ancak beni selamlarken fark ettiğim günahsız güvensizliği, ıslak saçlarından gelen şampuan kokusu ve sutyeninin dantelli askısı bana onun hâlâ genç bir kız olduğunu hatırlatıyordu. Şimdiye ait bir genç kız, ben onun yaşmdayken dünyaya gelen bir genç kız ve özellikle de âşık olmamam gereken genç bir kız.

Bir kafede oturup kahve içtik. Az ilerden geçen gezi teknelerini seyrettik, içimden onun elini havaya kaldırarak turistlere "Merhaba, biz bugün çok mutluyuzzz!" diye bağırmak geçiyordu. Bunu yapmadım, sustum ve onun anlattıklarını dinledim. Çok inatçı bir kedisi varmış, onu anlattı. Bir günlüğüne bir ev hayvanı ya da bir kuş olmak istediğini söyledi. Bir keresinde ısrarla bir boğa ile konuştuğunu iddia etti.

"Ne hakkında konuştunuz acaba?" diye eğlenerek sordum.

"Ordan burdan" dedi.

Kahkahama engel olamadım, o da bana katıldı. Allahın dişleri ne güzeldi. Bir anda ne çok şey istediğimi fark ettim. Onunla banyoda olmak, sular, köpükler, göğüslerini görsem, bacaklarına, kalçalarına dokunsam ve bağırarak içine girsem. *Fuck!* Cebimdeki bozuk paraları masaya koydum ve "Akşama görüşürüz," deyip ayrıldım. Şaşkınlıkla başını salladı. Onun görüş alanından çıkınca da koşmaya başladım. Güneşli günün geri kalan kısmında yatağımda uyanık olarak yattım ve pencereyi seyrettim. Mümkün değil. Belki de onu bir daha görmemeliyim. Neden beni buldu? Bu çocuğu kendi kayıp hayatıma ortak edemem ki. Anneme benziyor olması trajik bir tesadüften başka bir şey değil. O gece ona, "Hayır kızım olmaz, ben sana uygun bir arkadaş değilim. Benim saçlarım beyaz, kötü bir adamım, üstelik seninle sevişmek istiyorum," diyeceğim. Yanıma, ağlama ihtimaline karşı kâğıt mendil alacağım.

Düşüş akşamında onu *Cafe Sport*'ta buldum. Elinde tuttuğu kitabı bana uzattı. Bu bana tanıdık gelen kitap uykusuzlukla ilgili bir klinik araştırma raporuydu.

Daha sonra bana elini uzatarak, "Benimle dans eder misiniz Benoit?" diye bir şarkı söyledi, biraz da yapmacık. Gözündeki boyalar yüzüne akmış, ruju dudaklarının dışına taşmıştı. Neyse ki bura-

da hakemler, namus bekçileri ya da işverenler yoktu.

"Elbette, memnuniyetle" dedim. Ellerini tuttum. Frieda gülümsedi ve kısıtlı müzik koleksiyonundan bize uygun bir müzik aradı.

Jacques Brel'in *La Valse a Milles Temps* şarkısı hoperlörlerden yayılmaya başladı. Onu döndürüp duruyordum. Başını arkaya atarak kahkahalar atıyordu. Birkaç kişinin alkışı denizimizin fısıltısına karıştı. Saçlarımdan damlayan sudaki tuzu ağzımda hissettim. Annemin ayaklarının kumda nasıl daireler çizdiğini gördüm. Bir, iki, üç, bir, iki üç, daha hızlı, daha hızlı! Annemin kolunu öne doğru çektim. Maya döşemenin üzerinde süzülüyordu. Gözleri parlıyordu. Bu hiç bitmesin. Biteceğini düşünmek istemiyorum, hiç bitmesin. Beni kurtaracaktı, beni kurtarmaya başlamıştı bile.

Nefes nefese ve ter içinde kalmıştık. Terli başımı ellerinin arasına aldı. Frieda ve müşteriler ayağa kalkmıştı: "*Encore!*"*

"Ağlıyor musun?" diye sordu.

"Biraz" dedim ve güldüm.

"Dostuz değil mi Benoit?"

"Elbette."

İki gece sonra zile bastığında iyi olmadığını, hemen aşağı gelmem gerektiğini söyledi. Ahizeyi bıraktım ve kararsız kaldım. Yetersizliğim ortadaydı, haklı öğütlerim geçersiz, niyetim de güvenilmezdi. Evin içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım, burada kalacaktım, kesin olarak, kapımdan ayrılana kadar sessizce duracaktım.

Tekrar zile bastığında "Geliyorum" dedim ve merdivenlerden koşarak indim.

İçinde bulunduğu durum melodramın ötesindeydi ama bundan dolayı daha az yürek parçalayıcı olduğu söylenemezdi. Onu *Franky ve*'ye götürdüm. Kalbindeki kanı almak istiyordum.

Düştü. Başı arkaya kaydı ve bana donuk donuk baktı. Bir dakika sonra midesini yere boşaltmıştı. Onu kaldırmaya çalıştım ama Franky daha atik davrandı. Onun da acısı vardı ama işine devam etmiş ve içkiden uzak durmuştu. Çaresizlikten yıkılmak ona göre değildi. Buna sabrı yoktu. Maya'yı kucaklayıp sokağa attı. Maya el-

* (Fr.) Tekrar. (ç.n.)

lerini silkeledi ve kırmızı dişleriyle güldü. "Güller ve dudaklar Benoit, güller ve dudaklar, Allahın cezası" diye bağırdı. Onu tekme tokat dövmek istiyordum. Kendini soktuğu bu haller için, bana kendini inandırdığı için ve kendi aptallığım için ona vurmak istiyordum. Kolunu boynuma dolayarak sürüklemeye başladım. Evimin merdivenlerinden çıkacak hali yoktu, taşıdım. Terli eliyle yanağıma dokundu. Salondaki divana yatırıp ayakkabılarını çıkardım. Bakışlarıyla beni izlediğinin farkındaydım. Ona sırtımı dönerek yattığım zaman bile sanki bakışlarıyla kafamı deliyordu. Kafatasımdan içeri girerek düşüncelerimi okuyabiliyorsa eğer, bunu yapmaması onun için daha iyi olurdu. Zaten onu ilgilendiren bir şey yoktu. Aslında onu ilgilendiren hiçbir şey yoktu. Hatta onun, benzediği dev kadınla bile bir ilgisi yoktu. En değerli odamın kilidini kalleş bir hırsız gibi bozarak açmış, bütün çekmeceleri yere boşaltmış, pis ayak izlerini bırakmıştı. Güneşin ilk ışıklarıyla onu defedecektim. Bok karı.

Kızgınlığım panik kriziyle beraber duruldu. Duş yaparken ağladığını duyduğumda karamsarlığıma karışmış acıma duygusuyla nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Mutfak dolabından bir tabak aldım, ona özel bir yemek hazırlayacaktım. Hızla buzdolabını açtım. Kapaktan iki yumurta yere düşerek kırıldı ve sarı gözyaşları akıtan iki korkak göz haline geldi. Küfürler savurarak tabağı da onların yanına yolladım.

Odaya girdiği andaki sabah görüntüsü şaşkınlığımı artırdı. Benim şampuanım kokuyordu, makyaj yapmamıştı. Eğilip tabak kırıklarını toplamaya başladığında dayanamadım:

"Sen genç bir kızsın..."

Yerinden doğruldu ve bacaklarının iç kısmını okşamaya başladı. Küçük elleri organının üstündeydi, yavaşça sıktı.

"Sen şey değilsin..."

Yüzünü benimkine yaklaştırdı ve gözlerini kapadı. Bakışlarında siyah bir boşluktan başka bir şey yoktu. Kulağına fısıldadığı ateşli sözcüklerde yıkıcı ve mücadeleci duygular yoktu. Külotlu çorabını aşağı indirdim. Gözyaşlarını tutamıyordum. Bunun olmaması için yalvarıyordum. Sustu ve bütün kasları gerildi. Hıçkırarak boşaldım.

Sofie yalnız geldi, fazla konuşmadı, pırıl pırıldı. Bu üç özelliği kardeşimle bağdaştırmam zor oldu. Şefkatle alnımdan öptükten sonra karşıma oturdu ve gülümseyerek anlattıklarımı dinlemeye başladı. Üçüncü ziyaretinden sonra bu sonuncusunun doğru olmadığını anladım. Söylediğim tek bir kelimeyi bile duymamıştı. Düşünceleri başka yerdeydi. Masada duran çiçeklerin renkli yapraklarına bakıyordu.

Bakışlarımı üzerinde dolaştırdım. Burunlarımız ve ellerimiz aynıydı, başka da bir benzerliğimiz yoktu. Bu farkındalığım bana garip bir şekilde eski bir anımı hatırlattı. Tuhaf olan bu anıda da başrolde o vardı. İki yaşında falan olmalıydım ve henüz çişimi söylemiyordum. Beni saatlerce lazımlığa oturturlardı, açık musluktan

akan suya rağmen çişimi bir türlü yapamazdım. Hayal kırıklığı içinde öfkeli gözyaşları dökerdim. Sofie o zaman beş yaşındaydı, bir keresinde sessizce yanıma geldi, önümde durdu, başımı ellerinin arasına alarak dudaklarımdan öptü ve: "Çiş, kardeşim" dedi. Bunlar mucizevi sözcüklerdi, lazımlık sıcacık olmuştu bile.

Panda gözlüklerimin arkasından Sofie'nin küçük mavi gözlerini aradım. Dalgın dalgın çiçeklere bakıyordu.

"Nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim," dedi. "Senin evinde kalıyorum."

Sofie ilk tercihi olan gençle mutlu bir evlilik yapmıştı. Adamın adı Dirk'ti ve adının verdiği duygu gibi o da çok sıkıcı biriydi. Düğün törenleri en küçük ayrıntısına kadar düşünülmüş, planlanmıştı; tıpkı pahalı ama mütevazı villalarının bahçesindeki çim bahçe gibi. Eli yüzü düzgün, aklı yerinde iki çocuğu oldu. Dirk'in annesinin ısrarıyla çocuklar Katolik okuluna gittiler. Sofie pazartesi ve salı günleri jeneratör ve reçine tankları satan bir şirketin muhasebe işlerini yapıyordu. Satış bölümündeki iş arkadaşları seks ve dedikoduya meraklıydı. Bu ortama, haftada sadece iki gün çalıştığı için dayanabiliyordu. Evde arkadaşlarını kıskandıracak kadar mükemmel bir temizlikçi, ahçı ve yaratıcı bir anneye dönüşüyordu. Arkadaşlarını pek görmüyordu ama nadiren de olsa onun evine geldiklerinde hayranlıklarını gizlemiyorlardı. Çevresini gurur bulutları sarıyordu. O her şeyi başarmış bir kadındı, bu mütevazı hayatı hep sürebilirdi. Matematik ödevindeki yanlışları bulmayı, halıdaki topakları almayı, kavga eden çocukları barıştırmayı seviyordu. Oyun odasında, arabasında, buzdolabında, tuvalet çantasında ve vergi formlarında bir düzen vardı.

Dirk ise bu arada işinde sürekli kariyer yapıyormuş. Önceleri sadece ekmek parası kazanılan işi artık birçok fırını satın alabilecek ölçülere gelmiş. Bahçeyle Dirk ilgilenirmiş. Sofie onu mutfak penceresinden seyreder ve susmasının en doğru davranış olduğunu düşünürmüş. Ne söylenebilir ki? Diğer kadını arada bir görüyor ama Sofie'yle yaşıyormuş. Önemli olan da bu. Sofie tesadüfen Dirk'in e-mail'lerine bakmamış olsa her şey çok daha kolay olacakmış. Şif-

resini girerken neden parmaklarına o kadar dikkatli baktığını hatırlamıyormuş. Karakterinde şüphecilik de yok. Yatakta herkes zamanla daha azla yetinmiyor mu? Kadının adı Saskia'ymış ve son görüşmelerinden "çok keyif" aldığını yazıyorınuş.

Sofie elbette çok üzülmüş. Ama lazanya yapmış ve bu tür olayların herkesin başına gelebileceğini düşünmüş. En iyi ailelerde bile görülür. Çocukların bundan zarar görmemeleri gerekiyor, kesinlikle, diye düşünmüş. Eve her geç geldiği akşam da onunla olduğu anlamına gelmez ya, her akşam... Doktoru ona sakinleştirici ve bir hormon ilacı vermiş. Buna rağmen gözyaşları sık sık soğanın üstüne akarmış, bir keresinde tahta kaşığı ortasından kırmış. Tenceredeki biberlerin altında Dirk'in saçlarının arasında gezinen Saskia'nın dudaklarını görmüş. Güzel bedeni Dirk'inkiyle beraber lazanyanın üzerindeki gravyer peyniri gibi eriyormuş. İçlerini önceden ısıtılmış fırın gibi dolduruyormuş.

Dirk son günlerde hep aynı yemeği yaptığını söylemiş. "Tamam lazanya güzel bir yemek ama beslenmede çeşitlilik de çok önemli," demiş. Bunu dikkatlice, Sofie'yi kırmadan söylemiştir, eminim, bunlara dikkat eden biridir. Sofie başını sallamış, iki gün sonra tekrar lazanya yapmış. Kafasını dağıtmak için bir çiçek yerleştirme kursuna yazılmış. Kursu, Sofie'nin çok başarılı olduğunu düşünen ve iki çocuk annesi olduğuna inanamayan melek Gabriel veriyormuş. Kursun bittiği gün, herkes gittikten sonra Sofie ona bir şişe *Countrau* hediye etmiş, daha sonra Gabriel'in evinde beraberce şişeyi bitirmişler. Bu arada sohbet de etmişler. Sofie, kendini "düzen içinde bir denge mutlaka olmalı" fikrine tamamen kaptırmış. Geri dönüşü olmayan bir zarara uğramış kutup ancak diğer kutbun hasarıyla eşitlenebilir. Hatta hasar daha fazla olsa daha da iyi olur diye düşünmüş. Onun boynundan öpmesine izin vermiş. Bacaklarını beline dolamış ve bundan büyük zevk almış.

Bu olaydan bir hafta sonra yaptığı lazanyayı Dirk'in önüne koyduğunda artık bavulları hazır, çocuklarsa bu duruma ruhen hazırlanmış bir durumdaymış. Ev anahtarlarını, diğer anahtarlarının yanına bırakmış. Ona şaşkınlıkla bakan Dirk'e gülümsemiş ve kendisinden beklenen bir planlılıkla onu terk etmiş.

"Hızlı bir süreç," dedim. "Peki şimdi ne olacak?"

"Göreceğiz," dedi. Sesi mutsuz değildi.

Sofie'nin kendinden kaçınayı başardığı anlaşılıyordu. Buna rağmen bakımsız evim ona bir kâbus gibi gelmiş olmalıydı. Tedavim bittikten sonra, çaresizliğimin, öfkemin ve pasifliğimin izlerini sadece bana gösteren odalarda onun tarafından karşılanmanın nasıl olacağını gözümün önüne getirmeye çalıştım.

"Çocuklar nerede yatıyorlar?"

"Ben de sana bundan söz edecektim. Çalışma odanı biraz değiştirdim."

Geceler boyu dokunaklı şiirler yazdığım, mastürbasyon yaptığım, çok alkollü bir gecenin sonunda klavyenin üstüne kustuğum o odada şimdi çocuklar uyuyor. Huzur kaçırıcı.

Bu duruma hastanenin üzerimde bıraktığı pozitif ruh halime uygun olarak sakin bir şekilde yaklaşmaya çalışmalıyım. Kiram ödenecek ve artık yalnız olmayacağım. Maya Teyze kurabiyeler yapacak, yeğenlerinin doğum günlerinde evi süsleyecek. Maya Teyze öğretmenlik falan gibi saygın bir iş bulacak ve belki de hoş bir adamla tanışacak. Ve bir daha suçluluk, kalıtımsal fazlalıklar, yalnızlığın seçim olmadığı ve ruhsal dengesizlikler ve hiçbir şeyin önemi olmadığı gibi fani konular etrafında dolaşmayacaktı.

Yeniden başlayabilirdim. Hiç kimse gerçekten bir kaza olup olmadığım sormadı. Kimse uyumakta başarılı olamadığım, hiçbir zaman rüya göremediğim gibi dağlar kadar soruna ya da en bilinen şekliyle olmak ya da olmamak sorusuna karşı mücadele etmek isteyebileceğimi doğru tahmin etmedi.

Hastane personeli iyiydi ama sayıca yetersizdi. Doktor benim durumumu iki gün komada kaldıktan sonra "istikrarlı", "olumlu" ve "iyiye gidiyor" sözleriyle oldukça mesafeli bir ifadeyle bildirdi. Fizyoterapi gerçekten çok yararlı olacaktı. Her sabah kahvaltıdan sonra tekerlekli sandalyemle rehabilitasyon salonuna götürülüyordum ve orada fizyoterapist bacağımı tekrar hayata döndürmeye çalışıyordu. O, doğru yerdeki doğru kişiydi. Ayaklarımdan başladığı masajı daireler çizerek baldırıma kadar devam ettiriyordu. Bu ma-

sajın sadece kaslarıma değil benim kararlığıma da olumlu etkisi oluyordu. Ayrıca bu tedavi çok da hoşuma gidiyordu. Bu nedenle iyileşmek için fazla çaba göstermeden, tedaviyi mümkün olduğunca uzatmaya ve burada daha uzun kalmaya çalışabilirdim ama diğer yandan onu da hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Fizyoterapiden sonra yapay olarak programlanmış günümün en anarşist bölümü başlıyordu; Olga ile oynadığımız oyunlar. Öğle yemeğine kadar, onun, kurallarını kendi lehine belirlemiş olduğu tuhaf icatlarına hevesle katılırdım. Mesela, "Senin görmediğini ben görüyorum" oyununda sıra ona geldiğinde kendisinin de görmediği bir objeyi tutardı, fritöz ya da dev dönme dolap gibi. Olga'mn en sevdiği oyun tarihte ünlü bir kişinin soyadının son harfiyle başka bir kişinin adını bulma oyunuydu. Bu oyun başlangıcından kısa bir süre sonra başarısızlıkla sonuçlanırdı.

"Jeanne d'Arc."

"Che Guevara."

"Olmaz, Che isim."

"Jeanne de isim."

"Adolf Hitler."

"Kızmak yok Olga. Rasputin."

"Napolyon."

"Nostradamus."

"Satürn."

"Bu bir gezegen."

"Ama aynı zamanda Romalı bir şairdir Magda, gerçekten!"

Çocukça bir oyunbozanlıkla beni kızdırdığı zaman öğlen yemeği esnasında "O yeşil bir sebze, mutlaka yemişsindir, bil bakalım nedir," ya da "Arasında kum var ve duvara fırlattığında yapışıp kalır' gibi bulmacalar sorarak güldürmeyi başarırdı.

Olga Vanderauwera depresyona karşı mükemmel bir önlemdi. Bitmeyen enerjisiyle, ateşli ve gürültülüydü. Ziyaret saatinin başlamasına birkaç dakika kala belirgin bir şekilde esnemeye başlar ve bana sırtını dönerek uyur gibi yapardı.

Sekizinci gece masamın üstüne uyku hapımı koymayı unuttular Gelmeyen ziyaretçilerim, aklımda daha belirgin bir şekilde boy göstermeye başladı. Herhalde neler olduğunu bilmek istemedikleri için ziyaretime gelmiyorlardı. Kendimi buna inandırmak istiyordum.

Gece hemşiresini bulma ümidiyle topallayarak koridora çıktım. Hemşire bana uyku hapı vermeyi reddetti. Öyle yumuşak bir şekilde reddetmişti ki ısrar edemedim. Yorganımı başıma çekip yattım. Diyelim ki, Paul bir başkasını buldu. Remco da öyle. Her ikisi de şu anda birlikte gelecek kurabilecekleri, normal kadınların sıcacık kolları arasında uyuyor olmalıydı.

Yana dönmeye çalıştım ama başarılı olamadığım için seslice iç çektim. Benoit ise beni büyük bir olasılıkla hatırlamıyordur bile. Belki de şu anda gene tuhaf bir kıza, onu anladığı ve onun özel biri olduğu duygusunu veriyordur. Sonra o da uyur. Benden daha çok uyuduğuna eminim, hıyar herif. Sağlam olan ayağımla yatağın demirlerine vurdum.

"Hey Magda, iyi misin?"

Olga'nın sesi öfkeliydi. Beni beş dakika gözyaşlarımla baş başa bıraktı. Sonra kırışık parmaklarıyla kel kafamı okşadı.

"Haydi, biraz abartmıyor musun?" dedi, sesi yumuşaktı.

Ona uyuyamadığımı anlattım. En başından beri.

"Hayatım boyunca uykuyu bekledim. Sıcak bir yuvada sevgi içinde yetiştim. Akşamları ya annem ya da babam beni yatağa yatırır ve masal okurdu. Sonra öper ve ışığı kapatırdı.

Devamı hep aynı olurdu.

'İyi uykular.'

'İyi uykular tatlım.'

'Sabah görüşürüz.'

'Sabah görüşürüz.'

'İyi uykular.'

'İyi uykular.'

'İyi geceleeeeeer.'

'Haydi uyu artık tatlım."

Dileğimi ne kadar yüksek sesle iletirsem cevabı da o kadar uzaktan gelirdi. Çocukken hiç yalnız kalmadım, hiç korkmadım.

Buna rağmen her başlayan gece, bana yeni bir soru getirirdi. Sabırla gelmeyen cevabı beklerdim. Başucumdaki çalar saat bunun şahididir. Bir gece evrenin sonsuzluğunu kavradım ve büyüklüğü karşısında ağladım. Yaptığım el işleri, topladığım kâğıt parçaları, yediğim ekmek kırıntıları önemsizlikleriyle yarışıyorlardı. Okuldaki arkadaşlarımla boylarımız birbirine yakındı, öğretmenimiz de uzun sayılmazdı. Sabah uyandığımı, terliklerimi ve sabahlığımı giyerek merdivenlerden aşağı indiğimi ve evin boş olduğunu fark ettiğimi düşün, annem ve kardeşlerim gitmiş olsun. O zaman üzüntüm yıldızların arasında yok olup gidecekti.

Daha sonra sonsuzluğun da bir öneminin olmadığını fark ettim, hatta dünya nüfusunun dörtte birinin yoksulluk sınırı altında yaşadığı gerçeğinin de. Yersiz ama varlığı hissedilir bir acı hissediyordum. Kimilerinin düşünceleri farklı evrimlerden geçiyor. Bazıları sonsuzluğu ve dünyadaki insanlık dışı haksızlıkları kendilerini geliştirme gerekçesi olarak görüyor ve kendilerini tamamen bu konulara veriyorlar. Onların yaptıkları doğru. Onlar mutluluktan korkmuyor. Düşmeden frenlemeyi biliyor ve uzun zaman zirvede kalabiliyorlar. Ben öyle değilim; mutluluğu hissettiğimde kendimi derhal paramparça etmeye başlıyorum, bu da benim heyecan yaşama biçimim."

Karanlıkta Olga'nın dudak kenarları aşağıya sarkmış gibi duruyordu. Sürdürdüğü sessizlik karşısında keşke çenemi tutsaydım, diye düşündüm.

En sonunda: "Yavrum, bütün bu yaşadıkların ne kadar acı" dedi. Gülümsediğini sanmıyorum ama artık kızgın da değildi. Parmaklarıyla bir süre kulağımla oynadı.

"Ben de bir süre uykusuzluk çektim" dedi.

Yandaki düğmeyle yatağın baş kısmını doksan derece yukarı kaldırdım.

"Bazen yataktan fırlayıp 'Sosisleri unuttuk!' diye çığlık atardım. Sözünü ettiğin sonsuzluk duygusuna ben de kapılırdım. Yıllar boyunca kızarttığım ve daha da kızartacağım patatesler gözümün önünden geçer ve bunlar çok fazla Olga, çok fazla, diye düşünürdüm. Ama bunlar geçici, inan bana."

Gülmemeye çalıştım, bunun onu incitebileceğini ve haklı olanın o olduğunu düşünüyordüm. Ama kendi kıkır kıkır gülmeye başladığında ben de kendimi tutamadım. Gece hemşiresi odanın ışığım yaktığında bizi birbirimize yaslanmış, gülme gözyaşları içinde buldu. Kendime dışardan baktım ve bu halimi beğendim. Artık ayak uydurmaya başlamıştım.

İçimdeki her şey ardında dipsiz bir yorgunluk bırakarak akıyordu. Buna karşı koymak, onun arkasından koşmak, kırıkları yapıştırmak, saati geriye almak, bir şeyler yapmak istedim. Adını haykırdım ama bu ses sadece kafamın içinde yankılandı. İstese bile beni duyamazdı. Bacaklarım beni merdivenlerden aşağı taşımayı reddediyordu. Zorlukla camın önündeki koltuğa ulaştım ve aşağı düşen gözkapaklarımın arasından sokağa baktım. Bunca zaman beni bekleten uyku nasıl olur da tam bu anda beni ölçmeye gelir? Bisikleti ne kadar kolaylıkla çaldığım gördüm. Ağzım kurumuştu, gözlerim içine döndü. Kurşun gibi ağır gözkapaklarımı kaldırıp sokağa son kez baktığımda artık orada yoktu. Koltuktan, yavaşça halıya kaydım.

Kaba yün yüzeyin parlak bir balina tenine dönüşmesine şaşırmadım. Güneş parlıyor, martılar bağırıp duruyordu. Suyun altındaki pisi balıkları Frederik'in sırtından kayan yosunları yiyordu. Burada olmak, hep burada kalmak istiyordum. İngiltere'ye, Fas'a gidecektik. Hiçbir yerde durmadan dünyayı dolaşacak, kimseyle, hiç kimseyle karşılaşmayacak, binalar görmeyecek, yemek yemeyecektik. Bu benim, gerçekleşmesi asırlar alacak hayalimdi. Bu sefer kendimi kandırmayacağım. Uyanışı es geçeceğim.

"Beyefendinin keyfi yerinde anlaşılan?"

Şaşırdım. Gene konuşuyordu. Yedi yaşımdan beri bu kibar ama acımasız ifadeyi duymamıştım ama unutmamıştım da.

Kocaman başını şefkatle okşayarak: "Frederik" dedim. Fıskıye gibi su fışkırtarak cevap verdiğinde bunun arkasında yatan duygusallığı fark etmedim. Fışkırttığı suyu elimle tuttum. Bunca yıl onunla konuşmayı denemediğim için üzgündüm.

"Küçük Benoit nasıl bakalım?" Bu olağan görünen sorunun arkasında bir şüphe var gibiydi.

"Yapma Frederik sen nasıl olduğumu bilmiyor musun? Sen her zaman her şeyi bilmiyor musun?"

Yakalanmış gibi sustu ve kibarca: "Kesinlikle her şeyi bilmiyorum. Siz gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz? Hayır, hayır her şeyi bilemem. Onun için anlatın bakalım hayatla başa çıkabiliyor musunuz?"

"Şöyle söyleyeyim, burada kalmak isterim Frederik."

"Aklınız yerinde mi?"

"Kararım kesin. Burada seninle kalmak istiyorum. Denizimizin ve hayallerimin içinde."

Oflayıp pofladı ve kuyruğuyla kuvvetlice suya vurdu. Fışkıran suyla üstüm başım sırılsıklam oldu.

"Ama burada kalamazsınız. Her ikimiz için doğuracağı sonuçları düşünün."

Neden bu kadar telaş ettiğini anlayamıyordum, başını yavaşça okşadım.

"Sakin ol Frederik, yüzmeye devam et, her şey yoluna girecek."

"Hayır!" diye bağırdı. "Hiçbir şey yoluna girmeyecek, siz bur-

da kalırsanız ben de öleceğim."

"Sen neden söz ediyorsun, sen ölemezsin ki. Seni ben uydurdum."

"Hayır bu doğru değil. Siz de benim aklımdasınız."

Yüzmesi giderek hızlandı. Dalgalar hiç ara vermeden bedenine çarpıyordu. El ve ayak parmaklarının arasına giren siyah yosunları suya geri atıyordum ama yılana benzeyen görüntüleriyle geri geliyorlardı. Artık hayallerime hâkim değildim.

"Çılgınlık buysa ve eğer doğruysa senin var olduğun anlamına gelir."

"Çılgınlık bunun neresinde. Gerçek hayatta da kaşalotlar yok mu?

Fjöttergarden* yasaları size bir şey ifade etmiyor mu?"

Başım dönmeye başlamıştı, siyah yosunlar kan dolaşımımı etkiliyordu.

"İki varlık aynı zamanda birbirini hayal ediyorsa birbirleriyle bir bağlantıları var demektir. Haydi uyan artık, nefes alamıyoruz, kıyıya oturdum!"

Zorlukla ayağa kalkmaya çalıştım ama çamur dalgasıyla ayaklarım tekrar yerden kesildi. Çamur? Girdiğim şok beni felce uğratmıştı. Frederik'in sırtından kayan küçük balıklar nefesleri kesilerek beyaz göbeklerini gösteriyordu. Ağırlaşmış kanatlarıyla martılar birer beton parçası gibi yere düşüyor, gözle görülür şekilde kurumaya başlayan kahverengi çamura gömülüyordu. Güneş donuklaşmıştı.

"Frederik?"

Konuşma deliğinden dışarı çamur fışkırdı, sonuna kadar açıldıktan sonra çıkarttığı ses, cam bardağı kırabilecek güçteydi. Kulaklarımdan başlayan dayanılmaz ağrı başımın içinde gezinmeye başladı. Ellerimle kulaklarımı kapatıp gözlerimi açabildiğim kadar açtım.

Güneş ışınlarının camdan içeri girdiğini fark ettim. Balinanın tüyler ürpertici çığlığı beynimde yankılanıyordu.

---

* Fjöttergarden: Yazar tarafından uydurulmuş bu profesörün tezine göre, aynı anda birbirini rüyasında gören canlılar sonsuza kadar birbirlerine bağlı kalırlar. (ç.n.)

Ayağa kalktım. Frederik'ten geride kalan düdüklü tencere sesi içimde duruyor, göğüs kafesimi sıkıştırarak büyüyordu. Kafamı ellerimle sıkıyor ama ağrıyı dindiremiyordum. Bundan sonra olacak olanların benimle pek ilgisi yoktu.

Sandalyeye oturmak yerine masanın üstüne çıktım.

Sigarayı yakacağım yerde masa örtüsünü tutuşturdum.

Önce yanan masanın üzerinde duruyordum sonra kendimi kaldırımda buldum. Komşu kadın başımdan aşağı bir kova su döktü. Sokakta gelen geçen bana bakıyordu. Onların görüş alanından kaçtım.

Daha sonra boş bir tren vagonunda oturuyordum. Yanık yaralarının insanı üşüttüğüne karar verdim. Kapılar kapanmak üzereyken lasteks çizmeli, üstü başı dağınık bir kadın bembeyaz yüzlü bir çocukla kompartımana girdi. Önümdeki koltuğa oturdular, belli etmemeye çalışarak benim tarafıma bakmaya başladılar.

Beş on dakika sonra kadın bana dönerek: "Hayat, şişenin içinde bir osuruktur bayım" dedi.

Çocuk "şişenin içinde osuruk" diye tekrarladı, gülerek.

Perondan kıyıya doğru koştum. Karides kokusu burun deliklerimi dolduruyordu. Hemen yanımda bir çuval yengeci yere boşalttılar. Artan insan kalabalığı görmemi engelliyor ve beni huzursuz ediyordu. Kalabalığın içinden ite kaka ilerlemeye çalıştım. Gözüme deniz kenarındaki film ekibi takıldı. Daireler çizerek bağıran martılar facia yerini işaret ediyorlar ve artan bir hızla seyircilere doğru gidiyorlardı.

Son olarak ihtişamlı bir kuyruğun kurtarma ekibinin kablolarını üzerinden atmaya çalıştığını gördüm. Kurtarıcılar ümitlerini kesmiş görünüyorlardı ve yüzlerinde hüzünlü bir saygıyla dalgalarla geri çekilen denize doğru bir iki adım attılar.

Oradan oraya hareket eden insan kalabalığına bakarken büyük yuvarlak bir gözün beni merakla izlediğini fark ettim. Siyah sıvı, delik bir mürekkep kabından akar gibi kumun üzerinde kara bir iz bırakıyordu, giderek yaz havasını da kendi elimi dahi göremeyecek kadar kararttı. Başımın içindeki tüyler ürpertici ses, esip geçen rüzgâr gibi sindiğinde haber spikerinin şu sözleri kafama dank etti:

"Ağırlığıyla, kendini parçaladı."

Gözlerimi açtım ve bakışlarımı odanın sağ tarafında gezdirdim. Koyu yeşil perdeler, açık pencereden giren rüzgârla dans ediyordu. Duvardaki saatin yelkovanı kendini yediyi çeyrek geçeye doğru kaydırıyordu. Sabah mı yoksa akşam mı olduğu anlaşılmıyordu.

Üzerimde bol beyaz bir pantolon vardı. Paçalarımdan birini dizime kadar kaldırıp yaralarıma baktım, pansumanları yapılmıştı.

Ancak o zaman yatağımın sol yanındaki sandalyede şişman, ufak tefek bir adamın oturmakta olduğunu fark ettim. Ellerini çenesinin altında birleştirmiş bana bakıyordu. Arada bir kaşlarını oynattığını fark ediyor, benimkilerin de neredeyse görünmez hareketlerle ileriye doğru gittiğini hissediyordum.

Sonunda: "Ben sizin psikiyatristinizim. Adım doktor Müller" dedi.

El sıkıştık. Olması gerektiği gibi sıkı bir el sıkıştı.

"Haydi bakalım" dedi. Kadife ceketinin cebinden not defterini ve Parker marka kalemini çıkarttı.

Ben de başladım. Hayatımda ilk defa anlatıyordum. Trajikomik hikâyem taşınması zor sıcacık bir mutlulukla, deniz kenarında annemin kucağında yatarken başladı. Başım bacaklarındaydı, o da mavi bir havluyla ayaklarımı kuruluyordu. Ayakkabılarımı giydirmeden önce her bir parmağımı öpüyor ve her öpücüğün ne için olduğunu söylüyordu. En son parmağı öperken de, "Bu ise her zaman için" diyordu.

Doktor Müller'e anlattığım hikâyeyi bin kere yazmış, bin kere görmüştüm. Annemin kumlara gömülü ayakları *Cafe Sport*'ta dans eden Maya'nın bacaklarıyla yer değiştiriyordu. Frederik'in denizdeki görüntüsü bir anda havuzun kel cankurtaranının floresan ışığında *Voyage au bout de la nuit** okuması ile yer değiştiriyordu. Bu görüntü de Klaartje'nin bir dişi maymun esnekliğiyle kendini yatağa fırlatması öncesi rokoko meraklısına sıkı sıkı sarılmasıyla yer değiştiriyordu. Oysa hayatımın filmi bir rahibenin kollarının altından tutarak beni yorganın altından çekmesini ve bütün uyanık saatlerde

* (Fr.) Gecenin Sonuna Yolculuk. (y.h.n.)

şeytanların uyku ile kucaklaşmamla alay ettiklerini gösteriyordu.

Beni dikkatle hatta heyecanla dinliyordu. Doktorun kalemin kapağını sağ burun deliğine sokmaya çalıştığını fark ettiğimde anlatma hızım yavaşladı ama bakışlarıyla beni büyük bir dikkatle dinlediğini hissettirdiği için bu garip davranışının üzerinde durmamaya çalıştım.

Hikâyem tehditkâr yağmur bulutlarının, hayal eşimin kıyıya vurduğu yeri daireler çizerek belli eden martılara geldiğinde doktor Müller bana doğru eğilerek: "O zaman balinayı buldunuz" dedi.

"Kaşalotu" diye düzelttim.

"Kaşalotu" diye tekrarladı. Kısa bacaklarıyla odada ileri geri yürümeye başladı. Yüzündeki gülümsemeyi kuru öksürüğüyle örtbas etmeye çalışıyordu. Saatin tik takları duyuluyor, içimdeki gerginlik giderek bedenime hakim oluyordu. Bu adam beni çözecekti. Konuşmaya başlamadan önce ağzına düşmüştüm.

Bir süre kapıya baktıktan sonra birden döndü ve:

"Gerçek bu mu?" diye sordu.

Başımla onayladım.

"Bu mu sizin hayatınız?" Yine başımla onayladım. "Ama bu çok basit" dedi. "Adam, yemek yapmakta usta olan fahişe annesine âşık, içinde insani bir güç taşıyor, bunun üstüne rahibe travması geliyor ve sonra da vahşi fantezi... Sayın bayım siz dünyaya bir asır geç gelmişsiniz. Önemli bir simgeci olabilirdiniz oysa şimdi sadece bir klişesiniz! İsa'yı çarmıhtan kurtaran kızıl saçlı kadınlar, yavru domuzlarla dolaşmaya çıkan jartiyerli güçlü kadınlar, tam size göre. Bir şey sorabilir miyim? Cımbız kullanabilir misiniz?"

Şaşkınlıkla başımı salladım.

Deontolojik açıdan kabul edilemez olan konuşmasını henüz bitirmişti ki kapı açıldı. Kapı aralığında bir eli belinde, iriyarı bir kadın duruyordu. Doktor Müller'e yorgun yorgun baktı. Müller de ona, sinirli sinirli ceketinin kenarıyla oynayarak, bakıyordu.

"Bay Müller sanırım seans bitti" dedi. Denizi andıran şivesi dikkatimden kaçmadı. Koridora çıkmadan önce Müller kadına bakarak "Doktor hanım, doktor" dedi. Kadın ondan daha iriydi ve bir disk

atıcısı gövdesine sahipti. Müller'in ayak sesleri iyice yok olduktan sonra bana döndü ve, "O gerçek bir psikiyatrist değil, biliyorsunuz, o da burada kalıyor" dedi. Ben bir cevap vermediğim için devam etti: "Ben gerçekten burada çalışıyorum, adım Lili."

Tokalaşırken parmaklarım kırılacak sandım. Aslında insanlara isimleri yetişkin olduklarında verilmeli. Adı Lili olan bu dişi devin kesinlikle hüzünlü bir hayat hikayesi olmalı.

"Peki siz kimsiniz?" diye sordu.

"Ben bir klişeyim" diye cevapladım. Başını salladı. Sorusu herhalde deliliğimin hangi aşamada olduğunu anlama amacını taşıyordu. "Benoit de Gieter" deseydim daha ümit var anlamına gelecekti. Onun için biraz üzüldüm.

"Evet, anlaşıldı" dedi, bir adım geriye çekilerek bana eliyle koridoru gösterdi. "Buyrun size burayı gezdireyim."

Tımarhane. İşte buradayım. Dev Lili'nin arkasında binayı geziyor ,bir yandan da buranın yerleşim planını, kaçış yollarını kavramaya çalışıyordum. Bu duvarların arka tarafına ulaşmaya çalışacağım kesindi.

"...Yarın sabah psikiyatristinizle tanışacaksınız. Klinikteki hayatın belki de tahmin ettiğiniz kadar kötü olmadığını fark edeceksiniz..."

Dev Lili'nin anlattıklarının yarısını duyuyordum. Önünde durduğumuz camlı kapı şifreyle açılıyordu. Bu görüntü *Cafe Sport*'ta Vicky'nin anlattığı bir hikâyeyi hatırlattı. Ninesinin kaldığı yaşlılar evinde şifre olarak yaşlıların kullandığı bir kolonyanın adı olan 4711 kullanılırmış. Ama bu şifreyi yaşlıların hiçbiri hatırlayamazmış. Dev Lili parmaklarıyla bire ve üçe basarken ona dikkatle bakmamdan hafızamın yerinde olabileceğini düşünmüş olmalı ki, görmemi engellemek amacıyla kayıtsızca önümde durarak diğer sayılara da bastı. Deliye en uygun şifre hangisidir?

"...Burada kalanların çoğu şu anda dinlenme salonundadır. Sizi de oraya götüreceğim, onlarla tanışabilirsiniz..."

Acaba evimde yol açtığım yangından haberleri var mıydı? Büyük bir ihtimalle vardı. Yoksa, ölmekte olan bir balinayı gördüğün-

de kendini kaybeden birini tımarhaneye koymazlar. Yanık pantolonum onları kaygılandırmış olmalı.

Dev Lili'nin arkasından dinlenme salonuna girdiğimde aniden çok heyecanlandım. Köşedeki koltukta Müller, pingpong masasında kavga eden iki kişiyi gözlemliyordu. Bir hemşire araya girerek onları ayırdı. Müller defterini hışımla karaladı. Beni fark ettiğinde resmi bir ifadeyle selamladı. Ben de onu selamladım.

Haber spikerinin: "Balina kıyıya vurdu" sözlerini duyduğumda karşı duvardaki televizyon dikkatimi çekti. Televizyon izleyen on dört hastanın meraklı bakışlarından kaçmak için neredeyse dev Lili'nin arkasına saklanacaktım. Bakışlar, bu çatı altında toplanan çeşitli sapkınlıklar hakkında insana bir fikir veriyordu. Ancak onların arkasındaki televizyon ekranında gördüğüm görüntü beni yere çivilemişti. Haber spikerinin, çevredekilerin ve kurtarıcıların ikna çabalarını reddederek kendini balinanın ağzından içeri sokmaya çalışan elli yaşlarındaki adamla ilgili olarak neler söylediğini duyamadım. İlk televizyon deneyiminde "klişe" anne karnına geri dönme istemini sergiliyordu.

Deliye en uygun şifrenin hangisi olduğunu anlamak için orada biraz daha kalmaya karar verdim. Ayrıca ev arkadaşlarımı gözlemleyerek ortak noktalarımızın neler olduğunu anlamaya çalışacaktım. Tüm farklılıklara rağmen onları yani bizi bir arada tutan açık ama görünmeyen ortak bir yan vardı.

Özellikle yemek saatlerinde tüm duyu organlarım açık oluyordu. Kendimi geri planda tutup, Müller'in tahlil edici sorularına cevap vermiyordum. Bana açıklık getirmişti ama araştırınayı kendim yönlendirmek istiyordum. Buna rağmen, sadece plastik çatalla yemek yemesine izin verilen mavi gözlü gençle, çocuklarını bir sübyancının elinden sahip olduğu doğa üstü güçlerle kurtardığını anlatan ninenin arasında bir bağ kurmaya çalışmak cesaret kırıcıydı. Ya da yemekhane camının arkasından uzun boylu görüntünün ona seslenmesine bağlı olarak yüksek sesle gülen ya da ağlayan kadınla, kâğıt masa örtülerini yırtan ve beş dakikada bir "Şimdi!" diye bağıran sinirli Asyalı adam arasındaki ortaklığı bulmaya çalışmak ko-

lay değildi. Yanımda oturan kadın saplantılı bir şekilde her şeyi sayıyordu. Güzel olduğu için ona bakıyordum ve dikkatim dağılıyordu.

Birden bana dönerek, "Görmleğinde kaç düğme var?" diye sordu. Tatlı radyocu sesi beni şaşırttı.

Başımı öne eğdim ama o parmaklarıyla çenemi tutarak yukarı kaldırdı. Elimi göğsümden karnıma doğru kaydırdım ve "Altı" dedim.

"Yanlış! Sekiz, kolundakileri unuttun" dedi gülerek. Ben de güldüm.

"Adın ne?" diye sordum.

"Ingrid" dedi "altı harf iki hece. Senin adın ne?"

"Benoit" dedim ve neden gözlerini umutla açtığını anladım. Aklıma Maya geldi; bazen o da gafil avlandığı anlarda böyle bakardı. Gülümsemesini görmezden gelirdim çünkü huzurumu kaçırırdı. Ingrid'e baktım ve "Altı harf iki hece" dediğimi fark ettim.

"Oh!" dedi Ingrid ve dudak kenarları titredi. Garip ama bundan sonra çevremde olacakları her şey olup bittikten sonra kavrayacaktım. Ürkek gencin mavi bakışlarım kaçırması, yakınıma gelerek duran hemşireyi, "Şimdi!" diye bağıran Asyalı'yı, Müller'in kâğıdı karalamasını, pingpong masasında kavga edenlerden birinin elini cebine sokmasını. Benimse o anda tek hissettiğim Ingrid'in dudakları, ağzımdaki dili ve saçlarının arasındaki eliydi. Belki de en keyif verici öpüşmeler, güzel anlarda, böyle beklenmedik şekilde her şeyi mahvedebilecek düşüncelere kapılmaya fırsat vermeden yapılan öpüşmelerdi.

Geceleri Ingrid odama gelirdi. Genellikle gece nöbetinde olan dev Lili buna sessizce göz yumardı. Farkında olmaması imkânsızdı. İki deli bir yatakta, mutlaka duyulurdu. Spor seks, gurur seks, hayat ve ölüm seksi gibi çeşitlemeler insana tüm günahlarından arınıyor duygusu veriyordu. Sevişme süresince Ingrid saymayı bırakıyordu.

Sevişme bittikten sonra göğüslerini hafifçe okşarken o gene varoluşunun sebebi olan tüm sayılarını sıralamaya başlıyordu. Sevиştiği on dokuzuncu adamdım, kendi çabası dışındaki otuz sekizinci

orgazmıydı. Benim geçmişime de duyduğu ilgi sadece seks ve sayılarla ilgiliydi. Kaç kere? Kaç kadınla? Bir kadınla kaç kere? Cevap vermek yerine bir elim bacaklarının arasında diğer elim kalbinin üzerinde uykuya dalardım. Bana ne verdiğinin farkında değildi. Koyunlarımı sayıyordu.

Beraber geçirdiğimiz son gece: "En sevdiğin sayı hangisi?" diye sordum.

"Sıfır" dedi.

"Neden?"

"Çünkü sıfır hem en küçük hem de en büyük rakam. Sıfır birden önce ve düşünülebilen en büyük rakamdan sonra gelir" dedi.

"Bu son söylediğin doğru değil" dedim.

"Doğmadan önce sıfırsın, öldükten sonra da sıfır."

"Bir anlamda haklısın."

"Boşu boşuna yuvarlak bir rakam değil" dedi gizemli bir şekilde.

"Ben hayatımın büyük bir kısmında sıfırım aslında" dedim, gülerek.

Büyük bir ciddiyetle bana baktı.

"Hayır sen elli üçsün, ben otuz dokuzum. Sıfırdık ve tekrar sıfır olacağız."

"Peki bu durum sana memnuniyet mi veriyor?"

"Hayır, sadece sıfır."

Burada tanıdığım tuhaf bir kadın işte. Ama çok güzeldi. Orada yaşıyor olmasaydık onunla evlenirdim.

"Ne zamandır sayına bağımlılığın var?"

"Saymayı öğrendiğimden beri."

"Peki burada, bununla ilgili ne yapmaya çalışıyorlar?"

"Buraya geldiğimde çok mutsuzdum. Ve onlar bana geri saymayı öğretti. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Geri sayım mı?" Neşeli bir cevap bekliyordum.

"Üç, iki, bir, sıfır" dedi.

Kalktım ve pantolonumu giymeye başladım. Sessizce beni izliyordu.

"Haydi topla eşyalarını" dedim. "Buradan gidiyoruz. Bizi bura-

dan çıkaracak şifreyi biliyorum."

Başını iki yana salladı, yataktan kalkmıyordu.

"Üç, iki, bir, sıfır!" diye bağırdım. "Bundan eminim."

"Ben, hayır, gitmiyorum demek istiyorum" dedi.

İstemiyordu. Yalvardım, dizlerine kapandım ama istemiyordu. Ait olduğu yerdeydi. Hayatından memnundu. Benim gitmek istememe üzüldü ama o gelmıyordu. Günde atmış kere beni düşüneceğini haftada dört rüyasının benimle ilgili olacağını söyledi.

Son olarak adımlarını saydığını duydum.

Asyalı bir yerlerden, "Şimdi!" diye bağırıyordu.

Kapıyı yavaşça arkamdan kapadım.

Benim evim olmaktan çıkmış olan eve geri döndüm. Koridorda bir çocuk bisikleti, yerlerde ise oyuncaklar duruyordu. Salondaki sıkıcı evcimen hava beni neredeyse boğdu. Salonun ortasında, etrafında oyuncaklarla oturan Silke (ne isim ama!) benim iki santimetrelik saçımı, yara izimi, gözlüklerimi ve bastonumu gördüğünde gözlerini kocaman açtı. Kollarını annesine doğru uzattı, annesinin onu kucağına alırken: "Haydi Maya Teyze'ne bir öpücük ver" demesine çok şaşırdım.

Daha fazla utanç verici bir durumla karşılaşmamak için "dekorasyon kataloğu" içinde yürümeye devam ettim. Gözüme taşra tarzı abartılı beşik ve içinde yatmakta olan küçük velet (adı da Sebastian elbette!) ilişti. Ancak doğruyu söylemek gerekirse bu çok gü-

zel bir bebekti, çocuk bezi reklamına çıkartılacak cinsten. Beni gördüğünde attığı neşeli çığlıkla kendime geldim ve onu kucağına aldım. Bu yumuşak pembe teni yanağına değdirdiğimde aklıma, bebeklerin hızlı sallamayla ölebileceğini okuduğum gazete haberi geldi. Aynı habere göre bu çok sık ve artarak yaşanan bir olaydı. Sebastian sanki aklımdan geçenleri okumuştu –sadece bebeklerin okuyabileceği gibi– ve ağlamaya başladı. Sofie gelip onu benden aldı, tabii bu durumda diğerini yere bırakmak zorunda kaldı, bu sefer de o ağlamaya başladı.

Gözyaşlarını gizlemek amacıyla dikkatimi kedime vermeye çalıştım. Karnını tıka basa doyurmuş bir halde Sofie'nin uyuyan pekin cinsi köpeğinin yanına gidip utanmadan ona yaslandı. Aynı zamanda bana pis pis bakıyor ve sanki "Sen de nerden çıktın, geri dönmesen de olurdu" demek istiyordu.

Karşılanışım kusursuz. Ayrıca rahatça ağlayabileceğim, toksinlerimi atabileceğim ve müziği sonuna kadar açarak gönlümce dans edebileceğim bana ait bir odam bile yok. Şaşkınlığım, Sofie ile yatağını da paylaşacağını fark ettiğimde daha da arttı. "Buna zamanla bir çözüm buluruz, şimdilik böyle idare edelim," dedi. Uykuya dalması otuz saniye sürüyordu. Uyanık beynimin içinde nefret bulutları dolaşıyordu. Benim kiramı ister ödesin ister ödemesin buradan gidecek! Çocuklar, beşikler, hayvanlar, tüyler, hepsi defolacak.

O anda kolunu bana doğru attı. Sofie'nin de uykusunda birisine sarılma alışkanlığı vardı. Kolunu itecektim ama yapmadım, bana da çok uzun zamandır kimse sarılmıyordu.

Bazen her şey yolunda gidiyordu. Küçüğe kakasını yapan bir at çiziyordum, o da bunu pis ve komik buluyordu, annesine gösterdiğinde o bunun yemekten önce gösterilmesini uygun bulmuyor ama hoş görüyordu.

Gece uykularını beş saate çıkarmayı başardım, uyku haplarıyla tabii ki. Sabahları çıkıp ekmek ve gazete alıyordum. Kahvemi içerken iş ilanlarına bakıyordum. Bazıları üzüntü veriyor bazıları da çok güldürüyordu. Mesela şöyle bir ilan vardı: "Hayalinizdeki iş idarecilik ise...." Böyle bir ilan beni bütün sabah eğlendirmeye yetiyordu. Öğlene doğru idareciliğin, hayalini kurduğum iş olmasını

hayal etmeye başladım. İdari işler, insanın hayalindeki iş olsa hayat kimbilir ne şahane görünürdü. Gün boyunca doya doya onunla meşgul olur üstelik bunun için bir de para verirlerdi. Mesai bitiminden sonra eve döner bu sefer de kendi faturaların ve ödemelerinle ilgilenirdin. Eğer hayalin buysa, hayat gerçekten şahane olabilirdi.

O akşam televizyon izlerken yeğenimin "Dipsy, Tinky-Winky, Lala, Po" şarkısına eşlik ettim. Burnumuza, mutfaktan gelen sağlıklı sebze kokuları geliyordu. Bu iki faktör benim tamamen beyinsizleşmeme neden oluyor bu da hoşuma gidiyordu. Bilgisayarın başına geçtim ve üç dilde müracaat mektubunu yazmaya başladım. Vuylsteke&Timmerman Sigorta Şirketi, bu sıkıcı ismi günde otuz kere telefonda söyleyeceğimi düşündüm. "İdarecilik benim hayalim, *L' Administration, c' est mon reve. Administration is my dream.*" Ertesi gün mektubu postalarken kıs kıs güldüm. İki gün sonra telefonla aradılar. Hemen başlayabilirdim. Eğitime gerek yoktu. Gerekli olan üç dili de biliyordum, bu yeterliydi. Yarın görüşmek üzere. Bir yandan can sıkıntısı diğer yandan da işsizlik parasının artık ödenmiyor olması nedeniyle para kazanma gerekliliği sonucunda işe başladım. Bir de normal bir hayatı sürdürebilmeyi başarmak istiyordum.

Bir ay dayanabildim. Deli işiydi. Kutuların içine sayıları doldurmuyor, tanımadığım kişilere mektuplar gönderiyor, odamı paylaştığım asabi iş arkadaşlarıma kahve yapıyordum. Bir de her saniye kendi kendime orada ne aradığımı soruyordum. Bütün gün bahçedeki çimenleri seyretmek bile bundan daha eğlenceli olurdu. Sigortacılar kralı, şirketin gururu olan bir üst düzey yöneticinin ender görülen bir öfke krizi esnasında, bağıran bir muhasebeci kadını yazıcının kablosuyla boğmaya çalıştığını gördüğüm an, anladım ki biz hepimiz deliyiz. Buradakilerin tek farkı kadrolu olmaları.

Hastaneye kontrol için düzenli olarak tramvayla gidiyordum. Bacağının tedavisi bitmemişti ve Olga hâlâ oradaydı. Onun hayali hastalıkları bana giderek daha somut gelmeye başlıyordu. Gün geçtikçe gözleri daha da çukurlaşıyor ve ayağa kalkması daha da zorlaşıyordu. Ayrıca hafızasındaki boşluklar giderek büyüyordu. Oynadığımız oyunların başarısız olduğunu belli etmiyordum. Oyuna o

başlayabilirdi, hatta müzikçilik bile yapabilirdi.

"Mozart."

"Tutankamon."

"Kleopatra."

"N ile başlamalı Olga."

Sofie'nin gönderdiği lale buketinden bir yaprak kopartarak parmaklarının arasında ezdi. Her zaman hareket eden kaşları burnunun üzerinde bir girinti oluşturmuştu.

"Tekrar başlayalım" dedim.

"Martin Luther King."

"Gravyer" dedi uzun bir sessizlikten sonra hâlâ çiçeklere bakıyordu.

"Olga bu bir peynir!"

"Hayır bu benim kafam Magda."

Mavi bakışlarını gözlerime dikti ve bütün cevaplar havada kaldı.

"Bizim Swa bu gece bana geldi. Temiz gömleğini giymişti ve üzerime koku döktü. İyi görünüyordu, ona dikkatle baktım." Yutkundu.

"Herhangi bir konuda konuştunuz mu?"

"Lokma yapmaya başlayalım, bir de elmalısını deneyelim dedi. Bu fikir bana da doğru geldi" dedi. Dili düğümlendi, yanakları ve boğazı kızardı.

"Haydi arabamı al, sigara içmeye gidelim" dedi.

Tekerlekli sandalyesine oturmasına yardım ettim ve koridora doğru itmeye başladım. Hastanenin önündeki çimenlerde durup diğer hastalara ve giden arabalara baktık. Ona, onu anladığını belli edecek sıcak bir şeyler bulup söylemeye çalıştım. Arabalar gitmeye, hastalar durmaya devam ediyordu.

"Ekmek almalıyım," dedi Olga.

"Gidip alalım," dedim, çünkü daha uzun zaman onunla olmak istiyordum. Orada yeterli ekmek olduğunu söylemeye cesaret edemedim. Şehri bir kez daha görmeliydi. Ben de.

Bir süredir şehri dışlıyorum. Kokteyl bardağının kenarındaki şekerler gibi şehrin kenarlarında dolaşıyorum. Ama şimdi Olga'yı 12 nu-

maralı tramvayın içine iterken, ineceğimiz durağı bildiğimi düşünüyorum. Yavaş yavaş şehrin merkezine ulaşacağız. Onu dizlerini birleştirmiş, yüzünü cama dönmüş yaşlı bir kız çocuk gibi görmek çok güzeldi. Gözleri geçtiği yollarda gördüklerini hızla kaydetmeye çalışıyor, sadece kızarmış patates satan dükkân gördüğünde bakışları takılı kalıyordu.

İyi bir adam tramvaydan inmemize yardım etti. Tanımadığımız bir kişinin bize iyi tarafını gösterdiği bir gündü bugün. Belki de insanların birbirlerine gülümsemelerinin nedeni, havanın güneşli olması ve sokaklardaki çıplak bacaklardı. Müziğe duyulan özleme benzettiğim bu duyguyu hissetmeyeli çok olmuştu. Huzur veren bu duygu, şarkının ortasında karşılıklı konuşmak isteği gibi beyinsizce bir eğilimdi. Koroda şarkı söylemek ve şarkının sonunda, bitirme bölümünde havaya zıplayarak ya da yere eğilerek selamlamakla bitirmek o kadar da kötü bir şey olmamalı. Yanlış anlaşılmasın bütün bunları, garsonlar, taksi şoförleri, işçiler, nineler, satıcılar, köyün delileri ve polislerle beraber yapmak en iyisi. Ve ben şarkının orta yerinde yüksek bir direğe, arkamdan gümüşi izler bırakarak bir örümcek gibi tırmanıyorum ve bir süre sonra yok olduğumda geriye sadece bir bulut parçası kalıyor. Aşağıda dans edenler ağızları açık, büyük bir şaşkınlıkla birbirlerine bakarken ben bir anda gene ortaya çıkıyorum. İşte bu çok hoş olurdu.

"Neden durduk?" diye sordu Olga.

Benoit'in sokağına gelmiştik. İlk bakışta hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Fırının camında hâlâ: "Fırıncınız şu anda hayatın tadını çıkarmak için yurtdışında bulunmaktadır" tabelası asılıydı. Fırıncıyı hiç görmemiştim. Ya gittiği yerde keyfi yerindeydi ya da ölmüştü.

"Burası kapalı" dedim. "Başka bir fırın arayalım."

Ama Olga ekmek değil aslında kızarmış patates istiyordu. Tekerlekli sandalyeyi sokağın başına doğru iterken yolun yarısında durdum. Apartmanın benim çok iyi bildiğim ikinci katına baktığımda bedenimin titrediğini hissettim. Pencerelerde cam yoktu, duvarda siyah yanık izleri görünüyordu.

Olga, "Burada ciddi bir yangın olmuş" dedi.

Tekerlekli sandalyesini hızla apartmana doğru ittim. Her yer es-

kimiş görünüyordu. Moritanya Konsolosluğu'nun posta kutusu tıka basa reklam broşürleriyle doluydu, tıpkı Benoit'nınki gibi. Olga onların arasından Metro marketlerinin broşürünü alıp incelemeye başladı.

Ziline basarken parmaklarım gene titredi. Cevap yok. Ne bekliyordum ki? Camları olmayan bir evde mi yaşayacaktı?

Olga reklamlardan gözünü ayırmadan: "Evde yoklar," dedi.

Benoit kaçınılmaz ayrılığımızdan sonra aklımdan hiç çıkmamıştı. Başarısız bedensel yakınlaşmamızı yok ya da olmamış saymaya çalıştım. Ancak o *Cafe Sport*'ta benimle dans eden adam olarak geri geldi. Şu anda ise arzularım tatmin edilmediği için anılarım keskin ve ağır özlemin altında neredeyse patlayarak çoğalıyordu.

"Komşuları bir dene," dedi Olga ilgisizce. Neyse ki yanımda bunak bir kadın vardı ve benim yerime düşünüyordu.

De Gieter, Won, Ahib.

Won yazılı zile bastığımda arkadan önce gürültüler geldi. Evin erkeği üzerindeki tüm stresi ve sıkıntıyı bana söylediği "Evet" sözcüğüne sıkıştırmıştı.

"Merhaba Bay Won, beni tanımıyorsunuz ama bana yardım edip edemeyeceğinizi sormak istedim."

"Para mı istiyorsunuz?"

"Hayır. Komşunuz ve evindeki yangın..."

"Bizim bununla bir ilgimiz yok!" diye bağırarak telefonu kapattı.

Altındaki zile bastım ama Ahib'lerden kimse yoktu evde. Sırayla bastığım De Wachter ve Van Kieleghem zillerinden de ses gelmedi. Zordana, Alman aksanıyla Macarca konuşan bir kadındı. Debaere ise tatilden yeni dönmüştü ve benden daha fazla bilgiye sahip değildi.

İnanmadığım açıklamalar düşünmeye başladım. Yere düşen mum, ocakta unutulan yemek, yıldırım düşmesi. Sonunda gerçeğe en yakın açıklama olarak Benoit'in uykusuz beyninde bir sigortanın atmış olabileceği kararını verdim.

Alnıma yapışmış terleri sildim, gözlerim Olga'nın sandalyesinin parlayan tekerleklerine takıldı. Başımı kaldırıp ona baktığımda

tasalı bir ifadeyle, "Magda açlıktan yüzün bembeyaz olmuş, haydi gidip bir şeyler yiyelim," dedi.

Vejetaryen burgerimi küçük lokmalar halinde yedim. Olga ise kızarmış patatesleri mayoneze batırarak bütün bütün ağzına atıyordu. Ağzı dolu dolu: "Sosu iyi ama patatesler donmuş patates," dedi.

Başımı salladım ve Benoit'yi bulmanın bir yolu olup olmadığını düşünmeye başladım. Büfenin camında bir santimetrelik boşluk bırakmadan asılmış tabelalar dikkatimi çekti, "Yalnının en iyisi burada", "Spagetti'nin tadına bakmadan geçmeyin" "En lezzetli çöpşiş bizde" gibi. Bunların yanında elle yazılmış bir tabelada da, "Arka tarafta taze şeftaliler var" diye yazıyordu. Güldüm. Bunları Benoit da görse gülerdi, diye düşündüm.

Yediği yemekler Olga'nın hafızasını açmış gibi görünüyordu.

"Kaybolan biri nasıl bulunur?" diye sordum.

"Ölü mü, diri mi?"

İşte bunu düşünmemiştim. Kesinlikle yaşıyor olduğunu varsayıyordum. Ölümün kabul edilememesi de ölenin hâlâ yaşıyor olduğunu düşünmemizden kaynaklanmıyor mu? Her ne kadar nereden geldiğini bilmediğim bir duygu onun hâlâ yaşıyor olduğunu hissettirse de aslında ölmüş olması, tamamen kül olmuş olması da mümkündü tabii. Biraz ağlamak isterdim ama gözyaşlarım kurumuştu. Kendi kendime de böyle dedim: "Gözyaşlarım kurumuş." Müzik listesindeki bir şarkı bu sözlerle başlayabilirdi. "Gözyaşlarım kurumuş." Sonra sıcak bastı ama bu dışardan fark edilecek türden değildi. Sonra sık sık yaptığım gibi gene kendime dışardan bakmaya başladım.

Akşamın devamında Olga'yı tramvaya bindirdim. Hastaneye gelene kadar uyudu. Hastanede herkes ayaklanmış bizi bekliyordu. Bir hastayı izinsiz olarak dışarı çıkarttığım için bana kızdılar, polise bile haber verilmişti. Hepsini kendimin dışında tutmak zor olmadı. Olga ile birbirimize iyi uykular diledik. Bir hemşire onu odasına götürdü. Olga hemşireye baktı ve beni göstererek mükemmel bir Fransızcayla "*Je veux jouer dans le jardin avec elle*"* dedi.

* (Fr.) Bahçede onunla oynamak istiyorum. (y.h.n.)

Şehir sessiz ve pisti. Şehrin merkezine, ezilmiş hamburger paketlerini takip ederek gittim. Duvarlardaki afişlerden Chippendales'ların* üç gece önce kumarhaneyi bellemeye çalıştıkları anlaşılıyordu. Bunu bilmek güzel.

Annemin mezarını aradım.

Çocukken buraya geldiğimde bazen başımı ellerimin arasına alır ve altında annemin yattığı toprağa koyardım. Yukarda dolunay olurdu, tıpkı onun bir zamanlar bana verdiği *Dünyada Tek Başına* adlı kitabın kapağındaki fotoğraf gibi. O zamanlar ne dediğini anlamasam da bana karşı taraftan bir şeyler fısıldadığını düşünürdüm. Daha sonra aklıma kurtlar gelmeye başladı, ziyaretlerimi seyrelt-

* Chippendales: Striptiz yapan erkekler. (ç.n.)

tim. Şimdi onun mezarını bulamamam da tamamen kendi suçum.

Kıyıya doğru indim. Kıyı boyunca berbat bir pencere duvarı oluşturmuş apartman blokları vardı. Bakışlarımı gökyüzünden denizimize doğru indirdim. Güneş bunun tam tersini yapıyordu. Hiç param yoktu, üzerimde kimlik de yoktu. Dilenmek istemiyordum. Ayrıca pek dikkat çekmesem iyi olurdu.

Sabahın kapıları açılmış ve ilk yürüyüşçüler kıyıya gelmeye başlamışlardı. Apartmanın üst katlarından bir cam açıldı ve aşağı bayat ekmek atıldı. En hızlı martı süzülerek gelip ekmekleri kapıyor, arkadaşları ona verip veriştiriyordu. Kıskançlığı kamçılamak için martı, ağzındaki ekmek parçasıyla suyun üzerinde geniş daireler çizerek herkese avını gösteriyordu. Diğerleri ona istedikleri kadar bağırsalar da, kazanan oydu.

Aksak bir güvercin bana doğru gelerek yiyecek sandığı sigara izmaritini ağzına aldı, az ileride bıraktı. Birbirimizi anlayan bakışlarımız karşılaştı sonra yine denize doğru döndük. Her ne kadar kirlilikten kaynaklanan pis bir koku duyuluyor olsa da iyot kokusu hepsini bastırıyordu. Bu kokuyla uyanmanın iyi olduğunu eskiden beri bilirim. Bu kokuyla çocukların ciğerleri kuvvetlenir. Benimse annem öldü, dublörü olan kadın beni aldattı ve rüyalarında beni sayan kadın ise kendini benimle gelemeyecek kadar deli hissediyordu. Uykuyu tamamen unutabilirim. Donma noktasına gelen kemiklerimin sızlaması bana ziyan olmuş hayatımı hatırlatıyordu. Ümit verici sahneleri izleyen sıkıcı görüntüler, senaryoyu yeniden yazamayacak kadar tembel, her şeyi yırtıp atamayacak kadar da onurlu ve her türlü zamanlamada başarısız olan sarhoş bir rejisörün filmi gibi. Bir dolu perişanlık ve buruk bir mizahı anlayışına sahip bir adam. Bütün bu felaketler yetmiyormuş gibi bir de başrol oynaması gerekiyor.

Bütün gün sokaklarda aylak aylak dolaştım. Karnım açtı ve üşüyordum. Bu durumda hırsızlık yapmanın meşru bir şey olduğuna karar verdim. Büyük bir mağazanın giriş katından önce bir makas çaldım, sonra onunla üç kat yukardaki bölümden yeşil bir anorağın alarm etiketini kestim. Gördüğüm en çirkin paltoydu ama göz önünde değildi ve iyi ısıtacak gibi duruyordu. Böyle zevksiz şeyler

çalanlara öbür dünyada hoşgörülü davranılacağına eminim.

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kendimi dışarı attım ve koşmaya başladım. Bir polisin yanından geçerken terlemiş olmalıyım ki bu kokuyu alınca dönüp bana baktı. "Günaydın memur bey" dedim ve tabancasıyla beni başımdan vurmasını diledim. Saat öğleden sonra dört olmuştu. Neyse ki polis ya çok tembel ya da soru soramayacak kadar duyarsız bir haldeydi ve bana, "Utan, utan" der gibi bakarak karşı kaldırıma geçti. Orada bütün dikkatini üzerine bastığı köpek kakasını ayakkabısının altından sıyırmaya vermek zorunda kaldı, küfürler ediyordu. Bu boklar bazen işe yarıyor. Köpekler yollara kakalarını yaptığı sürece ümit var demektir.

Bu olumlu düşünceler ikinci hırsızlığının daha eğlenceli geçmesine neden oldu. Süpermarkete, geneleve giren yeni salıverilmiş bir mahkûm edasıyla daldım. Paltomda öyle çok cep vardı ki sanki bu amaç için özel olarak yapılınıştı. İstediğim kadar paketlenmiş somon balığı, ekmek, şişe şişe şarabı ceplerime indirsem de, paltonun formu bozulmuyordu. Tam iki kiviyi göğüs ceplerime yerleştiriyordum ki biri omzuma vurdu.

İşte süpermarketin görünmez dedektifi, beni gördü, yazık, oysa işim bitmek üzereydi.

Belki hemen koşmaya başlasam kaçınayı deneyebilirdim ama zaten hayatım boyunca kaçmadım mı? Arkamı döndüm ve iki kiviyi bana uzattığı avcuna koydum. Orospu çocuğu bu sevimsiz anı uzatmak ve üzgün gözlerle ona bakmamı sağlamak için sessizce duruyordu. Ben de öyle yaptım, ona baktım. Karşımda, pahalı takım elbiseli bir korsan duruyordu. Açık olan gözüyle bana baktı. Kivileri özenle gofretlerin ve bisküvilerin arasına yerleştirdi ve babacan bir tavırla yüzüme dokundu. "Benoit'ciğim, uzun zamandır görüşmedik dostum, neler oldu?"

Stan'ın beni tanıyabilmesine hayret ettim. Gördüğü anda beni tanımış. Beni yakaladığı hırsızlık anıyla ilgili hiçbir şey söylemedi. O, kibarlık yaparak diğer tarafa bakarken, ben de beceriksizce ceplerimde ne var ne yoksa raflara geri koydum. Yıllar geçtikçe güzelleşen insanlardandı. Gençliğindeki kemikli bedeni şimdi varlığı göz

ardı edilemeyecek kaslar bütününe dönüşmüştü. Yüzünden doğal sağlık fışkırıyor, üzerindeki kıyafetler kuru temizleme kokuyordu. Büyük bir otelin restoranında cam kenarındaki masaya oturduğumuzda, kulağına doğru eğilerek hesabı onun ödemek zorunda olduğunu fısıldadım.

"Ama Benoit'cığım, bir şey ödemek zorunda değiliz ki, bu benim otelim, yani otellerimden biri" dedi.

Karışık deniz mahsullerini şapırdatarak mideme indirdim, onun ekmeğine uzanmamak için kendimi zor tuttum. Ana yemekten sonra üstüne armut ve sıcak çikolata konmuş vanilyalı dondurmamı yerken artık doymuş olduğumu ve konuşabileceğimi hissettim.

"Haydi anlat!" dedi.

Örtülü hayat hikâyem annemle başladı ve gene annemle sona erdi. "Ah dostum, yeter, sus artık, çok üzüldüm, hayat ne kadar boktan. Eğer diğerlerinden biraz farklıysan bunu çok çabuk hissettiriyorlar. Okulda bunu ne çabuk fark etmiştik değil mi? Sen annen ben de gözümden dolayı."

Belki de gözümü ayırmadan korsan bandına baktığım için aklımdan geçenleri okumuştu. Bandı kaldırdı gözlerini açarak içindeki camdan topu gösterdi. "O hâlâ duruyor ve hâlâ bir bok görmüyor" dedi. Kenarı lastikli ipek bandı göstererek "Bunu kadınlar için takıyorum" dedi.

"Ben senin gözünden hiç rahatsız olmadım," dedim.

"Evet, sen olmadın." Omzuma dokunmak istedi ama yetişemedi, öne eğilerek ona yardım ettim. Omzumu sıktı. Ikimiz de güldük.

"Hayatın canına okumasına izin verme dostum" dedi büyük bir ciddiyetle. "Başına gelenlere boyun eğmek zorunda değilsin. Hayata bazen dişlerini, bazen de kıçını göstermelisin. Ben dünyayı gezdim, para kazandım ve kendimi ispat etmek için en güzel kadınları becerdim, hem de bu gözümle. Hayatla başa çıkmayı öğrenmelisin."

Kadehlerimize şişedeki son şarabı doldurdu ve yenisini istedi.

"Görüş sahibi olmak çok güzel" dedim, gerçekten böyle düşünüyordum.

Şarabından bir yudum alırken: "Başarmak zorundayız," dedi.

Yudumun boğazından inişini takip ettim ve ondan gerçekten hoşlandığını fark ettim. Hatta neredeyse mutlu olduğumu bile kabul etmem gerekiyordu.

"Benimle çalış Benoit. Gece bekçisi olarak, ha ne dersin?"

Bunu ben zaten yıllardır yapıyordum, gönüllü olarak.

"Şimdiki bekçi kronik bir yorgun. Sabah geldiğimde onu ben uyandırıyorum. Olacak şey değil. Ona başka bir iş ayarlarım. Sen otelde kalabilirsin. Haydi, evet de! Seni gördüğüme öyle sevindim ki!"

Başka bir zaman karşıma bu kadar beklenmedik bir anda çıkan mutluluktan şüphelenip reddedebilirdim. Ancak peçetemin üzerine yuvarlanan camdan top her şeyi değiştirdi. Onu alıp gülerek Stan'a uzattım. Bu sefer onu hemen yerine koymadı. Yüzünü kararlılıkla bana döndürdü. Pembemsi duvarlar arasından koyu renkli krateri geçerek kafasının içini gördüm. İçinde iyilikten başka bir şey yoktu.

Geceler gene uyanıklığa dönmeye başladı. Masanın üzerindeki televizyon ekranında geceler, koridor, salon ve dış kapı bölümlerine ayrılmıştı. Masada oturuyordum, hem resepsiyona bakıyordum hem de gece bekçisiydim. Saç şeklim ve üzerimdeki takım elbiseyle gerçeküstü bir görüntüm vardı.

Paralı oldukları anlaşılan hafif sarhoş bir entelektüel çift geldi. Kadın kırıtarak bana doğru eğildi ve kulağıma oda numarasını söyledi. Adam da bu arada yüzünde şaşkınlıkla karışık bir sırıtmayla kadının kalçasını okşuyordu. Yaşasın evlilik dışı ilişkiler. Ertesi sabah kesinlikle suçluluk ve çelişik duygularla uyanılacak olsa da bu ikilinin şu anda keyfi çok yerinde. Gece uyuyan, karanlık ve aydınlığın oluşturduğu farklılığı anlayamaz. Bir de gece uyuyan, gündüzden korkmaz. Bu böyledir. Kısa ömürlü cennetlerinin anahtarını uzattım ve "İyi geceler?" dedim. Soru işaretini duydular ve anlamadığım bir şeyler mırıldandılar. Ekranlardan birinde koridorda neşeyle yürüyerek odalarını aradıklarını gördüm. Kadın anahtar deliğini bulamıyordu. Adam amuda kalkmayı denedi ama tam zamanında yirmi yaşından beri çok kilo almış olduğunu hatırladı ve vaz-

geçti. Onun yerine önce kapıyı sonra da kadının sutyenini açtı.

Bunun dışında ilk gece pek başka bir şey olmadı. Uzun bir süre bakınca arada bir kristal avizelerin hafifçe sallandığı görülüyordu.

Saat dördü çeyrek geçe büyük bir gece kelebeği masanın üzerine kondu. Hemcinslerinin yaptığı gibi ışığa sonsuz bir özlem duymayan, cinsinin farklı ve kararlı bir örneğiydi. Ama devamında sokak lambalarına çarparak ya da muma yapışarak kendisini öldürebiliyordu. Bu güve benzeri yaratık buruşturulmuş kahverengi kâğıt parçasına benziyordu. Bu görüntüye kandım ve onu çöp kutusuna atmak amacıyla parmaklarının arasına aldım ama o var gücüyle karşı koyarak hâlâ yaşıyor olduğunu belli etti. Çöp kutusu yerine onu diğer avcuma koydum ve uçmasını bekledim. Hareket etmedi, avcumda durarak adeta kendini seyrettirdi. Tam o anda fark ettiğim ölçüleri ve acayip kanatları beni şaşırttı. Açılmış kurşun kalem parçacıklarının tırtıklanmış haline benziyordu, ucundan yanlara doğru yayılan kırmızılığı vardı. Göz hizamda tuttuğumda onunla bakışlarımızın karşılaştığını düşünmekten kendimi alamadım. Ona gülümsedim ve kendimi tam bir salak gibi hissettim. Gece kelebeğinin bana bir arkadaş bulduğum duygusu vermesine bakılırsa yalnızlığım ürkütücü boyutlara gelmişti. Kararlı bir şekilde onu masanın üzerine koydum ve yeniden ekrana bakmaya başladım. Saat beş buçukta evlilik dışı ilişkide bulunan çift oda kapısında birbirine veda öpücüğü verdi. Görünüşe bakılırsa zor bir ayrılık oluyordu. Adam kadının elini okşuyordu. Kadın ağlayarak birden arkasını döndü ve uzaklaştı. Otelden ayrılmadan önce bir an bana doğru baktı. Çenesi titriyordu.

Gece kelebeği hâlâ masamın üzerindeydi. Belki de ölmüştü? Kalemin ucuyla dokundum. Kanatlarını oynattı. İçim rahatladı ve ona bisküvi kırıntılarını uzattım. Bunları sevmedi.

"Demek seçiciyiz?" Güldüm. Otelin boş lobisinde sesim yankılandı. Kelebekle konuşmaya başlamamalıyım. Bir balinanın beni psikiyatri kliniğine yatırmayı başardığına bakılırsa hayvan sevgime bazı sınırlamalar getirmek akıllıca olacak.

Sofie kocasına geri döndü. Buna bir olasılıkla çocukların geleceği neden oldu ama daha büyük bir olasılıkla da ben neden oldum. Onun gibi olmak istemiyorum, diye düşünmüş olmalı. Haklı, her durum bundan daha iyidir.

Gecelerim gene uzamaya başlamıştı. Tavana bakarak kendime, Olga'yı haftada iki kere ziyaret edeceğime söz verdim.

Benim yattığım yatakta yatan kadın Olga'yı işaret ederek: "Uyuyor ve işte gene pis koku yayıldı," dedi. Bakışlarımla ona aldırmadığımı belli ettim ve Olga'nın yatağına oturdum. Bir koku olduğu doğruydu. Olga sakin sakin nefes alıyordu. Zayıflamıştı. Uykusunda mor damarlarını okşadım. Kuvvetle elimi sıktı ve beni geri itti. Hiddetli bir şekilde hemşireyi çağırmak için zile bastı.

"Heeeey Olga, benim, Maya." dedim.

Yüzünde hiçbir kas oynamadı.

"Benim, Magda," dedim.

Odaya bir hemşire girdi. Kısa bir selamlaşmayla birbirimizi hatırladığımızı belli ettik. Alelacele ayağımın nasıl olduğunu sordu. "Gayet iyi" dedim. Olga'nın yatağını çevreleyen perdeyi çekti ve bir çırpıda hem hastayı hem de yatağı temizledi. Olga ile bir çocukla konuşur gibi konuşmasından sıkıldım. Olga'nın da ona bu şekilde cevap vermesi canımı daha da sıktı. Benimle ilgili konuşuyorlardı.

"Bak arkadaşın gelmiş Olga'cık."

"Hayır."

"Evet, hani yan yatakta yatmıştı, şimdi seni ziyarete gelmiş."

"Hayır, o senin şişko memelerin için gelmiş."

"Yapma, biraz daha terbiyeli ol."

Tırnaklarımı avcumun içine bastırarak sıktım ve yan yataktaki kadına soğuk soğuk baktım. Zoraki bir gülümsemeyle o da bana baktı. Başını göstererek, "İşte tümör böyle yapar," dedi.

Ona inanmamaya karar verdim. Hemşire perdeyi kenara çekti. "Eveeeet işte temizlendik," dedi. Olga'nın saçı biraz değişik taranmıştı. Ben gene yanına oturdum ve garip bakışlarında bir yakınlık hissetmeyi umdum. Çekmecesinden bir paket şeker çıkardı, sonra paketi açıp içindeki renkli şekerleri arka arkaya sıraya dizdi. Sonra ilk şekeri ağzına attı ve, "Sıra sizde," dedi. Şekerler bitene kadar sabırla sıramı bekledim. Şekerleri çiğnerken birbirimize güldük. Bütün şekerler bittikten sonra Olga yanağını sertçe sıktı. "İşte bu kadar," dedi, sonra da arkasını dönüp uykuya daldı. Uyuşmuş bir halde odadan çıktım, koridordaki asansörle aşağı indim. Hastanenin bahçesindeki çimlerde, midemi büyük bir glikoz topağından arındırdım. Karnım ağrıyordu.

Kendimi bulmuş olmaktan dolayı hissetmeye başladığım sıkıntıya bakılırsa, Benoit'yı aramak giderek daha önem kazanıyordu. Önce mal varlıklarımı sattım. Mobilyalar, kitaplar, giyecekler. Çok uzun

zaman sakladığım hatıralarımı ise plastik torbalara ve karton kutulara doldurup, dışarıya, çöplerin alınacağı yere koydum. Tutmuş olmamayı tercih ettiğim günlüklerim, şimdi kucaklarındaki kızlarını hoplatan gençlerden gelmiş aşk mektupları, süt dişlerim, ölülerin mücevherleri... Vazgeçmek, insana kendini boşlukta hissetmesine dayanan bir gelecek hayali sunuyor. Bundan dolayı geçmişimiz, korunmasız anlarımız da gene aynı boşluktan kafamıza düşerek geri geliyor. Ancak bu, cesaretli bir şekilde sahnelenmiş temizlik eyleminin gerekliliğini hafifletmiyor. Her ne kadar uydurulmuş da olsa, atmak, yer açıyor.

Evime yeni kiracı bulmak zor olmadı. Kibar insanlar, bu hemen belli oluyor. Omzumdaki çantayla dışarı çıktığımda evin duvarları derin bir nefes aldı. Ve bedenim, ruhumdan birkaç dakika daha erken bunun son avuntum olduğunun farkına vardı. Bedenler bu tür sorumlulukları sever. Zayıf beden diye bir şey yok. Bedenler yalan söylemez, onların tüyleri diken diken olur, meme uçları sertleşir, saçları dikilir, parınakları titrer. Bedenler ıslak, kuru ya da yumuşak olur. Dişlenmek, sahiplenilmek ve işlenmek ister. Fethedilmek. Beslenmek ister. Bedenim biraz dinlenmek istediğini, arama eylemine başlamadan kontrolü eline geçireceğini ve her şeyi telafi edeceğini hissettirdi. Başka bir deyişle; eski benden bir adım daha uzaklaşarak cinsel hazzın doruğuna erişeceğim.

Artık geceler gerçekten benim. Kısa süreli yatak eşi bulmak son derece kolay. Bir şey sorman gerekmiyor. Gülümsemen ve güzel kokman yeterli. Onların asabi davranışları arttıkça senin üzerindeki ferahlatıcı huzur da artıyor. Bir içki daha alırken anlattıklarını dinliyor, iyi olacağını düşündüğün bir tepkiyi veriyorsun, hiçbir şey düşünmüyorsun. Bir süre sonra yatak parınaklıklarım ısırıyor ve kıçım ona açıyor olabilirsin. Gitgelleri yeterince uzun sürerse bu süre içinde elinde tutamadığın ya da elde edemediğin adamı düşünme fırsatın bile olmaz. Bu kadar basit.

"Biliyor musun, kız arkadaşımı gerçekten çok seviyorum."

"Elbette."

"... ama seni tekrar görmek isterim, olur mu?"

"Belki."

"Dön arkanı, şimdi ne istiyorsun?"
"Her şeyi."

"Peki bu sahnedeki şahsiyetle sizin ilişkiniz nedir bayan?"

Üniformalı maymun bakışlarını daktilosundan kaldırarak bana yöneltti. Parasına bahse girerim ki bu adam kızdığında yanında olunmasa daha iyi olur. Kadınlara pek saygı duymadığı açıkça belli oluyordu.

"Biz arkadaşız."

"Öyle mi? Arkadaş ha?" dedi alaycı bir gülümsemeyle. Arkadaşlığa da pek saygısı yoktu anlaşılan. Kaba hareketlerle iskemlesinden kalktı ve arkada duran metal dolapların içinde bir şey aramaya başladı. Bu adamın kesinlikle ileri derecede eklem hastalığı ve ülseri vardı. Bu çok açıktı. Ortaya çıkardığı video bandını görünce merakım iyice arttı. Videoyu cihaza koydu ve beceriksizce yanlış düğmelere bastı. Sonra oturdu ve ekrana bakmaya başladı. Beni unutmuş gibiydi. Kıyıya vurmuş büyük bir balinanın başına üşüşmüş bir insan kalabalığı göründü. Bunun Benoit ile ne gibi bir ilgisi olabilirdi. Onu bu kalabalığın içinde mi aramalıydım? Soran bakışlarla üniformalı maymuna baktım. Bana ekranı işaret etti. O anda görüntüye Benoit girdi. Üstü başı paramparça ve korku içindeydi. Balina'yı kendi başına suya itmeye çalışıyor, tüm gücüyle hayvana abanıyor, onu okşuyordu. Onunla konuşuyor, üzerinden yuvarlanıyordu. Sonunda kocaman ağzının önüne yıkıldı ve onu bacaklarından çekmeye çalışan polislere tekmeler atarak kendini balinanın içine sokmaya çalıştı. Mücadeleyi kaybetti, onu ayaklarından sürükleyerek götürdüler.

"Garip arkadaşlarınız var bayan."

"Bu bandın burada ne işi var?"

"Burada soruları ben sorarım" dedi kükreyerek. Yaralayıcı hikâyeleri anlatmaya bayıldığı anlaşılıyordu, hızlı hızlı konuşmaya başladı: "Adam yangın çıkarttı, arkadaşınız bir manyak. Bu tür insanlar hakkında ne kadar bilgi toplasak azdır. Deniz kenarında bir psikiyatri kliniğine yatırıldı. Sanırım bunu beklemiyordunuz değil mi?"

Kadın artık hiçbir beklenti içinde değildi. Kıyıya giden bir trene bindim ve o akşam nereye sığınabileceğimi düşünmeye başladım. Para durumum otele gitmeme uygun değildi. Bu havada kumlar da sert ve nemlidir. Vagonun camlarına yağmur taneleri vuruyordu. Şu aralar saçlarım uzamıştı ve moda olduğu üzere her tarafı bir başka tarafa bakıyordu. Kontaklens kullanıyordum, makyaj da yapmıştım. Trenin gidiş yönünde oturuyordum. Ara istasyonda sarsılarak durduk. Kompartımana uzun kırmızı saçlı bir kız girdi ve bana doğru gelerek karşımdaki boş koltuğa çöktü. Bana camdan bakarak gülümsedi. Dışarı bakıyor gibi yaptım. Sanki dışarda görülecek bir şeyin olmadığını bilmiyormuş gibi. Keşke yanımda okuyacak bir şey olsaydı.

Çantasından bir şişe beyaz şarap çıkardı: "İster misin?" diye sordu, cevabını beklemeden şişeyi kafasına dikerek büyük bir yudum aldı. Sonra bana uzattı. Ben mütevazı bir yudum aldım.

"Bugün ehliyet sınavını geçtim. Beş kereden sonra. Ve kutlayacak bir Allahın kulunu bulamadım. Herkese telefon ettim. Bu beni depresyona sokuyor."

Başımı salladım ve şişeyi ona uzattım. Hüzünlü insanları kendime çekmekte ustayım. Bu apaçık ortada. Güzel bir kızdı. Ehliyet sınavı için olsa gerek mini etek giymişti.

Sadece şarabıyla ilgilendiğimi sanmasın diye konuyu değiştirerek, "Kıyıya yakın mı oturuyorsun?" diye sordum.

"Evet, annem ve babamla. Bu da çok sıkıcı, yaşım yirmi bir ve hâlâ nerede yaşayacağımı bilmiyorum."

"Ben senden daha büyüğüm ama iki gündür hiçbir yerde yaşamıyorum."

Neden böyle birdenbire içimi dökmeye başladım. Şarabın etkisiyle olsa gerek.

"Peki bu gece nerede uyuyacaksın?"

"Ben uyumuyorum."

"Hiç mi?"

"Neredeyse."

Biraz abarttım. Sessizlik oldu. Trenin altından gürültüler geldi. Belki de farkında olmadan intihar eden birini altımıza aldık.

"Elbisen çok güzel. Seksi." Gülerek söylediği bu sözlerden sonra bakışlarımı yakalamaya çalıştı. Parfümü ferahlık veriyordu. Ona baktım. Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyordu?

"Teşekkür ederim."

"Bu gece benimle yatar mısın? Bir yudum daha?"

İlk cümlenin cevabını verebilmek için bu sefer büyük bir yudum alma sırası bendeydi. Bu durumda pek de fazla düşünecek bir şey yoktu aslında. Kaybedecek neyim vardı?

"Ailen bir sorun çıkartmazsa."

Beni çok özgür yetiştirildiğine ikna etti. *"No Problemo"* dedi gülerek. Şişe boşalmıştı dizlerimiz birbirine değdi. İçimden giderek yükselen bir heyecan duydum. Yanakları kızardı.

Odasına çıkan merdivenin her basamağında daha gençleştiğimi hissettim. Merdivenleri bitirdiğimde altı yaşıma gelmiştim. Pespembe bir kız odasından daha kötü yerler vardı gecelemek için. El örgüsü yatak örtüsü, tüylü hayvanlar, doğum günü takvimi, ne şirin değil mi? Dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırdı, dili dişlerimin arasında dolaşmaya başladı. Öyle küçük ki. Nefes alması hızlandı.

"Yanlış anlama" dedi. "Ben lezbiyen değilim."

"Ben de değilim, ben de," diye ona katıldım. Bütün bu kadınsallıktan sesim de değişmişti. Bir şey hissediyor muydum? Ne olursa olsun durmak niyetinde değildim.

"Birbirimize göğüslerimizi gösterelim olur mu?"

Aynı ölçü, aynı sertlik ama uçları farklı. Kadının dokunulması en zevkli organının kesinlikle göğüsler olduğunu şaşkınlıkla tespit ettim.

"Benimkilere değdir" dedi.

Aman Allahım, her dediğini yapıyor muyum? En iyisi hiçbir şey düşünmemek.

Bana her şeyi unutturacak kadar ıslaktı. Benim için de o aynı şeyi söylüyordu. Evet, pembe kız rengidir, artık bundan tamamıyla eminim. Vızıldadık. "Ne yumuşak, ne yumuşak, ne güzel, ne güzel." Boşaldığında başı ile başımı itiyordu. Alnımda kafasını hisset-

mek ilginç bir duygu. Aslında hoş.

O uyurken sırtını ve kalçalarını okşadım. Nefesi sakin ve düzenliydi. Adını bile bilmiyordum.

Kulağına, "Senin adın ne?" diye fısıldadım.

Rüyasında gülüyordu: "Eveet," dedi.

Aslında adının ne olduğu hiç de önemli değildi. Bir süre daha çatı penceresinden yıldızlara baktım. Tam kendimi küçük ve değersiz hissediyordum ki bir yıldız kaydı. Bir dilek tutabilirdim! Bazı inançlardan kurtulunamıyor. Çocukken hep mutlu olmayı dilerdim, aklıma başka bir şey gelmezdi. Sonra uyuyan kızın kucağında ağladım. O da uyanmadan boynunu ve omuzlarımı okşadı. Mutsuz değildim.

Psikiyatri kliniğinin yüzyıllık duvarları kayıp ruhları gizliyordu, bunların arasında ben hemen dikkat çekebilirdim. Kendimden emin ve gizlilikle çalışmalıydım. Onun kuzeni olduğumu söyleyecektim.

Hemşire kıyafeti içinde dev bir kadın soru soran gözlerle bana doğru geldi. Birini mi arıyordum?

"Evet, amcam. Benoit de Gieter, beyaz saçlı, zayıf, yaklaşık bir yetmiş beş boyunda."

Kirpiklerini kırpıştırdı ve beni müdürün odasına götürdü. Benoit tımarhaneden kaçmıştı. Her hüzünlü hikâyede olabilecek komik taraf. Uzmanlar doğru teşhisi koyamadan önce hasta kliniği terk etmişti. Kliniğe kaldırılmadan önceki korku psikozunun, hastanın uzun yıllar çektiği ve beyninde onarılamayacak hasarlar meydana getirmiş olan uykusuzlukla bir bağlantısı olduğu gün gibi ortadaydı. Yanlarına gideceği bir yakınını biliyor muydum?

Kısa bir ziyaret oldu. Onlara hiçbir yardımda bulunamadım, şaşkınlığımı gizlemeye de çalışmadım. Beyinde kalıcı hasar mı? Neyse ki geleceğe yönelik fazla plan yapmıyorum.

Beyaz giysili iri hemşire benimle kapıya kadar geldi. Biraz durdu ve ilerde yemekhaneye girmek üzere olan bir sarışın kadına başıyla selam verdi.

"Bu Ingrid. Amcanı burada en iyi tanıyan oydu. İsterseniz kendisiyle konuşabilirsiniz."

Koşarak yanına gittim. Niyetim kısa bir konuşma yapmaktı. Kliniğin beyaz duvarlarını yarıdan bölen türkuvaz şerit giderek göz bebeklerimi titretmeye başlamıştı. Halüsinasyonlar pusuya yatmış gaz gibi ses çıkartıyorlar. Hastaneden sonra keşke gidip yatsaydım, kara bulutlar sadece düşüncelerimde gezinecek, görünen gerçekleri rahat bırakacaklardı. Burası bu konuda değişiklik yapmak için uygun bir yer değildi.

Ingrid benimle sıkılmadan konuştu. Ancak Benoit ile yaşadığı kısa süreli ateşli beraberliğinin rakamsal açıklamalarından bir şey anlamadım. Duvarlardaki türkuvaz şerit dörtgen yemekhaneyi çepeçevre sarıyor ve bana sanki gittikçe daralıyormuş gibi geliyordu. Benoit onun hayatındaki on dokuzuncu erkekti, on iki kere yapmışlardı, yataktan kapıya kadar olan mesafeyi o seksen üç adımda alıyordu. Konuşmayı kibarca bitirdim. Aceleyle kapıya yöneldim. Dörtgen salon başımı sıkıştırıyordu.

Arkamdan "Baksana!" diye bağırdı. Onu yemekhane mobilyalarından ayırmak zordu.

"Sen benim birinci ziyaretçimsin!"

Balık kokusunu el yordamıyla, denize kadar takıp ettim. Oraya vardığımda gölge biraz sararmıştı. Dalgaların, çene çalan martılar ve ıslık çalan rüzgâr orkestrasının yönetimindeki ritmi sayesinde manzaranın tekrar farkına vardım. Burada oturup kalmak ne kadar cazipti. Yok oluncaya kadar sakince oturup beklemek. Son dileğim de insan kalabalıkları arasına karıştı ve kayboldu. Onu bir daha aramayacağım. Tesadüfen karşılaştığım dayanıp ısınabileceğim bedenler dışında bir şey aramayacağım.

Gece açık olan bir bakkaldan bir gofret, bir Mars çikolata ve bir armut aldım. Kasada oturan Hintli'ye gözlerimi kırpıştırarak baktım. Hareketsiz bakışları beni delip geçti. Ailelerini ve ülkelerini on yıl önce terk edip Batı'ya çalışmaya gelen bu tür adamları gözü dönmüş bir seks seansına ikna etmek zordur. Ya da insana öyle gelir. Belki de güzel kokmuyorumdur ya da gözlerim fazla içerdedir ya da türkuvaz dörtgen yüzümde izler bırakmıştır.

Aldıklarımı bir otelin merdivenine oturarak yedim. Sırtımı ta-

mamen duvara dayadım, bu şekilde sadece ayaklarım ve bacaklarımın alt kısmı yağmurdan ıslanıyordu. Restoranın camlarından avizelerin ışıltıları ve parlak yemek araç gereçleri görünüyordu. Bu halimle eskiden Hugo Amcam'ın sık sık anlattığı bir masaldaki kibritçi kıza benziyordum. Benim abartılı bir şekilde duygusallığa kapılmamın sorumlusu amcamdır. Bir dolu acınası masalı küçük beynime sokmuştu. Benim alkolik koruyucumu bu huyundan hiç vazgeçmemekle hep suçladım. Şimdi de iyi ve kötü arasında bir seçim yapmayan ve bu nedenle kadere inanan fanilerin bulunduğu cennetle cehennem arasındaki boşluktan bana baktığına inanıyorum. Amcam orada kar kristali şeklinde gözyaşı döküyordur. Öncelikle ayakkabılarımı çıkarmalıyım.

Mars bitti. Karlar asfalta değdikleri anda eriyordu, karşıma yatak arkadaşı çıkmadı. Gece uzun sürmeye, sokaklar sessizliğe hazırlanıyordu. Martılar bile uyuyordu.

Kendime yüksek sesle, "Hissetmekten korkma canım, düşmekten kork," diye telkinde bulundum.

Gene Kelly'nin bir kopyası bile sokak lambasının arkasından çıkıp gelerek beni su birikintileri üzerinde dansa davet etmedi. Hayır, bu bile olmadı.

Gece kelebeği üzerime geliyordu. Her gece beklemediğim bir yerden çıkıyordu. Havada görünmez bir ağın üzerinden narin bir şekilde masanın üzerine, hatta bazen de omzuma konuyordu.

Yüzü böceğe benzeyen buruşuk suratlı adam anahtarını isterken, "Genç adam omzunda bir böcek var" dedi.

"Biliyorum," dedim. Dikkatli bir şekilde elime aldığım güveyi ilgisiz müşteriye gösterdim: "İsterseniz sizin olsun," dedim. Ama adam sadece anahtarını istiyordu.

Gece kelebeğine bağlanmayı reddetmeyi sürdürmek istiyordum. Ben onu ne kadar yok saymaya çalışsam da, o kendini bana sevdirme çabasıyla riskli akrobatik hareketler yapıyordu. Bir gösterisi esnasında geç gelen müşterinin kapıyı açmasıyla içeri giren rüzgârdan

dolayı dengesini kaybetti ve açık kapıdan dışarı uçtu. Camla doğru koşmamı engelleyemedim. Park etmiş bir arabanın üstünde duruyordu. Bunun her ikimiz için de en iyisi olduğuna karar verdim.

O gecenin devamında ekranlara hiç bakmadım. Gözlerim bir kapıda, bir camda, bir klimaların üzerindeydi. Gelmedi. Onu özlüyordum. Bir hafta sonra artık dayanamaz hale gelmiştim. En sonunda, anahtarını isteyen kabarık saçlı kadının başında onu gördüğümde kadını alnından öptüm.

Mesaim bittiğinde onu da odama götürdüm. Odamda en çok ilgisini çeken şeyin yeşil anorağımın astarı olduğunu fark ettim. Anorağın rengi bana fazla parlak geliyordu bunun onu rahatsız edeceğini düşünerek önceleri ondan uzak tuttum. Sonra kendimi toparladım. Önce sefalet, yoksulluk, açlık ve sevgisizlik dolu dünyayı ve Frederik'i düşündüm. Bu düşüncelerimi, bir gece kelebeğine karşı duymaya izin verdiğim duygularımın sınırları takip etti. Ona Ernest adını verdim.

Mutfak personeli beni saygıyla selamlıyor, temizlikçiler yaptığım aptalca şakalara gülüyorlardı. Sabah yedide işimi güler yüzlü resepsiyoniste devrettikten sonra mutfağa gidip şefin hazırladığı kahvaltının başına oturuyordum. Ahçı çok dırdırcıydı. Ona göre; vergi sistemimiz insanların hayatını zorlaştırıyordu, bu konuyu Türkler istismar ediyordu, zaten ortalıktaki pislikler de onların suçuydu. Son zamanlarda sistemdeki hiçbir şey artık onu şaşırtmıyordu. Olayların örtbas edilmesi, kapısının önündeki saksıların devrilmesi, bunlar her şeyi açıklıyordu.

Her seferinde, boş tabağını yeniden doldurması için uzatırken ona hak veriyordum. İlginç olan bana duyduğu saygıydı. Aslında oteldeki bütün çalışanlar böyleydi. Ben işe başlamadan önce Stan'ın onları yanına çağırarak ulvi bir ses tonuyla adeta kükreyerek hitap etmesi gözümün önüne geliyordu. "Benoit de Gieter'ı gücendirmeyin, ona saygıda kusur etmeyin, çünkü onun başına gelmeyen kalmadı. O eşi benzeri olmayan bir şahsiyettir. Bilgi ve deneyimlerini hepimizin güvenliği için hizmetimize sunacaktır" derken, sağlam gözüyle çalışanların gözlerinin içine bakmış olmalı.

Baş ahçı söyleyecek bir şey bulamamış, oda hizmetlisi de fazla yorgunluk ve stresten ağlamaya başlamış ya da buna benzer şeyler olmuştur. Yoksa içlerinden geldiği için benden hoşlanacak halleri yok ya! Hepsi bana "siz" diye hitap ediyor ve Ernest'i odama taşırken kullandığım delikli kutu hakkında hiçbir şey sormuyordu.

Ernest. O günlerde ondan daha değerli bir şey yoktu hayatımda. Hemcinslerinin uyuduğu bir mevsimde ya da bir yarasa veya kırlangıç tarafından öldürüldükleri ya da kırk dört numara ayakkabı altında ezildikleri ya da ecelleriyle öldükleri bir zamanda, o kendiliğinden bana gelmişti. Boş zamanlarımda kütüphaneye gidip gece kelebekleri hakkında bilgi topluyordum. Bir süre önce benim hiç ilgimi çekmeyecek bir konu hakkında, şimdi, bu kadar bilgi toplama hevesimin olması hayallerimi aşıyordu. Saatler boyu resimlere bakıyor, isimleri tekrarlıyor, çiftleşme törenlerini, tercih ettikleri yiyecekleri aklımda tutmaya çalışıyor, bu iş için aldığım resim defterine kanat özelliklerini çizmeye çalışıyordum. Çalışmadığım günlerde bir de doğa müzesine gidiyordum. Orada iğnelenmiş onlarca benzerini görmesin diye, Ernest'i onlara yaklaştırmıyordum. Hayranlıkla bu görkemli güzellikteki koleksiyonu nefesimi tutarak izliyordum. Burada insanın özlem duyabileceği her şey vardı. Unutulmuş duygular, izlenimler ve düşünceler hepsi hareketsiz camın arkasındaydı. Limon dondurması rengindeki kanatlarıyla *spiosoma lubricipedum,* obur kelebeğin şişko bedeni *Eilema Lurideola* nın kırılgan görüntüsü, küçük ayının kayıtsızlığı renkli *abraxas grossulariata* ve sarı kuyruk, hepsi tüylerimi diken diken ediyordu.

Ama hiçbiri Ernest'in soyu olan kırmızı öksüzlerin mükemmeliyetine sahip değildi. Öncelikle, hiçbir gece kelebeği onun kadar büyük değildi. Gece tavuskuşu dışında, belki o salak da ileri yaşına rağmen kışı kozanın içinde geçiriyor ve tüm çekiciliğini kaybediyordu. Kırmızı öksüz kelebeğin ise buna karşılık çok zeki olduğunu ve daha kozadan çıkmadan önce kendini, bir ağaç dalı gibi göstererek düşmanlardan koruduğunu okudum. Kütüphanede gördüğüm resimler duyduğum hayreti artırıyordu. Kutunun içine "Ah Ernest ne kadar zekisin!" diye fısıldamaktan kendimi alamadım.

Kapalı odamın içinde ona özgürlüğünü veriyordum. O geldiğinden beri perdelerimi hiç açmadım. Güneş ışığı onu korkutmamalıydı. Onu taşıdığım kutunun kapağını açtım, içinden zarif bir süzülmeyle çıkıp odanın içinde dolaşmasını ve onun için özel olarak topladığım kavak yapraklarının üzerine konmasını seyrettim. Söğüt yapraklarım da seviyordu ama kavağı tercih ettiğini fark ettim. Coşkulu bir şekilde dokungaçları ve ön ayakları ile giriştiği yemek eylemini merakla izliyordum. Üst kanatlarının griliği altındaki siyah yelpazesi muhteşem kırmızılığı daha da güçlendiriyordu. Bu renkler bana şarabı, alevleri, kurutulmuş gül yapraklarım ve öpülmekten kızarmış teni anımsatıyordu. Bir de tabii ki annemin elbisesini.

Her gün dokuzdan ikiye kadar uyuyordum. Uyuduğum süre içinde arada bir uyansam da yüzme havuzu döneminden sonraki en düzenli dönemimdi. Bu mütevazı zaferimi Ernest'e bağlıyordum. Aslında öncelikle bu huzurlu hayatımı Stan'a borçluydum. Gene de rüyama giren o olmuyordu. Rüyalarımı renkler ve kanatlar işgal ediyordu. Bazen de kendi gülmeme uyanıyordum.

Stan'ın Ernest'ten haberi vardı. Bir gece otele geldiğinde beni gözlemiş, kutudan onu çıkardığını ve beslediğimi görmüştü.

Bana gülerek, "Benoit'ciğim kutuda böcek beslemek çocukluk yıllarımızda kalmadı mı?" demişti. Arkasından gelebilecek sözlerden rahatsız oldum, gülümsemeye çalıştım.

"Odanda tut olur mu? Müşterileri korkutmayalım. Bir de perdelerimi yemesine engel ol olur mu?" dedi.

Dediklerini yaptım ama belki de gereğinden fazla gücendim. Onun oteli, onun resepsiyonu, onun perdeleri. Ernest'i odama götürdükten sonra gücenmiş bir adam olarak gene küçük ekranlara yöneldim. Yumruklarımı çenemin altına koydum. Geç gelen müşterilerin selamlarını inatla dışladım. Keyifsizliğimin geçmesi birkaç saat sürdü. Stan'ın dostluğunu kaybetmemek için elimden geleni yapmaya devam edecektim. O tanıdığım insanların en iyisiydi ve ona çok şey borçluydum. Ernest'le karşılaşmamı mesela. Otelde çalışmasam beni nasıl bulacaktı? Bu bir tesadüf müydü? Düşünce-

lerim gene tam renklere ve kanatlara kayacaktı ki ekranlardan birindeki görüntü, tıpkı bir kilo çiviyi mıknatısın çektiği gibi dikkatimi çekti. Otelin önündeki merdivenlerde annem oturuyordu. Bu mümkün değil. Hiç kımıldamadan onun çikolata yiyişini izledim. Yüzü hüzünlüydü. Yanına gitmeliydim. Ama olduğum yerden bir santimetre bile kımıldayamıyordum. Keyifsizce ayağa kalkıp, çantasını omzuna attığı anda ben de ağır adımlarla yerimden kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Dışarı çıktığımda gitmişti.

Maya beni arıyordu. Aylar sonra ve bunca olup bitenden sonra. Ben ise hareket etmekte gecikmiştim. Bütün acılarımı yükleyip derimin altına gömdüğüm tohum, filizlenme tehdidi gösteriyordu. Bunları düşünmeyi reddettim. Ama gene de uykumu kaçırmayı başardı; düşünceler dışında hiçbir şey bu kadar çabuk sızmaz. Saat bir olmuştu ve benim tüm dikkatim tavanın bir köşesinde uyuyan Ernest'teydi.

"Eeeerneeeest!" Onu hep bu kilise korosu ses tonuyla çağırıyordum. Nedense bunun en doğru ses tonu olduğuna inanıyordum. Biraz ileriye gitti. Sanki başını bana doğru çevirerek beni daha iyi görmeye çalışıyordu. El salladım. Kendini aşağı doğru bıraktı. Yarım metrelik serbest düşüşten sonra kanatlarını açtı. Avcumun içine yumuşak bir iniş yaptı, kendine birkaç saniye baktırdıktan sonra tekrar havalanarak yeşil anorağımın ceplerinden birinde kayboldu. Anorak buraya geldiğimden beri aynı köşede atılmış duruyordu. Stan bana daha az dikkat çekici yeni bir kışlık palto vermişti. Bu yeşil canavardan aslında kurtulmalıydım ama Ernest ondan hoşlanmış görünüyordu.

Neden bu kadar hoşlandığını sonunda anladım. Bir gün gururlu bir şekilde anorağın cebinden çıkıp koltuğun koluna yerleşti. Beraberce anorağın sıcak cebinden yavaşça çıkıp yere doğru kıvrılarak ilerleyen kozalara baktık. Üç bölümlük bedenlerini parça parça hareket ettiriyorlardı. Onlara yaklaştığım anda bir ağaç dalı oluyorlardı. Heyecanla ellerimi çırptım, gözlerim doldu, duygulandım. "Ernest sen dişisin! Ah kızım bunu nasıl başardın, tam beş tane. Bak ne kadar akıllılar, senin gibi canım, aynı senin gibi."

Mayayı unuttum. Stan'ın beraber gitmeyi teklif ettiği operayı unuttum, hatta kendimi unuttum. Neredeyse dans ederek delikli kutu içindeki yaprakları tazeledim. Ernestiye, omzumda oturmuş yaptıklarımı onaylayarak bana bakıyordu. Kapının yumruklanmasıyla kendime geldim. Ernestiye ve beşizini saklamaya fırsat bulamadım.

Stan hiddetle içeri daldı. "Neredesin be adam! Opera girişinde tam yarım saat seni bekledim. Sırılsıklam oldum. Nedenini?....." dalları yerleştirmeye çalışan Ernestiye'yi şaşkınlıkla fark etti.

"Aman Allahım, aile genişliyor" dedi.

"Ernestiye doğurdu" dedim. Bu bilgi kulağa çok aptalca geliyordu. Yanaklarının kızardığını hissettim.

"Bu güvenin adı Ernestiye mi?" Sinirli sinirli tırnaklarını koparıyordu.

"Seni beklettiğim için çok üzgünüm Stan. Gerçekten çok üzgünüm. Çekilmez bir arkadaşım." Bir şey demeden duruyordu. Ernestiye pek destek vermiyordu. Tam tersine kışkırtıcı bir hareketle uçup perdeye kondu ve gürültülü bir şekilde perdeyi kemirmeye başladı.

"Tamam," dedi Stan. Kollarını göğsünde birleştirmişti. "Her şeyi unutuyorum ve affediyorum ama bu böcek burada kalamaz." Hızla camı açtı ve perdeyi dışarıya doğru salladı. Ernestiye titrek dokungaçlarıyla pencerenin pervazına kondu. Panik içinde tüm ağırlığımla cama yöneldim. Kontrolsüz hareketlerle camı kırdım. Omzuma bir cam parçası girdi. Kızarmaya başlayan gömleğin üstünden cam parçasını çıkarıp aldım.

"Allahın cezası Benoit," dedi Stan, korkmuştu.

Ernestiye dışarda dolunaya ıslık çalıyordu. Hiç tereddüt etmeden kırık camın üzerinden kendimi aşağı bıraktım. Allahtan odam birinci kattaydı. Sanırım, altıncı katta da olsam onun arkasından atlayabilirdim.

Otoyoldan gelen araba sesleri onu bastırıncaya kadar Stan'ın arkamdan seslendiğini duydum. Ernestiye kenarda tek başına dur-

makta olan kamyonun yanından seyirterek geçti ve tüm enerjisiyle şehir merkezine doğru uçtu. Sanki benimle oyun oynuyordu. Benden en fazla on metre uzaklaşıyor, onu gözden kaybettiğimdeyse beni bekliyordu.

Bir kafenin taraçasında ona yaklaşınama izin verdi. Sanki çekingenliğimi sınıyordu. Bu üçkâğıda gelmedim ve doğruca ona doğru yürüdüm.

"İşte benim kızım orada" dedim. Yandaki masada oturan bir grup gencin meraklı bakışları umurumda bile değildi. Onlar gerinip dursunlar, ben yoluma devam edecektim. Ernestiye benimle aynı fikirde değildi. Onun bir parmak uzağındaydım ki havalandı ve masada oturan şişman kızın göğsüne kondu. Kız çığlık attı. Masaya attığı Ernestiye'nin kanatları arasında sigarasını söndürdüğünü gördüm. Benim çığlığımla ondan çıkan garip ses birbirine karıştı. Yanık kanatları içeri doğru kıvrıldı. İşkence görmüş gece arkadaşım tam yere düşmüştü ki, histerik cadı onu bir de çizmesiyle ezdi.

Ernestiye'nin bedeninden çıkan sarı kahverengi sıvı beyninde bir kontağın atınasına yol açtı. Şişman kızın saçlarından tutarak sandalyesinden kaldırdım. Bundan daha ileriye gidemedim. Gençlerden biri kafama iskemle fırlattı, diğeri de yumruklarıyla beni yere serdi. Sanırım sonra ikisi aynı anda taşaklarının, midemi tekmelemeye başladı. Kıvrılmış bedenimin daha sonra hissettiği ise adeta bir ordunun işiydi. Masa ayağının yanındaki Ernestiye, organlarını içeri çekmeye çalışıyordu. Bedeni gene dolmuştu, yanık yarasından iz yoktu. Kanatlarından biriyle başını örterek tekmeleyen ayakların arasından kendine bir yol buldu. Burnumun yanındaki taburenin ayağına kondu ve muzaffer bir edayla kanatlarını açtı, arka bacaklarının üzerinde duruyordu. Kederli bir şekilde gülümsedim. Bana göz kırptı.

Boğuk bir sesle, "O zaman şarkı söyleyelim Benoit," dedi.

Üst dudağımdaki kanı yalarken, "Memnuniyetle" dedim.

Ve Ernestiye daha önceden sadece Chet Baker'dan dinlediğim şarkıyı Ella Fitzgerald'ın güçlü sesiyle söylemeye başladı. Sağ ön bacağıyla tempo tutuyordu: *I get along without you very well.** Gü-

* Sensiz de çok iyi idare ediyorum. (ç.n.)

lümseyerek bakışlarımı ondan kaçırdım. Ah Ernestiye, beni öyle iyi tanıyor ki. *Of course I do.** Kişneyen saldırganların başlarının üzerinde giderek büyüyen bir dizi gece kelebeği aya doğru yükseliyordu. *Except when soft rains fall and drip from leaves, then I recall...*** Annemi de elbisesinden sürükleyerek aralarına almışlardı. Gülüyordu, gülüyordu. ... *the thrill of being sheltered in your arms.**** Milyonlarca kanat yıldızları kararttı. *Of course I do.*

* Elbette ediyorum. (ç.n.)
** Hafif yağmurlar yağmadıkça ve yapraklardan sular damlamadıkça, o zaman hatırlıyorum... (ç.n.)
*** Kollarına sığınmanın yarattığı ürpertiyi. (ç.n.)

Gece serin ve dipsizdi. Mutlu genç çiftlerin doldurduğu barda bir saat boyunca *tequila sunrise* içtikten sonra artık bu bohem varoluşa bir son vermeye karar verdim. Tanıdığım birinin sesini duymak istiyordum. Birisine telefon edip gelip beni buradan almasını isteyecektim. Arkadaşlarım, akrabalarım, eski aşklarım hepsini sırayla arayacağım. Bana karşılık beklemeden yardım edecek biri. Benden hiçbir beklentisi olmayan biri. Bram.

Sokaktaki telefon kulübesine girdim. Bir euro attım, telefon belki de altmış kere çaldıktan sonra açıldı.

"Efendim, nedir bu kadar önemli olan?"

Hayret verici bir şekilde kendinden emin bir erkek sesiydi bu.

"Bram, *canım*, benim Maya."

"Merhaba Maya" ses tonundan bir keleklik olduğunu hissettim.

"Seni yataktan mı kaldırdım?"

"Evet."

"Özür dilerim canım, ben deniz kıyısındayım ve moralim bozuk, gelip beni alabilir misin?"

"Maya, saat iki buçuk, sabah ilk trene atla ve bana gel."

"Ne kadar soğuksun? Senin neyin var?"

"Bilinçlendirme kursuna yazıldım."

"Tebrikler."

"Teşekkürler. Bak, herkes kendi hayatından sorumlu. Bu senin için de geçerli. Ben senin köpeğin değilim."

"Benim bir köpeğe ihtiyacım yok ki, benim sadece gelip beni alacak bir arkadaşa ihtiyacım var."

"Özür dilerim Maya."

Bu bilinçlendirme furyası nedeniyle bana kimseden hayır yoktu. İsyan ordusu damarlarımda geziniyordu. Kızgın sözcükler, tatsız ses tonu, gözyaşları, hiçbiri çözüm getirmedi. Bram, yüz yirmi kiloluk bilinçli bir beton halindeydi. Uzun ısrarlardan sonra Katja'yı bulabileceğim telefon numarasını verdi. Mozambik'e gitmemiş, aradığı beyaz atlı prensle, sonunda yaşadığı şehirde karşılaşmıştı. "Telefonu tanıdık biri açabilir, şaşırma" dedi.

"Kim?"

"Bunu söylemek bana düşmez."

"Kim bu Bram, haydi söyle Allahın cezası."

"Remco."

Ahizeyi yerine koyarken kulübe sarsıldı. Demek "Bir rulo duvar kâğıdı kadar seksi" öyle mi. Kıçımı ye Katja. Bana bunu yapamazsın. O benimdi, benim, benim. Benim yitik geçmişim, kaybettiğim geleceğim, hatalarım ve şimdi de bu ikili sikişiyor ve sıra sıra çocuk yapıyor, beraberce yılbaşı ağacı süslüyor. Evler alıyor, tatil fotoğrafları çekiyorlar. Allahın belaları. Damarlarımda dolaşan isyan ordusu kendi kendini ateşledi.

Karanlığın içine koştum. Sadece Noel Baba'nın verdiği zekâ küpünü düşünebiliyordum. Bütün yanlarını renklerine göre düzenledim. Bir tarafı kayboldu. Siyah bölmesi olan tarafı avcumun içi-

ne koydum ve gerisini görmek isteyen herkese en güzel gülüşümle gösterdim. Herkes durup bakıyor ve alkışlıyordu, beni tanıdıkları için çok mutlu oluyorlardı; bu kadar genç bedende bu kadar bilge bir kafa. Geceleri onu yatağıma alıyor, horultumu boğmak için ısırdığım yastığının altında tutuyordum. Bu şekilde aydınlık olmasını bekliyordum, çünkü her şeye rağmen devam etmenin daha iyi olduğuna karar verdim. Bu, zekâ küpünün tekrar bir bütün olamayacağının farkındalığıyla uyanmaya başlamaktan daha iyidir.

Kendimi kaybedene kadar içmekten başka yapacak bir şey yok. Yakındaki, camları karartılmış barın adı da kendisi kadar iticiydi, yanıp sönen neonlarla *The Pussycat* yazıyordu. Aman, aman, ne kadar da orijinal bir isim. Bunlar umurumda bile değildi. Son paramı harcayacak, gerekirse son defa kusacaktım. Belki de korkunç birinin beni yatağa bağlayıp para karşılığında yüzüme boşalmasını da kabul edebilirdim. Neden olmasın?

Bara girişim birkaç şeytani bakışın üzerime çevrilmesine yol açtı. Barmenin kapriyoşka* hazırladığı kokteyl bardağı iki meme şeklindeydi. Zavallı. Neyse ki votkayı koyarken cömert davrandı. İçki, gelecek olan kusma krizini uyardı. Titreyen parmaklarımı cam memelerde gezdirerek serinlik aradım.

Burası da öyle gürültülü ki. Bu bardaki adamların bu kadar şampanyadan sonra organlarını nasıl sertleştirdiklerini merak ettim. Fahişeler de pek matah değildi. Yorgun görünüyorlar ve ülkelerinin güneşini özlüyorlardı. Ya da belki sadece yorgundular.

Sigaranın biriyle diğerini yakarak ara vermeden sigara içiyordum. Ateşim vardı ve ağzımı kurutuyordu. Bir kapriyoşka daha istedim ve soğuk bardağı dudaklarına götürmeden önce alnıma dayadım.

Sırtımda hissettiğim el beni şaşırtmadı. Bu, ahlâk kavramı ile çöküş arasındaki çizgi üzerinde bulunan orta noktaydı. Ya çıkıp kaçacak ya da arkamdaki adamın kulağına bir fiyat fısıldayacaktım. Bedenimin piyasa değeri neydi? İki yüz elli, bu çok mu, yoksa paranın miktarını ileri gidilme derecesi mi belirleyecekti? Sırtımdaki el sakin sakin olduğu yerde duruyordu, neredeyse şefkat gösteri-

* Kapriyoşka: Votka ve limonla hazırlanan bir kokteyl. (ç.n.)

yordu. Dayanılmaz bir şefkat.

Viski şişelerinin üstündeki ekranda 8 mm'lik sessiz bir film başladı. İriyarı iki adam zenci bir kızı önden ve arkadan pompalıyordu. Kızın gözleri kapalıydı. Ben de gözlerimi kapadım. Bir kerecik de olsa hep beraber masaların üstüne çıkıp, hep bir ağızdan her şeyin düzeleceğini, gelgitlerin biteceğini, fırtınanın dineceğini, yelkenlerin uzak yeni bir ülkeye yapılacak yolculuk için çekildiğini haykıramaz mıydık?

Son bir yudum aldım ve arkama döndüm.

Boğazına kadar boka batmış birine, "Gecenin en karanlık saatinden sonra güneş doğar" derler. Deneyimlerime dayanarak bunun en azından mecazi anlamda doğru olmadığını söyleyebilirim. Ancak fiziksel olarak doğru olduğu görülüyor. Ancak burada, kıyıda hava hâlâ çok karanlık.

Şiddetli bir inlemeyle kendime geldim. Yaklaşık beş dakika sonra bu iniltinin benden geldiğini fark ettim. Şişman kızın korumaları beni sıkı dövmüşlerdi. Beni buraya kadar sürüklemiş olamazlar. İkiye katlanmış bedenimi arabanın arkasındaki bavuldan çıkarıp dalgakırandan aşağı, denizin yükseleceğini bildikleri yere bırakmış olmalılar. Bunca çabadan sonra hâlâ yaşıyor olmam ne komik. Belki de ben ölümsüzüm. Son megalomani krizim, her ya-

nımdan acı bombardımanına tutulan bedenimin protestosuyla karşılaştı. Omzumda ve bacaklarımda hissettiğim batan ağrıları, ancak midemin büzülerek tüm içeriğini –bunun daha çok kan olduğunu fark ettim– dudaklarımdan dışarı boşalttığında unutabildim. Yan dönme ihtiyacı duyduğumda yüzüm yanda duran elime değdi. Elimle yüzümü yokladım. Eskisinin iki misli şişmiş gibiydi. Dudağımın üstündeki pıhtılaşmış kan birikimi, hacim olarak burnumla yarışıyordu. Koparmaya çalıştım ama olmadı.

Su bir metre kadar uzağımdaydı. Sakat bir yılan gibi sürüklendim ve başımı bana doğru gelen alçak dalganın içine soktum. Tuzlu su yaralarımı çizdi. Pıhtılaşmış kan çözüldü ve suyun serinliğiyle pestil hale gelen duyu organlarım kendine geldi. Kolay lokma değildim. Bunu hiç kimse unutmamalıydı.

Daha önce hiç bu kadar yavaş ayağa kalkmamıştım. Kemiklerimi tek tek uzatarak sanki sıfırdan, insan oluşumunun evrimini gerçekleştiriyorum. Ayağa kalktığımda bir kolum Kalaşnikof haline gelmiş olsa ve onunla önüme çıkan her şeye ateş edebilsem ne kadar hoş olurdu. Ama şu anda modern dans ile zıplama arasındaki hareketlerle ilerlemeyi tercih ediyordum.

Her ne kadar attığım her adım daha hızlı ve normal olmaya başladıysa da ayakta durmaya devam etmem giderek zorlaşıyordu. Sahilden yaklaşık bir kilometre ilerlediğime bakılırsa bir yerimi kırmamış olmalıydım. Aksi de muhtemeldi. Kaldırım taşlarının üzerine düşen kan damlaları öyle düzenliydi ki, bir çocuk parmağından damlayan kana taş çıkartırdı. Omzumdaki kanama durmayı reddediyordu, pantolonumun sol paçası tanımı zor bir balçıkla doluydu; bunu büyük bir ihtimalle bedenim üretiyordu. Görüntüm, kumdan bir heykeli andırıyordu. Bir an önce dezenfekte olmalıydım. Ne de olsa sahilimizin hatırı sayılır bir pisliği vardı. Karşıma çıkan ilk canlı, barın önündeki korumaydı. Ona doğru seğirttim. Umarım bana bu halimle içeri giremeyeceğimi söylemez. Söylemedi. Beni girişteki camlı kapıdan içeri aldı, barın arkasında ecza kutusu aramaya başladı. İyi insanlara bazen beklenmedik yerlerde rastlamak mümkün. İçerdeki müşterilerin türü, ortama uyumluydu. Azıtmış

memurlar, eski mahkûmlar ve son kızları bar taburelerinden, acılaşmış bir hevesle kaldırıp sahneye sürükleyen, yorgun bellerini kendi bedenlerine yapıştırıp dans eden müdavimler. Orda burda, bir içki ya da acı veren son beyin hücresi eşliğinde sessizce masasında oturan ve karısına ne bahane uyduracağını düşünenler de vardı. Yüzyılların, şimşeğe ulaşma evrimi.

En son onu gördüm. Her ne kadar köşede, bana sırtı dönük oturuyorsa da onu hemen tanıdım. Neredeyse görünmez olmuş, bir yandan kokteyl bir yandan da aralıksız sigara içen kız. Kirli saçları ve heyecanlı hareketleriyle kapkaççılara benziyordu. Buraya hırsızlık yapmak için gelmiş olmasını umuyordum. Burada ne yaparsan yap satıştan daha iyidir. Birisinin onunla konuşmasını mı bekliyordu? O zaman bu kişi ben olmalıydım. Koruma ortalıkta yoktu. Kapıyı zorlukla ittim. Ürkütücü görüntümden kimse irkilmemiş gibiydi. Belki de kıyafet balosundan geldiğimi düşünüyorlardı. Belli ki dayaktan püre haline getirilmiş bir adam onların ilgisini çekmiyordu.

"Maya!" dedim. Kulağının dibindeki hoperlörden gelen gürültü nedeniyle beni tabii ki duymadı. Elimi yavaşça sırtına koydum. Elimi omzuna kadar kaldıracak gücüm yoktu. Sabırla bana doğru dönmesini bekledim. Güvenlik görevlisi elinde koca bir ecza kutusuyla yanıma geldi ve durup sakince bekledi.

Maya arkasını döndü ve bana dilini yutmuş gibi baktı. Birkaç saniye gözlerinin içinde kayboldum. Gözleri onunkilerin aynısıydı. Sonra bakışlarını çevirdi ve korumanın elindeki ecza kutusunu aldı. Önümde diz çöktü, pantolonumu paçalarımdan hızla aşağı doğru çekti. Yaralarımı sanki her gün böyle bir iş yapıyormuş gibi temizlemeye başladı. Dans eden adamların, kalçalarını sallayan fahişelerin tam ortasında, onlara aldırmadan yaralarıma, pamuklar, bezler, oksijenli sular, tentürdiyot ve metrelerce gazlı bez yardımıyla pansuman yaptı. Kaşımın üstündeki yarayla bitirdi ve bana bakarak gülümsedi. Parçalanmış dudaklarımı onun ateş gibi yanan alnına dokundurdum.

Onu barın mutfağına götürürken Maya bana hâlâ gülümsüyordu. Mutfağın mermer tezgâhı kesinlikle tertemizdir. Yanaklarını sı-

rayla ona değdirerek serinlemeye çalıştı. Bulduğum hazine beni kendime getirdi. Ellerim titriyordu. O sadece otursun. Bir şey yapmasına gerek yok. Ben her şeyi yaparım.

Yumurtayı kırarken onun sırtına bakıyorum. Kıpkırmızı olmuş omuzlarına, morarmış uykusuna, sinirli haline gülüyorum. Karnım aç.

Lahanayı kesip mayonezle karıştırıyor. Bir domates dilimiyle ağız, soyulmamış bir patatesten de burun yapıyor. Tavanın içindeki yumurtalar ona bakıyor. Ağlamıyorlar, pişmek üzereler.

Yiyorum. Neredeyse her hareketimi izliyor, bitirinceye kadar.

Çatal ve bıçağımı tabağın içine bırakırken: "Nefisti," diyorum.

"Anneme benziyorsun," diyor.

Ben de buna benzer bir şey bekliyordum.

Ve sonra.

Ve sonra.

Belki az sonra dışarı çıkarız ve bu şehrin; gemileri, otobüsleri ve ağaçlarıyla birlikte bize nasıl kucak açtığını görürüz. Nefeslerle, seslerle ve kanla. Geceyle ve gündüzle. İnsanlarla ve ben ve biz birlikte.

Belki.

"Herkes uyur. Uyku, geçmişle bugünü birbirine bağlar. Uyku sindirir, yaraları sarar. Uyku, zenginle fakiri, kadınla erkeği, insanla hayvanı eşitler. Benden başka herkesi."

Belçikalı yazar Annelies Verbeke bu ilk romanında uykusuzluk çeken Maya ile gecenin içinde karşılaştığı ruhdaşı Benoit'nın hikâyesini anlatıyor. Maya önceleri yakınlarının önerdiği ballı sıcak süt, gevşeme terapisi ve çeşitli benzeri yöntemlerle uyumaya çalışır ama başarılı olamaz. Kendisini anlayamayan ve yanında mışıl mışıl uyumaya devam eden sevgilisi Remco ile yolları ayrıldıktan sonra hayatı değişir ve kendisini daha da yalnız hissetmeye başlar. Çoğunluğun evlerinde, yataklarında uyuyarak geçirdiği gece saatlerinde Maya sokaklarda gezinir. Bu gezintilerden birinde tanıştığı, kendisi gibi uyuyamayan Benoit için *"Sadece bir uykusuzla anlaşabilirim çünkü diğerleri beni anlamıyor"* diye düşünür. Roman, iki kahramanın anlattıkları kendi hikâyeleri ile değişik ve derin bir boyut kazanıyor. Her iki uykusuz da tercih etmedikleri halde geceleri uyuyan, gündüzleri çalışan büyük çoğunluğun sürdürdüğü düzenli hayatın dışında kalıyor ve o noktada yan yana düşüyorlar.

Verbeke'nin karakterleri duygudaşlık beslemekten kendimizi alamayacağımız, normal bir hayat sürme özlemleri yüzünden ıstırap çeken, o özlemler ve beklentilerle dışarıdaki yüzeysel hayatın kendilerini tatmin etmeyeceğinin bilincinde olan insanlar. Yazar isabetli, güçlü metaforlarla hikâyesinin temelini sağlamlaştırıyor. *Uyku*, insanları etkilemek, güldürmek, biraz birbirlerine yaklaştırmak isteyen bir yazardan, hayata ve hayatın insana sunduğu deneyimlere derin kavrayışlı bir bakış... Bir tutam ironiyle çeşnilendirilmiş, hem özlü hem de şiirsel, sahici bir dayanışma girişimi...

Uyku 2004'te Kadın ve Kültür Başlangıç Romanı Ödülü'ne, 2005'te ise her yıl en çok satılan ilk kitaplara verilen Altın Kıvrık Köşe Ödülü'ne değer görüldü.

Komik, benzersiz ve etkileyici... Uykusuzlar, Verbeke'nin bu ilk romanıyla en azından bir gece kendilerini o kadar da yalnız hissetmeyecekler."
De Morgen

AYRINTI • YERALTI
ISBN 975-539-465-6

